

ကျွန်ုပ်တို့

ထူးဆန်းသောဆိတ်မြင်းနှင့်
ဝါဒဋ္ဌ

BURMESE
CLASSIC

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက် * ရွှေသခင်စာပေ

မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက် * ရွှေသခင်စာပေ

အကြိမ် * ပထမအကြိမ်

၂၀၀၇ခုနှစ်

အုပ်ရေ * ၅၀၀

တန်ဖိုး * ၁၅၀၀/

ထုတ်ဝေသူ * ဒေါ်ကော့စိုင်းစိုး (မြ-၀၃၇၆၉)

ဧည့်သည်စာပေ

၃၇/၄၄လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်

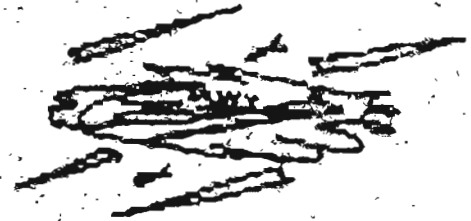
မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။

အတွင်း/အပုံး ပုံနှိပ်သူ * ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြူ (မြ-၀၈၁၀၈)

မိုးကောင်းကင် အော့(စ်)ဆက်

အမှတ်(၁၂)၊ ၃၈လမ်း(အောက်)

ကျောက်တံတားမြို့နယ်။

မွေးမေ၊ မွေးဖေ၊

ဘရသေ့

ပြီးတော့.....

သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာဖြစ်သည့်

ဆရာသော်တာဆွေအား

ဤစာအုပ်ဖြင့် ဂုဏ်ပြုပါသည်။

ပဲခူးရိုးမတောင်ခြေရှိ မီးတွင်းကုန်းရွာကလေးသည် မိုးဖွဲဖွဲ
အောက်တွင် ဆိတ်ငြိမ်လှီရှိချေ၏။

မီးတွင်းကုန်းရွာသည် မီးလောင်ကုန်းရွာနှင့် ဆိုပါလျှင် တော
နှင့်ပို၍ နီးကပ်ပေသည်။ အိမ်ခြေအားဖြင့် တစ်ရာပင်မပြည့်တတ်သော်
လည်း စည်စည်ကားကားရှိချေ၏။ ဘယ့်တွက်မူ တောတောင်အတွင်း
လုပ်ငန်းကိုယ်စီလာလုပ်ကြသည့် သစ်ခတ်၊ ဝါးခတ်၊ ပျားဖွပ် အမဲလိုက်
နှင့်သစ်တောဝန်ထမ်းများ၊ တောလုပ်ငန်း လာရောက်လုပ်ကိုင်ကြသည်
တွင် အများအားဖြင့် စခန်းချရွာကလေးဖြစ်ချေ၏။ ကုန်စုံဆိုင်လေးရှိ၏။
အရက်ပုန်းဆိုင်လေးရှိ၏။

ရွာနှင့်နီးနီးတောတောင်အတွင်း စခန်းချလုပ်ငန်းလုပ်နေသူ
များသည် နိစ္စဓူဝဆိုသလို အသွားအလာရှိကြ၏။
လိုအပ်သော ကုန်ခြောက်များ ဆင်းဝယ်တတ်ကြ၏။ ရွာဖြစ်

ချက်အရက်သာမက အဖြူလေး အနီလေးများလည်း ဝယ်ရနိုင်ခြင်းကြောင့် ပို၍စည်စည်ကားကား ဖြစ်နေခြင်းပင်။

ထို မီးတွင်းကုန်းရွာကလေးတွင် သူကြီးဆိုသည်တော့ဖြင့်မရှိ။ တရွာလုံးက လေးစားအားကိုးအားထားပြုရသော လူကြီးတစ်ယောက်တော့ရှိသည်။

အသက်အားဖြင့် (၇၀)နီးချော်ပြီ။ သို့ငြား ထောင်ထောင်ဆောင်းဆောင်း၊ တစ်မိုက်မျှသော အရွယ်ရှိ မှတ်ဆိတ်မွေးရှိ၏။ ကျောလယ်လောက်အရွယ်ရှိ ဆံပင်ကို အမြဲတမ်းထုံးထားတတ်၏။ ပါးစပ်နှင့် ကွမ်းမပြတ်စားလေ့ရှိသည်ကြောင့် သူ၏ပါးစပ်နှင့် နှုတ်ခမ်းနားတို့သည် ရဲရန်နီဆွေးနေ၏။ ပုဆိုးကိုမူ ကျကျနနဝတ်လေ့မရှိ။ ရော့ရီရော့ယံသာလျှင်ဖြစ်၏။ ပေါင်လယ်လောက်ရှိ အတွင်းခံဘောင်းဘီကြီးကို ဖိုးအောင်သုကာသာလျှင်ဝတ်တတ်၏။ သို့ကြောင့် ခါးလယ်မှသည် ခူးခေါင်းသာသာထိစုပ်ထိုးထားသည့် ထိုးကွင်းမင်ကြောင်ကို လူတကာသတိထားမိခြင်းဖြစ်ချေ၏။

သို့ဖြစ်စေချင်၍ တမင်တကာ ပုဆိုးတိုတိုဝတ်ထားခြင်းလေလားမသိ။ အသားလတ်သူဖြစ်ခြင်းကြောင့် ထိုးကွင်းမင်ကြောင်သည် နက်စိုလိုရှိချေ၏။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ... နေ့သည်လူစိမ်းတို့သည် ထိုလူကြီးကို ဖြင်သည်နှင့် ရှိန်သွားသည်တော့အမှန်။

သူ့ကို ရွာသူရွာသားတွေက 'ဖထီ' ရယ်လို့ပင် ခေါ်ကြ၏။ သို့ကြောင့် လူစိမ်းနေ့သည်တို့သည်လည်း 'ဖထီ'ရယ်လို့ပင်ခေါ်ကြတော့၏။

တကယ်တော့ 'ဖထီ'သည် သဘောမနှောကောင်းသူဖြစ်ချေ

၏။ ရွာသူရွာသားများအပေါ်တွင်လည်း မျှမျှတတ သာယာသောစာသေစာသေတော့မထား ကျောသားရင်သားမခွဲခြားပြောဆို ဆိုဆုံးမတတ်၏။

လူစိမ်းနေ့သည်များကိုဆိုပါလျှင်လည်း ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဆက်ဆံတတ်၏။

သို့ကြောင့်လည်း သူ့ရွာတွင်း အရက်ပုန်းဆိုင်များတွင် လာရောက်သောက်စားတတ်သူ လူစိမ်းလူကျက်ဓနသမျှ ရမ်းကားခြင်း၊ ခိုက်ချန်ဒေါသဖြစ်ခြင်း မရှိတတ်ချေ။

မည်မျှပင် သောက်စားမူးယစ်၍ ရမ်းကားတတ်သူဖြစ်စေ မီးတွင်းကုန်းရှိ ထိုရွာကလေး၏ အရက်ပုန်းဆိုင်လေးတွင်မတော့ သွေးဆိုးများပြယ်လွင့် တတ်ကြသည်ချည်းသာ။

ဖထီသည် မင်းမှုထမ်းများနှင့်လည်း သင့်တင့်လျောက်ပတ်စွာ ပေါင်းသင်းတတ်သူဖြစ်ချေသေးတော့၏။

သို့ကြောင့် သူ့အိမ်တွင် မင်းမှုထမ်းတို့ ဝင်ထွက်သွားလာများကြ၏။ အထူးသဖြင့် တောလုပ်ငန်းအမြဲလာလုပ်တတ်ကြသော သစ်ဘောဝန်ထမ်းတို့ဖြစ်ချေ၏။

ရွာလူကြီးဖြစ်ခြင်း၊ တောလုပ်ငန်းလုပ်ရန် လုပ်သားများ စုဆောင်းပေးနိုင်ခြင်းအပြင် အင်မတန်ချောမောလှပသော သမီးပျိုလေးတစ်ယောက်ရှိခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်ချိမ့်မည်။

သူ့အိမ်တွင် ပြုပြင်မှုရောက်လာကြသော သူစိမ်းနေ့သည်များသည် စခန်းချတည်းခိုတတ်ကြ၏။

သူသည်လည်း မငြိုမငြင် လိုအပ်သည်များဖြည့်ဆည်းပေးတတ်၏။ သမီးပျိုလေးသည်လည်း အချက်အပြုတ်ကောင်းသေးတော့၏။

ဖထိကသူသမီးကို 'အယ်ဖော်'ရယ်လို့ ခေါ်လေ့ရှိ၏။ 'ချစ်ပန်း'လေးရယ် လို့ပေါ့။ သူမကတော့မူ တရွာလုံးအားလုံးက သူ့အဖေကို 'ဖထိ'ရယ်လို့ ခေါ်ကြပေမည် သူမကတော့မူ 'အပါး'ရယ်လို့သာ ခေါ်လေ့ရှိချေ၏။

သူတို့မိသားစုတွင် တချိန်က စုစုံပေါင်း လူဦးရေသုံးယောက် မျှရှိခဲ့သည်ကြား လွန်လေပြီးသော '၆'နှစ်ခန့်က တစ်ယောက်ပွဲထွက်သွား ခဲ့၏။ 'ဖထိ'၏အနီးသည် ဖြစ်ချေ၏။ နာမကျန်းကွယ်လွန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ချေ ၏။ ယခုတော့မူ သားအဖနှစ်ယောက်တည်းသာရှိ၏။

သည်တော့ကာ နော်အယ်ဖော်အတွက် ဖထိသာလျှင် 'အဖ' 'ဖထိ'သာလျှင် 'အမိ'ဖြစ်ချေတော့၏။

တစ်ဦးတည်းသော မိတဆိုးလေးအမိဖြစ်သည်ကြောင့် ငုံထား မတတ်ချစ်နေရခြင်းဖြစ်တော့၏။

ယခုလည်းကည့် သမီးဖြစ်သူ၏ အရေးကိစ္စကြောင့် ဖထိက ယောက်မအိပ်နိုင်မစားနိုင်သည်မှာ လေးငါးရက်ခန့်ရှိချေပြီ။

အိပ်ယာထက်တွင် မိုးစက်မိုးပေါက်တို့အသံကို နားထောင်ရင်း လူးကာလိမ့်ကာရှိချေတော့၏။

"ဝူ... အူ... အူ..."

ရွာဖျားသူဃာန်လောက်ဆီမှ မိုးသံတို့ကြား တိုးထွက်လာ သော 'ခွေး'အသံကြောင့် ခေါင်းထောင်လာတော့၏။

ရွာဖျားဆုံရငြား သူ့အိမ်နှင့် အလှမ်းဝေးလှသည်မဟုတ်။ အိမ် နံဘေးပြတင်းတံခါးကို ဖွင့်ကြည့်မည်ဆိုပါလျှင် လှမ်းတွေ့နိုင်လောက် ၏။

"အူ... အူ..."

"ဝူ..."

တစ်ကောင်တည်း၏အသံဖြစ်ငြား အဖော်ကြာချေပြီ။

ဘယ်လိုကြောင့်ပါလိမ့်... သို့ဖြစ်၍ အိပ်ယာထက်မှ လူးလဲထကာ ပြတင်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်၏။

မိုးစက်မိုးပေါက်တို့သည် ပွင့်ဟသွားသော ပြတင်းတံခါးပေါက် မှနေ၍ အိမ်တွင်းသို့ ခုန်ပေါက်ဝင်လာကြတော့၏။

"ဟာ"

ဥက္ကီးသန်းခေါင် မီးအိမ်လေးဆွဲ၍ လူတစ်ယောက်သူဃာန် တွင်း ဟိုဒီလျှောက်နေပါကလား။

သူဃာန်စောင့် 'တစ္ဆေ'များလေလား။ ဘာကြောင့် ယခုလို မိုးအေးအေးတွင်ထိုင်နှင့် သူဃာန်အရပ်ပေါ်တွင် ကွေး၍အိပ်မနေရပါ သနည်း။

ဖိုးမှတ်ပဲဖြစ်မှာပါ... ရယ်လို့ တွက်ပြီး ပြတင်းတံခါးကို ဆွဲ ပိတ်လိုက်မည်အပြုတွင်...

"ဟင်"

သူဃာန်တွင်းမှ မီးအိမ်ရှင်သည် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို လဲကျ သွားတော့၏။ သို့ဆိုသလို သူဃာန်အတွင်းမှ လွန်စွာမျှ ထွားကြိုင်း ကြီးမားလှသော ခွေးကြီးတစ်ကောင်သည် ကဆုန်ပေါက်ပြေး ထွက်သွား တော့၏။

'ဖထိ'ကြက်သီးမွေးညင်းများပင် ထဲသွားရတော့၏။

'ခွေး'ဘီလူးကြီးလေများလား။

သည်လောက် ထွားကြိုင်းသည့်ခွေးကြီးကို မြင်လိုက်ရခြင်း ကြောင့် တအံ့တဩမင်တက်နေဆဲ။

"အူ... ဝူ... အူ..."

ရွာခွေးထို့သည် ဆူညံစွာ 'အူ'လာကြတော့၏။ သည်တော့မှ

ရွာရှိအိမ်အချို့မှ မီးရောင်လုံလုံလေးများ ပေါ်ထွက်လာတော့၏။

‘ခွေး’အသံကြောင့် ထကြည့်ကြသူများဖြစ်ချိမ့်မည်။ ပြတင်းတံခါးစတင် မှိတ်တက်နေမိခြင်းကြောင့် မိုးရေတိုရွှဲစိုနေတော့၏။ သို့ကြောင့် ချမ်းတုန်လို့ပင်လာချေပြီ။ သည်တော့မှ အသံဝင်လာသဖြင့် ကပ္ပာကသီပြတင်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်တော့၏။

“အပါး . . ကြည့်စမ်း မိုးရေရွှဲလို့ ဘာလို့များ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်မိုးရေထဲ ထွက်ရတာတုန်း”

သို့အသံကြောင့်ဆတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားမိတော့သည်။

ဘယ်အချိန်က သူ့နား နော်အယ်ဖောရောက်လာပါလိမ့်။

“မိုးရေထဲကပြန်လာတာမဟုတ်ဘူး ဖိုးမူရဲ့ ခွေးအသံတွေကြောင့် ပြတင်းတံခါးဖွင့်ကြည့်မိလို့ မိုးပက်မိုးစိုခံရတာပါ”

သို့နှယ် ဖထီသည် မလုံမလဲ အမူအယာဖြင့် သမီးဖြစ်သူကို ပြောလိုက်၏။

“နို့ဖြင့်လည်း အဝတ်အစားလဲလိုက်ချေဦးအပါး . . အအေးမိဖျားနာနေဦးမယ်”

“အေး . . အေး”

သို့ကြောင့် ဖထီသည် မိုးစိုရွှဲနေသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်၌ မိုးဓရဓက်တို့ကို သဘက်ဖြင့် သုတ်လိုက်ပြီး အကျီအဝတ်အစားလဲလိုက်သည်။

“ရော့ . . အပါး ပူပူလေးသောက်လိုက်ဦး”

နော်အယ်ဖောက အငွေ့ကထောင်းထောင်း ထနေသည့် ရေနွေးခွက်ကြီးကို ကမ်းပေးလာသည်ကြောင့် ဖထီသည် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေသော လက်ဖြင့် လှမ်းယူထားလိုက်ရင်း . . .

“ဖိုးမူ . . သွားပြန်အိပ်ချေ . . အိပ်ရေးပျက်လိမ့်မယ်”

“အင်းပါ . . အပါး”

သို့နှယ်ဆိုလျက် နော်အယ်ဖောသည် သူ့အခန်းတွင်း ပြန်ဝင်သွားတော့၏။ အခန်းတွင်းမဝင်မီ သူ့အပါးကို တချက် စူးစမ်းလှည့်ကြည့်လာလေတော့၏။

အိမ်ထဲနေပြီး ဘယ်နှယ့်ကြောင့် မိုးစိုစိုရွှဲနေပါလိမ့်။

ဖထီသည် ‘ဖိုးမူ’အိပ်ခန်းတွင်း ပြန်ဝင်သွားသည်နှင့် အဖန်ရေပူကို သောက်လိုက်ပြီးနောက် . . .

“မောင်မှတ်တစ်ယောက်ကော ဘယ်လိုနေမလဲမသိဘူး၊ မိုးကလဲရွာ၊ လေကလည်းတိုက်၊ အကာအရံမရှိ သူ့သားနဲ့ရပ်မယ် ဒုက္ခရောက်နေရွာရော့မယ်”ဟူ၍ သမီးဖြစ်သူကို ပြောသလို သူ့ဘာသာ ရေရွတ်လေတော့၏။

ရေနွေးတစ်ခွက်ကုန်သည်တွင် . . အိပ်ယာထက်လှဲချလိုက်လေတော့၏။

“အပါး . . အပါး”

သမီးဖြစ်သူ လှုပ်ခါနိုးလာခြင်းကြောင့် အိပ်ယာနိုးမိရတော့၏။ မိုးပင်စင်စင်လင်းချေပြီ။

“ညက အတော်ညဉ့်နက်ထိ အိပ်မပျော်ဘူး နို့ကြောင့် သမီးအပါးကို နိုးရတာ . . ဘုရားအာရုံဆွမ်းကပ်ပြီးလား”

“သမီးအားလုံးလုပ်ပြီးပြီ”

သို့နှယ်ပြီးလျက်ပြောလာသည်ကြောင့် ဖထီသည် သမီးဖြစ်သူ၏ ပုခုံးကို ကိုင်လိုက်ပြီး . . .

“အပါးမရှိလျင်ဖြင့် ဖိုးမူနေစဉ်မပျက်မကွက်လုပ်ရမယ် အလုပ်ဝဲကွယ်” ရယ်လို့ ပြောလိုက်လေ၏။

“သမီးလည်း လုပ်ချင်ပါတယ်.. အပါးက နေ့တိုင်း မပျက် မကွက်လုပ်နေလို့ပါ”

“ဖထိသည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း...”

“အေးကွယ် ဖိုးမူအမိုးရွှိတုန်းက သူပဲလုပ်တာလေ.. ဘယ်သူ ပဲလုပ်လုပ်ပေါ့.. မပျက်မကွက်လုပ်ဖြစ်ဖို့က အရေးကြီးတာပဲ.. ကဲ.. အပါး မျက်နှာသစ်ချေဦးမယ်”

သို့ပြောလျက် ဖထိသည် မျက်နှာသစ်ရန်အလို့ငှါ နောက်ဖေး ခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားလေတော့၏။

သို့ဆိုသလို ဖထိတစ်ယောက် မျက်နှာသစ်နေစဉ်..

“အပါး.. အပါး လာပါဦးမြန်မြန် ဟိုမယ်.. ဟိုမယ်”

နော်အယ်ဖော၏ အလန်တကြား အော်သံကြောင့် ဖထိသည် နောက်ဖေးခန်းမှ ကပျာကသီ ပြန်ထွက်ခဲ့တော့သည်။

နော်အယ်ဖောတစ်ယောက် ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်။

သမီးဖြစ်သူအနားသို့ ရောက်သွားသည်တွင် ဖထိသည်လည်း မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ထိတ်လန့်သွားတော့၏။

“ဟင်”

သူ့အိမ်ခြံဝင်းတွင်းသို့ လူတစ်စုရေးကြီးသုတ်ပျာနှင့် ဝင်လာကြ ပါကလား။ ထိုလူတစ်စုသည် အရပ်အားဖြင့် လေးပေမျှသာရှိသည့် လူတစ် ယောက်ကို ဝိုင်းဝန်းထိုးကြိတ်တုပ်နှောင်ခေါ်လာကြခြင်းဖြစ်၏။

“အလို.. တစ္ဆေပါကလား”

လူတစ်စုဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာခြင်းခံရသူသည် သုသာန် စောင့် တစ္ဆေဖြစ်၏။ ထိုးကြိတ်ရွှိန်နှိပ်ခံထားရလေသည်ကြောင့် မျက်နှာတပြင်လုံး သွေးသံရဲရဲနှင့်ဖြစ်ချေတော့၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာကြတာတုန်း”

ထိုလူတစ်စု သူ့နားရောက်လာသည်နှင့် ဖထိကမ်းရင်း တစ္ဆေကို ကြည့်လိုက်၏။

“ဖထိ.. ဒီကောင်ကို လူသတ်မှုနဲ့ မသင်္ကာလို့ ဖမ်းခေါ်လာ တာ”

ထိုလူတစ်ဦးဆောင် ကာလသားခေါင်း ‘ဖိုးညီ’က ပြောလာ၏။

“ဟေ”

“တစ္ဆေကဘယ်သူ့ကို သတ်လို့တုန်း ဘယ်ရွာမှာကော လူသတ်မှုဖြစ်လို့တုန်း ငါလဲဘာမှမသိပါကလား”

လွန်မင်းစွာ အံ့ဩဟန်ဖြင့် မေးလိုက်၏။

“သူ့သားနယ်မှာလေဖထိရဲ့.. ဝ. ဂ. တစ္ဆေက သေသူအနား မယ် ပေါက်တူးကြီးကိုင်ပြီး အလောင်းကို မြေမြုပ်မယ်လုပ်နေတုန်း ကျွန်တော် တို့လဲ ဟိုဘက်ရွာအသုဘကအပြန် ကြုံရင်းတွေ့မိတာနဲ့ ဝိုင်းဖမ်းလာကြ တာ သူ့ကိုတောင်မေးပါသေးတယ်၊ သူကခုခံပြီး ထွက်ပြေးလို့ လိုက်ဖမ်း ရှိက်နှက်ခေါ်လာရတာ”

“ဟာ.. နို့ဖြင့် သေတဲ့သူက ဘယ်သူလဲ ဘယ်လိုအသတ်ခံရ တာလဲ”

“သေတဲ့သူက ‘မျိုးမြင့်’လေ တောခေါင်းကြီးမောင်မောင်စိုး အိမ်မှာနေတဲ့ကောင်လေ.. သစ်ကုန်သည်ဆိုလား ဝါးကုန်သည်ဆိုလား ပဲ”

သို့ ရွာသားတစ်ယောက်က ပြောသည်တွင် နော်အယ်ဖော ဘစ်ယောက်မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားမတတ်ဝမ်းနည်းသွားတော့၏။

“ဟင်.. အပါး ကိုမျိုးမြင့်ဆိုပါကလား”

စုဆောင်းသူ မိတ်၊ မြင်း နှင့် တစ္ဆေ

သူ့အပါးဘက်လှည့်ပြီး စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ပြောလေ၏။

“နိမ့်တို့ တစ္ဆေကို ထိတ်တုန်းခတ် ခဏထားခဲ့ပြီး သုဿာန် ကိုသွားကြစို့ကွာ”

သို့ဖြင့် တစ္ဆေကို ထိတ်တုန်းခတ်လိုက်ပြီးနောက် ထိုလူတစ်ဦးနှင့် အတူသုဿာန်ဘက်ထွက်ခဲ့လေသည်တွင် . . .

“မိုးမလိုက်ခဲ့ . . .” ရယ်လို့ နော်အယ်ဖောကို ခေါ်သွားလေ တော၏။

တစ္ဆေသည် ဖထိတို့လူစု သူ့အပါးမှထွက်သွားကြသည်နှင့် ဖထိလက်တွင်းမှ မြှုပ်ကျခဲ့သော အရာဝတ္ထုလေးတစ်ခုကို အသေအချာ ကြည့်နေရင်းမှ သူ၏မျက်လုံးတို့သည် ဝင်းပတောက်လက်လာတော့၏။

သို့ ဖထိထဲမှ တစ်ခုတည်းကျကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကို မည်သူမျှ သတိ မထားမိကြချေ။ ဖထိသည်လည်း အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်သွားဟန်တူ၏။

ထိုအရာလေးသည် သူနှင့်လက်တကမ်းမျှသာရှိသည်မဟုတ်ပါ ကလား။

ထိုအရာလေးသည် သူ့ဘဝတစ်ဆစ်ချိုး ပြောင်းလဲသွားအောင် ဖန်တီးပေးနိုင်သော စွမ်းပကားရှိသည်ပင်။ သို့ကြောင့် ကပျာကသီဆို သလိုပင် အားရဝမ်းသာလွန်းသူလိုက်တော့၏။

ရွာသားများသုဿာန်အတွင်းသို့ ကာလသားခေါင်း မိုးညီက ဦးဆောင်ဝင်သွားခြင်းဖြစ်၏။

“ဟော . . . ဟိုမယ်”

ကာလသားခေါင်း ညွှန်ပြရာသို့ ဖထိလှမ်းကဲကြည့်လိုက်၏။

“ထိုမျက်စိမျက်နှာပျက်သွားလောက်အောင် သေသူခန္ဓာ ကိုယ်အနှံ့ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များဖြင့် ပြည့်နှက်နေတော့၏။

ဘကိုယ်လုံး အသားဖတ်တို့လန်နေ၏။

သေသူမျက်နှာကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် မသေမီလေးတွင် လွန်မင်း စွာအံ့သားသင့်ဖွယ် မြင်ကွင်းနှင့် ကြုံလိုက်ရပုံဖြစ်၏။

“ဖထိသည် အလောင်းကိုသေသေချာချာကြည့်နေပြီး-

“ဟာ . . . ဟုတ်ပြီ . . . ငါသတိရပြီ . . . ညက ခွေးအသံကြားလို့ ငါအိမ်ပြတင်းကနေ လှမ်းကဲကြည့်မိတယ်” အစချီလျက် ညကသူလှမ်း မြင်လိုက်ရပုံကို အသေးစိပ်ပြန်ပြောင်းပြောပြလိုက်တော့၏။

ဟာ . . . ဖထိပြောပုံဆိုလျှင်ဖြင့် ဒီကောင်ကို တစ္ဆေသတ် တာမဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့ . . . ခွေးဘီလူးကြီး ကုတ်ဆွဲကိုက်ဖဲသတ်သွားတာ ပေါ့” ရွာသားတစ်ယောက်က တအံ့တဩမေးလေ၏။

“ဟုတ်တော့ဟုတ်နိုင်ပါ့မလ . . . ဖထိရယ် တစ္ဆေက ဒီ ဇရပ်မှာနေတာ သူ့ဘာလို့ ဒီကိစ္စမသိရတာလဲ၊ မပြောရတာလဲ ပြီးတော့ ဖထိကိုအကြောင်းမကြားဘဲ အလောင်းကို မြေမြှုပ်ဖို့လုပ်နေရတာလဲ၊ ဒါသူသတ်ထားလို့သာ အလောင်းကို ဖျောက်ဖျက်ချင်တာမဟုတ်လား”

သို့ ကာလသားခေါင်း မိုးညီက ပြောလာသဖြင့် ဖထိသည် တွေဝေသွားလေပြီ-

“အင်း . . . မင်းပြောတာလဲ စဉ်းစားစရာပေပဲ . . . ကဲပါ . . . နက်ဖြန်ကျ မင်းတို့ပဲဥက္ကံရဲ့စခန်းကို သွားအကြောင်းကြားချေ တစ္ဆေကို တော့ ထားခဲ့ဦး ငါမေးစမ်းပါဦးမယ် . . . ပြီးလေမှ ဖုလိပ်လက်အပ် တာပေါ့ . . . ဟုတ်လား . . . ကဲ . . . လာသွားကြမယ်”

သို့ဆိုလျက် . . . ဖထိသည် သုဿာန်အတွင်းမှ ပြန်ထွက်ခဲ့တော့ ၏။ ဖထိနောက်တွင် နော်အယ်ဖောကပ်ပါလာ၏။ သူ့မျက်လုံးမှ ထွက် ကျလာတော့မည့် မျက်ရည်စတို့ကို မျက်တောင်ကော့ကြီးဖြင့် ဖုတ်ခတ်

ပုတ်ခတ်လုပ်လုပ် သိမ်းလိုက်နိုင်သည်ဆိုငြား မျက်ဝန်းသည်ရဲရဲနီလျက် တော့မှီချေတော့သည်။

“အိမ်သို့ပြန်ရောက်ခဲ့ကြတော့သည်။”

“ဟေ့”

“ဟေ့”

“အို”

ဖထိအိမ်ရှေ့ ကွပ်လပ်တွင် ထိပ်တုန်းခတ်ထားခဲ့သည့် တစ္ဆေ တစ်ယောက် မရှိတော့ပါကလား။

ထူးဆန်းလိုက်တာ။

တစ္ဆေတင်မဟုတ် ထိပ်တုန်းကြီးပင် ဘယ်ရောက်သွားလေသည်မသိ။

“သေချာပြီ.. သူကြီးရေ.. ဒီကေစင် သူသတ်တာတကယ် မို့သာ ထွက်ပြေးသွားပြီထင်ပါရဲ့”

သို့နှယ်ဖိုးညီကပြောလေ၏။

ဖထိတစ်ယောက်မျက်စိမျက်နှာ လွန်မင်းစွာပျက်သွားချေတော့၏။

သူ့ကိုယ်သူလည်း မလုံမလဲဖြစ်မိတော့၏။

“တစ္ဆေ.. လူသတ်တရားခံသေချာလောက်ပြီပေါ့”

သို့နှယ်ပြောလိုက်ရငြား.. ဖထိလေသံသည် ပျော့ပျောင်းလွန်းလှ၏။

“လုပ်ရက်ပလေ တစ္ဆေရယ်”

နော်အယ်ဖောကလည်း သို့နှယ်တစ္ဆေကို မကျေမနပ် အံလေးကိုကြိတ်ပြောလာချေတော့၏။

“ဖထိ.. ဒီကောင်ကို ကျွန်တော်တို့ အမိအရလိုက်ဖမ်းပေးသော်လည်း ရာဇဝတ်ဘေးက ပြေးလွတ်ရိုးထုံးစံမရှိပါဘူး”

“အေးကွ.. ဒို့ရွာလာတဲ့ဧည့်သည်ကို အိမ်ရှင်က သတ်တယ်ဆိုတော့ အရပ်ရပ်နေပြည်တော် ကြားလို့မှ မတော်ပေဘူး.. ဒို့ရွာကို ခုမည်ဖျက်တဲ့ကောင် အလွတ်မပေးနိုင်ဘူး”

“သူသားနံစောင့်ကများ သူဌေးလေးကို သတ်ရတယ်လို့” သို့နှယ်ကာလသားတသိုက် မကျေမနပ်ပြောနေကြတော့၏။

သူတို့ပြောကြတော့မပေါ့.. နာကြတော့မပေါ့.. မျိုးမြင့်ဆိုသည့် ကောင်လေးသည် သစ်ကီစွ၊ ဝါးကီစွဖြင့် သူတို့ရွာရောက်လာသောတိုင်း ရွာရှိကာလသားတသိုက်နှင့် အကြောင်းအပေါင်းတည့်အောင် နေထိုင်တတ်သူဖြစ်၏။ သောက်စားကြလျှင်လည်း သူကပင် ဒိုင်ခံရှင်းပေးခြင်းသာမက ကာလသားတို့လိုအပ်တာမှတ်သမျှ ကူညီပံ့ပိုးပေးတတ်သူဖြစ်၏။

ရပ်ရေးရွာရေးအတွက် အလှူငွေထည့်ရမည်ဆိုပါလျှင်လည်း သက်မနွေးသူဖြစ်ချေတော့၏။

ရွာရောက်လျှင် တောခေါင်းကြီးမောင်မောင်စိုးတို့အိမ်တွင် သာတည်းခိုတတ်၏။

မောင်မောင်စိုးနှင့်ကား တမြို့တည်းသားဟုဆိုကြ၏။

မောင်မောင်စိုးသည် လုပ်ငန်းတာဝန်အရ မီးတွင်းကုန်းရွာ တွင် (30)တာဝန်ဖြင့် လာရောက်အမှုထမ်းနေသူဖြစ်၏။

မောင်မောင်စိုးနှင့်မျိုးမြင့်သည် ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်းများလည်းဖြစ်သည်ဟုဆို၏။

ရွာကာလသားများနှင့်သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်ခင်စွာနေထိုင်ကြ

သူများဖြစ်၏။

တစ္ဆေသည် ဘယ့်တွက် မျိုးမြင့်ကို သတ်ရတာပါလိမ့်။

တစ္ဆေသည် လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း ဘဝပေး အခြေအနေအရ သုဿာန်စောင့်ဘဝဖြင့် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရသူဖြစ် ၏။

တစ္ဆေတစ်ယောက် ရွာသုဿာန်သို့ ဘယ်ကနေဘယ်လို ရောက်လာမှန်းကိုတော့ဖြင့် ဘယ်သူမှမသိ ဖက်ကလည်း မသိ။

အင်မတန်ရုပ်ရည်ဆိုးဝါးသူဖြစ်၏။

ရွာတွင်းသို့လည်း လာခဲ့၏။

ယခင်ကဆိုပါလျှင် ရွာသားတစ်ယောက်ယောက် သေဆုံးခဲ့ သော် ပတ်သက်သူ ဆွေမျိုးသားချင်းတို့က ကိုယ်တိုင်တွင်းတူး မြှုပ်နှံ ကြရ၏။ တစ္ဆေရောက်လာလေမှ...။

“ကျွန်တော်ကူညီပါရစေဗျာ ထမင်းဖိုး ဟင်းဖိုးလေးရလျှင် တော်ပါပြီ” ဆိုလေသဖြင့် တရွာလုံးက တစ္ဆေကို တညီတညွတ် တည်း သုဿာန်စောင့်ရာထူး ခန့်အပ်လိုက်ကာ သုဿာန်ဇရပ်တွင်နေ ထိုင်ခွင့်ပြုလိုက်ကြခြင်းဖြစ်တော့၏။

သို့ဆိုတော့ ယိုယွင်းနေသော သုဿာန်ဇရပ်လေးကို မောင်မောင်စိုးနှင့်မျိုးမြင့်တို့က ပြုပြင်ပေးလိုက်ကြ၏။ မိုးရေမလုံသော အမိုးသွပ်တို့ကို ဖာထေးတန်ဖာထေး အသစ်လဲတန်လဲပေးလိုက်ကြ၏။

ထိုသို့ ကျေးဇူးကိုပင် တစ္ဆေကမထောက် မျိုးမြင့်ကို သတ်ရက်လေခြင်းပါကလား။

“တောက်... မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ”

တောခေါင်းကြီးမောင်မောင်စိုးတစ်ယောက် သူ၏သူငယ်ချင်း

ရက်ရက်စက်စက် အသတ်ခံရခြင်းနှင့်မတ်သက်၍ မကျေမနပ်ဖြစ်လျက် တောက်တခတ်ခတ် ရှိနေချေတော့၏။

“ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဒီကောင်ကို လိုက်ရှာမယ်ဗျာ”

သို့ဆိုလျက် ရွာကာလသားခေါင်း ဖုံးညီနှင့် ကာလသားသုံး လေးယောက်ဖြင့် ရွာနီးချုပ်စပ်အနံ့ လိုက်ရှာချေတော့၏။

ပြေးသူကလိုက်မမီအောင် ပြေးနိုင်လေခြင်းလေလား။

ရှာမတွေ့နိုင်လောက်အောင် ပုန်းခိုနိုင်နေခြင်းလေလားမသိ။

လိုက်၍မမီ ရှာ၍မတွေ့ဖြစ်တော့သည်။

“အလိုလေးဗျာ”

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့်ကျွန်တော်သည် မောင်မောင်စိုးစကားဆုံးသည်နှင့် လွန်မင်းစွာအံ့ဩထိတ်လန့်သွားတော့သည်။

“ကူညီပါဦး ကိုပိုက်ရယ်... ဒီကိစ္စကို ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်လုံးဝ မကျေနပ်နိုင်ပေဘူးဗျာ”

မောင်မောင်စိုးက သို့ပြောလာပြန်သည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းညိတ်ပြလာ၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ပဲခူးရိုးမသို့ ရောက်လာခဲ့ကြပြန်တော့၏။ မီးတွန်းကုန်းကျေးရွာရှိ မောင်မောင်စိုး၏ ဘိုတဲအိမ်တွင် တည်းလိုက်ကြပြီး... ဖက်နှင့်တွေ့ဆုံ သိလိုသည်များ မေးမြန်းခဲ့၏။

ကာလသားခေါင်း ဖိုးညီကိုလည်း မေးစမ်းကြည့်မိ၏။ မောင်

မောင်စိုးပြောသလိုပင် တထပ်တည်း ပြောလာကြ၏။

“အင်း... နေဦးဗျ... ခွေးဘီလူးကြီးဆိုတာကော သာမန်ခွေးတစ်ကောင်ကို အမြင်မှားတာလား... နို့မှမဟုတ် ကျားသစ်ကောင် လား၊ တင်းကောင်လား၊ ဖထီ ခေါ်သေချာချာပြန်စဉ်းစားစမ်းပါဦး”

သို့နှယ် လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလေသည်တွင် ဖထီသည် တွေးတွေးဆဆဟန်ဖြင့် စဉ်းစားနေလိုက်ပြီး -

မိုးကလည်းရွာ... မောင်ကလည်းမောင်ဆိုပေမည် သုဿာန် အထွက်လမ်းမယ် ဘာသစ်ပင် ဘာချွတ်မှမရှိလေတော့ သဏ္ဌာန်ကို တောထင်းထင်းကြီးမြင်ရတာပေါ့၊ ခွေးသဏ္ဌာန်ပဲကွ... နို့မေ့မင့် အင်မတန်ကြီးတာကလား... ခွေးဘီလူးလို့ပဲ ထင်မိတာပေါ့၊ အေးလေ... ငါလည်း အသက်ရလာပြီဆိုတော့ အမြင်အာရုံတွေလွဲလျင် ဖြင့်လည်း လွဲနိုင်သပေါ့”

ဖထီပြောနေသည်ကို ‘လင်းမြင့်လှိုင်’တစ်ယောက် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်နေလေတော့၏။

ကျွန်တော်သည် ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ဖထီလှမ်းမြင်လိုက်သည် ဆိုသော နေရာပြတင်းတံခါးပေါက်မှ လှမ်းကလှည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

ရွာထိပ်သုဿာန်ကို ကွင်းကွင်းကွက်ကွက်မြင်နေရပါကလား။

ကျွန်တော်ကြည့်နေဆဲ သုဿာန်အတွင်း လူတစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ခြင်းကြောင့် အသေအချာကြည့်နေလိုက်၏။

“ဖထီ... သုဿာန်မယ် တစ္ဆေအစား သုဿာန်စောင့် တစ်ယောက်ထားသေးလား” ဟုမေးလိုက်၏။

“ဟင်အင်း”

စုစုပေါင်း ဘယ် ဖြစ် နိုင် တယ်

၂၂

“နို့ဖြင့် ကနေ အသုဘချဖို့ ကိစ္စများ ရွာထဲမယ်ရှိလား”
ကျွန်တော်၏ထပ်ဆင့်အမေးကြောင့် ဖထိသည် တအံ့တဩ
ငေးကြည့်လာပြီး။

“မင်းဘာဖြစ်လို့မေးတာတုန်း” ဟုပြောလာသဖြင့် . .

“သုဿာန်ထဲမယ် လူတစ်ယောက်မြေပေါက်နေတာတွေ့လို့”
သို့သော်ပြောလိုက်သည်တွင် ဖထိသည် ကျွန်တော်ရပ်နေရာ
ပြတင်းတံခါးနားသို့ ရောက်လာပြီး သုဿာန်ဘက်လှမ်းက ကြည့်လာ
၏။

“ရွာထဲမယ် အသုဘမရှိပါဘူး သုဿာန်ထဲမယ် အစောင့်လဲ
မထားပါဘူး . . ဘယ်သူ ဘာလာလုပ်တာပါလိမ့်”

ဖထိက သို့နွယ်ပြောပြီး တအံ့တဩကြည့်နေလေ၏။

“နို့ဖြင့် . . အဲဒီလူက တစ္ဆေမဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

သို့ရက်တရက်မေးလိုက်သည်တွင် ဖထိသည် ဘာမျှနားမလည်
စွာဖြင့် ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်လေတော့၏။

“ဘယ်လိုလုပ် တစ္ဆေဖြစ်နိုင်မှာတုန်း”

“နို့ဖြင့် အဲဒီသွားကြစို့ . . ဒီလူသုဿာန်ထဲ ဘာလာလုပ်နေ
တာလဲမသိဘူး”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် သုဿာန်ဘက်ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

အံ့ဖွယ်ကောင်းသည်မှာ သုဿာန်အတွင်းလူတစ်ယောက်မျှ
ရှိမနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

သုဿာန်တွင်းနေရာအနှံ့ရှာကြည့်ကြသေး၏။

ဒီလူအင်မတန်မြန်တဲ့သူပါကလား။

သည့်အပြင် ထိုသူ့ကို လှမ်းတွေ့လိုက်သောနေရာမှာပင်

ရွှေဆမင်စာပေ

မြေတွင်းသစ်တစ်တွင်းကို တွေ့လိုက်ကြခြင်းပင်။

ဖထိသည် ထို ‘တွင်းသစ်’ကိုကြည့်ပြီး အံ့ဩနေပုံဖြစ်၏။

“ရွာထဲ အသုဘမရှိဘဲ ဘယ်လိုကြောင့် တွင်းတူးထားတာပါ
လိမ့် . . စောစောကလူ တူးသွားတာဖြစ်မယ်”

သို့နွယ် ဖထိကပြောလာ၏။

သည့်နောက် ကျွန်တော်တို့သည် မကျေမနပ်ဖြင့် သုဿာန်မှ
ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

“ကိုလင်း ဘယ်လိုမြင်လဲ”

လမ်းတွင် ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကို မေးလိုက်၏။

“စိတ်ဝင်စားစရာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ခုနဲ့
ကြုံရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့ဗျာ” ရယ်လို့သာပြောလေပြီး ရှေ့မှ ခပ်သွက်
သွက်လျှောက်သွားလေတော့၏။

ထိုညတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ဖထိ၏ဖိတ်မန္တက အရည်စာကို
ဖထိအိမ်တွင် စားကြပြီး မောင်မောင်စိုးဘိုတံအိမ်တွင် ပြန်အိပ်ကြမည့်
အစီအစဉ်ရှိငြား . .

“ဒီအိမ်မှာပဲ အိပ်ကြပါ” ရယ်လို့ ဖထိကလိုလိုလားလား
ပြောလာသဖြင့် . . မောင်မောင်စိုးကိုပြန်ခိုင်းပြီး ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်
လှိုင်သည် ဖထိအိမ်တွင် အိပ်လိုက်ကြတော့သည်။

ဖထိသည် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်ကို အိမ်ရှင်ကောင်းပီသ
စွာ ဧည့်ဝတ်ပြုခဲ့၏။

ညစာစားရာတွင် နော်အယ်ဖော၏လက်ရာ ဖွတ်သားဖြင့်
ချက်သည့် တာလဘောဟင်းသည် လွန်မင်းစွာ စားမြိန်လှချေ၏။

သည့်နောက် အပ်ယာဝင်မှကြည့်သည်။

ရွှေဆမင်စာပေ

မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားလေသည်မသိ။ ပုတ်ခတ်နိုးလာခံရခြင်းကြောင့် အိပ်ယာမှ လူးလှဲထလိုက်၏။

“ဘာတုန်းဗျ ကိုလင်း”

“ငှက်ဆိုးထိုးသံကြောင့် အိပ်ယာက နိုးခဲ့ရတယ်ဗျာ”

“အဲ့ဒါ . . . ဘာဆန်းလို့တုန်း ကိုလင်းရယ်”

“ထူးဆန်းလို့ နိုးလိုက်တာပေါ့ဗျာ”

“ဘယ်လို . . . ဆိုစမ်းပါဦး”

သို့ ကျွန်တော်က တအံ့တဩဖြစ်လျက် မေးလိုက်၏။

“ဒီငှက်ဆိုးက အော်ပြီး ဖြတ်ပျံသွားတာမဟုတ်ဘူးဗျ တစ်ကြိမ်လဲမဟုတ် နှစ်ကြိမ်လဲမဟုတ်ဆိုတော့ကာ စိတ်ထဲတမျိုးကြီးဖြစ်မိတာနဲ့ ဖြုတ်င်းတံခါးဖွင့်ပြီး ငှက်ဆိုးသံက သုဿာန်ကလာတာဆိုတော့ လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်ဆိုလျှင်ပဲ လူရိပ်ကိုတွေ့လိုက်ရတယ်ဗျာ”

“ဒါဘာဆန်းလဲဗျာ ဇရပ်ထဲဝင်အိပ်တဲ့ ခရီးသွားနို့မှမဟုတ် သုဿာန်စောင့်ဖြစ်မပေါ့” ပြောလိုက်သည်တွင်

လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ကာ

“ဟုတ်ပေဘူး ကိုပိုက်ရဲ့ အဲဒီလူက ရေးကြီးသုတ်ပျာပြေးထွက်သွားတာဗျ . . . ကျွန်တော်တော့ မသင်္ကာပေဘူးဗျာ”

“အင်းလေ . . . နို့ဖြင့်လည်း မနက်ကျလျင်ဖြင့် သုဿာန်ဘက်သွားကြည့်ကြတာပေါ့ . . . အိပ်ချင်သေးတယ် ကိုလင်းရယ်”

သို့ပြောလျက် အိပ်ယာထက်ပြန်လှဲချလိုက်တော့၏။

လွန်မင်းစွာအိပ်ချင်နေသေးသည်မဟုတ်ပါကလား။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ဖုထီကိုခေါ်၍ ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် သုဿာန်ဘက်ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

လမ်းတွင် မောင်မောင်စိုးနှင့်တွေ့သဖြင့် သူသည် ကျွန်တော်တို့နှင့်လိုက်ခဲ့ချေတော့၏။

“ဟင်”

“ဟာ”

“အို”

“အာ”

သုဿာန်အတွင်းမနေ့က တွေ့ခဲ့သော ‘တွင်းသစ်’ကို မြေပြန်ဖို့ထားသည်ကို အံ့ဖွယ်တွေ့ရချေ၏။

သို့ဖြစ်၍ သင်္ကာမကင်းစိတ်ဖြင့် ပြန်လည်တူးယက်ဖော်လိုက်ကြ၏။

“ဟာ”

လူတစ်ယောက် အလောင်းထည့်မြှုပ်ထားတာပါကလား အလောင်းသည် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ဖြစ်ပေမင့် ဘယ်သူကယ်ဝါမှန်း ဖထိသည်ပင် မသိပါချေ။

သူ့ရွာသားမဟုတ်၍တော့ဖြင့် မဟုတ်၊ အလောင်းတွင် ခေါင်းမပါသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဒါ . . . လူသတ်မှုပါကလား။

ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်မှုကြီးဖြစ်သည်။

“မောင်မှတ်များလေလား”

လင်းမြင့်လှိုင်က အလောင်းကို အသေအချာကြည့်ပြီးဖထီကို မေးလိုက်၏။

ဖထီက ခေါင်းကိုခါယမ်းလာသည်ကြောင့် မောင်မောင်စိုးကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“မောင်မှတ်က သေးသေးသွယ်သွယ်ရယ်”
 သို့နယ်ပြောပြီး တဆက်တည်းဆိုသလိုပင် “ကိုပိုက်...
 ကျွန်တော်တို့တောထဲဝင်ကြမယ်..”ရယ်လို့ ပြောလာ၏။
 “တောင်ပြီလေ”ဆိုလျက် ကျွန်တော်သည် ဖထိဘက်လှည့်
 ငြိ...
 “ဖထိ ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုဦးဗျာ”
 “အေးအေး.. ငါလည်းဒီကစွတွေ ရှင်းရလင်းရဦးမယ် ခက်ပါ
 ဘယ်ကွာ မျိုးမြင့်သေတဲ့ကိစ္စ မမြတ်သေးဘူး နောက်တစ်လောင်းပေါ်
 လာပြန်ပြီ”
 သို့ည်းညူလျှင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။
 “ညကလှမ်းတွေ့လိုက်တဲ့.. လူကို မသင်္ကာဘူးဗျာ.. အဲဒီလူ
 ကို တွေ့လျင်ဖြင့် ‘မျိုးမြင့်’ကိစ္စ ရှင်းရနိုင်မယ်”
 သို့နယ်လင်းမြင့်လှိုင်က လမ်းတွင်ပြောလေ၏။
 “ကဲ.. ကိုစိုး ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သွားလို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”
 ကျွန်တော်ကမေးလိုက်၏။
 “မျိုးမြင့်ကို သတ်တဲ့သူက တောထဲမှာပဲရှိနိုင်တယ်.. သူ့မယ်
 ပုန်းခိုစရာ ဒီတောပဲရှိတယ်လေ”
 သို့မောင်မောင်စိုး ပြောလာသည်ကြောင့် ကျွန်တော်သဘော
 ပေါက်မိတော့၏။
 “ကျွန်တော်တို့ အမဲလဲပစ်ရင်း လူသတ်တရားခံလည်းရှာရှင်း
 ပေါ့ဗျာ”
 လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာလေတော့၏။
 “နို့နေပါဦး.. တစ္ဆေရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ပြောထားစမ်းပါဦး”

တဆက်တည်းဆိုသလိုပင် လင်းမြင့်လှိုင်က မောင်မောင်စိုးကို
 မေးလေသည်။
 “ပိန်ပိန်သေးသေး အသားမည်းမည်း သွားခေါခေါ မျက်လုံး
 ပြာပြာရယ်၊ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေမျိုးမြင့်ဆိုတာကကောဗျာ”
 “လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်ပြန်၏။
 “ထွားတယ်လည်းမဟုတ်၊ ညက်တယ်လဲမဟုတ်ပါဘူး သာမန်
 ပဲပေါ့”
 ကျွန်တော်ကလင်းမြင့်လှိုင်ကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်မိ၏။
 ကျွန်တော့်အကြည့်ကို သဘောပေါက်သွားပုံရသည့် လင်းမြင့်လှိုင်က-
 “အော်.. သေးသေးညှက်ညှက်” လူတစ်ယောက်က မျိုးတူ
 လူသားတစ်ယောက်ကို သတ်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်လောက်တဲ့ကိစ္စမျိုးပါ..
 အင်း.. ဒါကလည်းပြောမရဘူးလေဗျာ.. အိပ်နေတုန်း တို့.. မူးယစ်
 နေတုန်း တို့အချိန်မယ် လွယ်လွယ်နဲ့ သတ်ဖြတ်နိုင်တာကိုး”
 “ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ ငရပူဆိုတော့လဲ စဉ်းစားစရာဖြစ်
 လာပြန်ကော”
 မောင်မောင်စိုးက သို့ပြောလာပြန်၏။
 သည်တွင် ကျွန်တော်က-
 “နို့.. ပြောပါဦးဗျာ.. ဘယ်လိုဒဏ်ရာဒဏ်ချက်မျိုးတွေ တုန်း”
 ရယ်လို့မောင်မောင်စိုးကို အသေအချာပြန်၍မေးလိုက်ပြန်၏။
 “အသားဖုတ်တွေလည်း လန်နေတယ်ဆိုတော့ ဖထိပြောသလို
 အဲဒီညက သူ့မြင်လိုက်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ခွေးဘီလူးကြီးလက်ချက်လည်းဖြစ်
 နိုင်တယ်”
 “ဒါတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

မောင်မောင်စိုးစကားကို ကျွန်တော်က ကန့်ကွက်ပြောလိုက်၏။ ပြီးနောက် -

“ခွေးဘီလူးဆိုတာ လုံးဝရှိလည်းမရှိသူဖြစ်လည်းမဖြစ်နိုင်ဘူး” ရယ်လို့ပြောလိုက်တော့၏။

“မထီအမြင်မှားတာဖြစ်မယ်.. ကျားသစ်လိုကောင်မျိုး၊ ကျားသိကောင်မျိုးလည်းဖြစ်နိုင်တာပဲ”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ထင်ကြေးပေးပြောပြီး ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားလေသည်ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် မောင်မောင်စိုးသည် သူ့နောက်အမိလိုက်သွားကြတော့၏။

“ကျွန်တော်တို့ မမှောင်ခင် မရမ်းမြောင်ဝသွားမယ်၊ အဲဒီမယ်ဝါးခုတ်တဲစုတစုရှိတယ် မောင်မှတ်နဲ့ပတ်သက်လို့လဲ စုံစမ်းလို့ရတာပေါ့”

သို့နယ်မောင်မောင်စိုးကပြောရင်း လင်းမြင့်လှိုင်နောက်ကပ်လိုက်သွားတော့၏။ ကျွန်တော်သည် မရမ်းမြောင်သွားလမ်းကြောကို သိနေသည်ဖြစ်၍ နောက်မှ တဖြည်းဖြည်းလျှောက်လိုက်သွားတော့၏။

အတန်ဝေးဝေးခရီးလောက်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် မျက်ခြေပြတ်သွားတော့၏။

သို့တော့ဖြင့် အဖြစ်မခံနိုင်သည်ကြောင့် “ဝူး”ရယ်လို့ လှမ်းအော်အချက်ပေးလိုက်ရင်း ရှေ့သို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သွားလိုက်၏။

“ဖူး.. ဖရူး”

“ဝရူး.. ဝေါ.. ခွယ်.. ခွယ်.. ဝေါ”

ကျွန်တော်ပြုလိုက်သော အသံကြောင့် နံဘေးဝါးသုန်းတောတောင်ကြောလေးပေါ်မှ ကမူးရှူးထိုး တောတိုးပြေးလွှားသံကို ကြားလိုက်၏။

ရွတ်တရက်ဖြစ်သည်ကြောင့် ထိတ်လန့်သွားရသည်ဖြစ်ပေမည်လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့် ကယျာကသီထိုးချိန်လိုက်ပြီးဖြစ်တော့၏။

ဖျတ်အနဲမြင်လိုက်ရသည်က အမွှေးအမျှင်ထူပိန်းပိန်းနှင့် ‘ဝံကောင်’ဖြစ်တော့၏။

ပစ်ခွင့်တော့ဖြင့်မရလိုက် မြန်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း အင်းလေကြောက်လန့်တကြား အသက်လုပြေးရသည်ကိုး။

“ဒိုင်း”

ရွှေဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ထွက်ပေးလာသော သေနတ်သံဖြစ်သည်။ လင်းမြင့်လှိုင်ဖြစ်ချိန်မည်။

ကျွန်တော်သည် ခပ်သွက်သွက်ဆက်လျှောက်ခဲ့ပြန်၏။ သေနတ်သံကြားရာ တောင်ကြောလေးသို့ ဦးတည်လျှောက်လာရာ လမ်းကြောနှင့် ဆက်စပ်မှုမရှိလေခြင်းကြောင့် ရှေ့လမ်းကြောအတိုင်း ဆက်လျှောက်ရလေမလား။ သေနတ်သံကြားသည့် တောင်ကြောလေးဘက်ဦးတည်ရလေမလား ဝေခွဲမရဖြစ်မိ၏။ သို့ကြောင့် လျှောက်လှမ်းနေရာမှ ခြေအစုံကို ရပ်လိုက်ကာ စဉ်းစားနေမိတော့၏။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လို့တော့နေ၏။ သို့ကြောင့် -

“ဝူး”

“ဝူး”

လမ်းကြောရှေ့သို့ လှမ်းကြည့်အချက်ပေးလိုက်၏။

သေနတ်သံလာရာ တောင်ကြောလေးပေါ်သို့ လှမ်းကာ အချက်ပေးလိုက်၏။ မည်သည့်ဘက်ကမှ ပြန်လည်အသံပြုခြင်းမရှိ။

“ဘုရားရေ”

ကျွန်တော်ဘာဆက်လုပ်ရလေမလဲ။

“ဝိုး”

အသံမြင့်၍ ထပ်မံအချက်လေးလိုက်ပြန်၏။

“ဝိုး”

ဟော... သဲသဲအသံကြားရ၏။ တောင်ကြောလေးပေါ်မှ ဖြစ်သည်။

အင်း... သေချာချေပြီ... လင်းမြင့်လှိုင်တို့ပင်ဖြစ်ချိန်မည်။ သို့တော်လိုက်ကာ ချွန်နယ်တို့ကို တိုးဝှေ့တောင်ကြောလေးပေါ်တက်သွား လိုက်တော့သည်။

သားကောင်တစ်ကောင် ပစ်ခတ်ရန်အလို့ငှာ တောင်ကြော ပေါ် တက်သွားကြခြင်းဖြစ်ချိန်မည်။

“ဝိုး”

ကျွန်တော်ကအသံပြုလိုက်ပြန်၏။

“ဝိုး”

ဟုတ်ပြီ... တောင်ကြောထိပ်မှ ပျံလွင့်လာသောအသံဖြစ် သည်။

“အလိုလေးဗျာ”

တောင်ကြောလေးက တဆင့်မဟုတ် နှစ်ဆင့်ဖြစ်နေပါ ကလား။

“ဝိုး”

သို့နွယ်အသံပြုလိုက်ပြီး ခေတ္တနားနေလိုက်၏။

“ဝိုး”

သူ့ကိုရှေ့ဆက်သွားပုံမရ။ ကျွန်တော့်ကိုစောင့်ကာ နေကြရင်း အသံပြန်ပြုကြ၏။

“ဟူး”

ခေတ္တမဆိုစလောက် အချိန်ကလေးကိုယူ၍ နားနေလိုက်ပြီး နောက် တဆင့်တောင်ကြောလေးပေါ် တက်လိုက်၏။

တောင်ကမ်းအနည်းငယ်မတ်ပုံရခြင်းကြောင့် သစ်ပင်ငယ်တို့ ကို အားပြုဆွဲတက်လိုက်၏။

“ဟာ”

တောင်ကြောပေါ်ရောက်သည်တွင် ကျွန်တော်အမောဆိုသွား ရတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်တို့ မဟုတ်ပါကလား။

အမဲလိုက်မုဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ချေ၏။ ကျွန်းပင်ပျက်ကြီး အောက်ခြေတွင် ခြေငစ်လက်ပစ်ထိုင်နေလေ၏။

ကျွန်းပင်ပျက်ဟုဆိုလိုက်ရခြင်းသည် မီးလောင်ခြင်းခံထားရ သည့် တခြမ်းပဲ့အပင်ကြီးဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပင်။

သူ့ရှေ့တွင် ဝံကောင်သေကြီးရှိနေ၏။ စောပိုင်းလေးက ကျွန်တော်တွေ့လိုက်သော ဝံကောင်ဖြစ်ချိန်မည်။ ဝံဆိုးရှာသော သတ္တဝါ ကောင်ဖြစ်တော့၏။

ကျွန်တော့်လက်မှလွတ်ရန်အလို့ငှာ အားသွန်ခွန်စိုက်ပြေးထွက် သွားသော ဝံကောင်ကြီးသည် ကျားရှေ့မှောက်လျက်လဲဆိုသကဲ့သို့ သို့မုဆိုးရှေ့ပြေးသွားမိခြင်းဖြစ်တော့၏။

သတ္တဝါတိုင်းသည် သေနေစေလိုကတော့ သေမင်းလက်က ပြေးမလွတ်နိုင်ပါတကား။

“မောင်ရင်းလမ်းစပျောက်နေလို့လား”

အသက်အားဖြင့် ၆၀ခန့်ရှိမည်။ ကတုံးဆံတောက် ဆံပင်နှင့်

ဖြစ်၏။ ညာဘက်မျက်နှာတစ်ခြမ်း အမည်းမှတ်ကြီးရှိနေ၏။ မွေးရာပါ ဖြစ်နိုင်၏။ စကားပြောလိုက်တိုင်း အောက်သွားအစုံသည် ထင်းထင်းကြီး ပေါ်နေ၏။ အရပ်အမောင်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ဖွဲ့စည်းပုံနှင့် မေးရိုး ကားကားခွံသော သူ၏ပုံပန်းသဏ္ဌာန်သည် မြင်းတစ်တောင်နှင့်တူနေ ချေသေးတော့၏။

“အဖော်တွေနဲ့ ကွဲနေလို့လား”

သို့ ပြန်ပေးလာပြန်၏။ ကျွန်တော်သည် ခေါင်းခါပြပြီး သူ့ လက်တွင်းမှ ရိုင်ဖယ်သေနတ်အိုကြီးကို ဝေးကြည့်နေမိတော့၏။ သူ့ကိုတော့ဖြင့် မည်သည့်စကားမျှ ပြန်မပြောဖြစ်သေးချေ။ ကျွန်တော် စိတ်ကူးနှင့် ကျွန်တော်ရှိနေသည် မဟုတ်ပါကလား။ ကျွန်တော်လာမိ တာမှားချေပြီ။ ခုလောက်ဆိုလျှင် လင်းမြင့်လှိုင်တို့ ဘယ်ရောက်လောက် မှန်းမသိချေပြီ။ သူတို့သည် လမ်းကြောအတိုင်း သွားကြခြင်းဖြစ်မည်။ နောက်ကျကျန်ရစ်ခဲ့သော ကျွန်တော်သည် တောင်ကြောပေါ်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်တို့ ဖြစ်ချိန်မည်ထင်၍ တက်လိုက်လာခဲ့မိခြင်းဖြစ်၏။

“မောင်ရင်က အမဲလိုက်ထွက်လာတာလား တစ်ယောက် တည်းလား၊ ဘယ်လိုကြောင့် ‘ဝူး’ ‘ဝူး’ အသံပြု အချက်ပေးနေရတာ တုန်း” သို့ ထပ်မံမေးလာသည်တွင် ကျွန်တော်သည် ဖြစ်ကြောင်းကုန် စင်ပြောပြလိုက်တော့၏။

“အေးဗျာ.. နောင်ကြီးဆီက သေနတ်သံလည်း မကြားဘူး၊ ပြန်လှန်အချက်ပေးသံလည်း မကြားဘူးဆိုလျှင်ဖြင့် ကျွန်တော့်လူတွေ ကို လိုက်မိလောက်ချေပြီ ခုတော့ ဒုက္ခရောက်ရပြီပေါ့ဗျာ”

သို့နှယ်စကားအဆုံးသတ်လိုက်သည်တွင် ထိုလူကြီးက

“အလိုလေးဗျာ ကျုပ်ကပဲ အပြစ်ဖြစ်ရချည်ရဲ့.. လမ်းမှားလာ

သူတစ်ယောက် အဖော်ကွဲလာသူတစ်ယောက်လေးလားထင်မိပြီး ကူညီ နိုင်ကူညီနိုင်လို့ရအောင်ပါကွာ”

သို့နှယ်ပြောပြီး မကျေမနပ်မျက်လုံးဖြင့် စူးစူးရဲရဲကြည့်လာ သည်ကြောင့် -

“အလိုသဘောမဟုတ်ပါဘူး နောင်ကြီးရယ်.. ကျွန်တော့် အဖြစ်ကို ပြောပြတာရယ်ပါ.. ကျွန်တော့်ရဲ့စကားပြောမတတ်မှုကြောင့် အထင်မလွဲပါနဲ့ဗျာ.. နို့ဖြစ်သွားလျှင်ဖြင့်လည်း တောင်းပန်ပါ တယ်”

သို့နှယ်ကပျာကသံပြောလိုက်လေတော့မှ ထိုလူကြီး၏ မျက်နှာ ပြုံးယောင်သမ်းလာလေပြီး-

“နို့ဖြင့်လည်း ကျုပ်ဘာကူညီပေးရမလဲပြော” ဟုပြောလာ တော့၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး နောင်ကြီးရယ် လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ဆင်းပြီး ခရမ်းမြောင်သွားတဲ့လမ်းကြောအတိုင်းပဲ လိုက်သွားတော့မယ်”

သို့ပြောလျက် ကျွန်တော်သည် ထိုလူကြီးရှေ့မှလှည့်ထွက်လိုက် သည်တွင် -

“အေး.. ကျုပ်လည်း သွားတော့မယ်.. မောင်ရင်အချက် ပေးသံကြောင့် ကူညီရအောင်လို့ဆိုပြီး ထိုင်စောင့်နေတာ.. ကျုပ်ကတော့ တိုရှေ့တောင်ကြောစွယ်လေးထိပ်လောက်မယ် ရှိလေရဲ့.. ကြိုလျှင်ဖြင့် ဝင်ခဲ့ပါ၊ အကူအညီလိုလျှင်ဖြင့်လည်းလာခဲ့ပါ.. ကျုပ်နာမည်ကိုခြင်းတဲ့”

“ဗျာ”

တအံ့တဩကျွန်တော် ထိုလူကြီးဘက် ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်မိ

၏

“ဟာ”

ထူးသနားစွာ ခံစား ခြင်း နှင့် စာပေ

မြန်လိုက်၊ သန်မာလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း၊ ဝံ့ကောင်သေကြီးကို ထမ်းပိုး၍ တဘက်တောင်ကြောအောက်ဆင်းသွားလေပြီးဖြစ်တော့၏။

“ဟင်း”

သို့နယ်သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး လာလမ်းအတိုင်းပြန် ဆင်းခဲ့တော့၏။ ဆင်လမ်းတလျှောက် ဆူးချွန်နွယ်တို့ရှိနေခြင်းကြောင့် နံဘေးတိုင်း ကိုယ်မပါလှချေ။

စောကလူကြီးရှေ့မှ ဟန်ဆောင်ပြီးပြော ဆင်းသာလာခဲ့ရ သည်း စိုးရိမ်စိတ်ဖြစ်နေမိသည်တော့ အမှန်ဖြစ်သည်။

နေပင်မွန်းတိမ်းချေပြီပဲ။ မနက်စာလည်း ဘာမှမစားရသေး။ လင်းမြင့်လှိုင်တို့နှင့်လည်း အမြန်တွေ့လိုလေပြီဖြစ်၏။ အချိန်အတော် ကြာလေမှ မရမ်းမြောင်သွားလမ်းကောပေါ် ပြန်ရောက်လာရတော့ သည်။

“ဟူး”

လေပူတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်ပြီး ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်သည်။ မတ်နိုင်ချေပြီ။ နားလေဦးမှ... ဆာကလည်းဆာနေလေပြီပဲ။ ဝမ်းဗိုက် အတွင်းမှလည်း ‘တက္ကီးတီး’နှင့် သံစုံမြည်နေ၏။ ရေလည်းသောက်ချင် နေတော့၏။ မည်သို့တတ်နိုင်ပါမည်နည်း။ မရမ်းမြောင်ပဲ မဝေးလောက် တော့ပြီထင်၏။ အားရှိသွားအောင် တမိုန်းလောက် မေးလိုက်လေပြီးမှ လိုက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့၏။

မမှားနိုင်လောက်သောလမ်းဖြစ်၍ ကျွန်တော့်ကိုမစောင့်ကြ ခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။ သူတို့အား လိုက်မမီတော့သည့်အတူတူ သစ်တစ်ပင် ကို ကျောမီ၍ မိုန်းနေလိုက်တော့သည်။

မှေးခနဲ တချက်ဖြစ်သွားလျက် အိပ်ပျော်သွားတော့၏။ မည်မျှ

ကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားလေသည်မသိ။ ဖျတ်ခနဲသတိရနိုးလာသည်တွင် နေပင်ဝင်လှချေပြီဖြစ်တော့၏။

“ဟာ... ဒုက္ခပါပဲ”

ကျွန်တော်သည် ကပျာကသီထလိုက်ပြီး သေနတ်ကို ဆွဲ၍ မရမ်းမြောင်သို့ ခြေဦးလှည့်ခဲ့ပြန်တော့၏။

မရမ်းမြောင်ဝမရောက်မီ မှောင်သွား၍တော့ကမဖြစ်။

ကျွန်တော်သည် မပြေးရုံတမယ် လျှောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

စိတ်လောနေချေပြီဖြစ်တော့သည်။

သို့အလောတကြီးနိုင်မှုကြောင့် မရမ်းမြောင်ဝသို့ မရောက်နိုင် ဖြစ်နေလေသည်လားမသိချေ။

အသွားအလာနည်းကြ၍ဖြစ်မည်။ လမ်းသည် လမ်းရယ်လို့ ကောင်းကောင်းမမည်။ စမ်းတပါးဝါးသွားနေရခြင်းဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် လည်း လမ်းမှားနေလေပြီလားမသိ။

သို့တွေ့လိုက်မိသည်ကြောင့် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားမိပြန်၏။ လမ်းခရီးကို ဆက်သာလျှောက်ခဲ့ရသည်။ သံသယစိတ်ကတော့ဖြင့် ဖြစ်မိတော့၏။

တမနက်လုံး ဘာမှမစားရလေသည်ကြောင့် လွန်မင်းစွာလည်း ဆာလောင်နေပြီဖြစ်၏။ ရင်တွင်းမှလည်း ပူလို့နေ၏။

သို့လျှောက်ခဲ့ရာမှ ခွေယိုင်လဲကျသွားတော့သည်။ သတိ ထက်လွတ်လည်းဖြစ်သွားရတော့၏။

ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်သည် လေထဲတွင် လွင့်မျောနေသလို ဖြစ်တော့၏။ သို့အတူ စိတ်သည်လည်း လွင့်လို့နေ၏။

မီးတွင်းကုန်းသုဿာန်တွင် တွေ့ခဲ့ရသည့် ခေါင်းပြတ်

www.burmeseclassic.com

အလောင်း ကို တွေ့နေမြင်နေမိ၏။ မြင်းနှင့်တူသောလူကြီးကိုလည်း မြင်နေမိ၏။ သွေးသံရဲ့ သေပွဲဝင်နေရှာသည် ဝံကောင်ကြီးကိုလည်း မြင်နေမိ၏။

အသံလိုတွေဖြစ်နေပါလိမ့်။

“ဘုတ်”

ကျွန်တော်ခန္ဓာကိုယ် လှုပ်ခါသွားသည်။ ကျောအောက်ရှိ ဝါးကြမ်းခင်းပေါ် လေးလံသော ပစ္စည်းတခု ချလိုက်၍ဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်အသံပြန်ဝင်လာရခြင်း စုစည်းမိ လိုက်ခြင်းဖြစ်တော့၏။

ကျွန်တော်သံလိုက်ချေပြီ။ ဝါးတံတစ်လုံးပေါ် ကျွန်တော်ရောက် နေပါကလား။

ကယျာကသီ ထထိုင်လိုက်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက် မဲမှောင်လို့ပါကလား။ တဲရွေ့ကွက်လပ် တွင် ထင်းမီးပုံကြီးတော့ရှိနေ၏။ မီးစိုင့်ထားသည့် ထင်းခြောက်တုံး များအဖျားတွင် ရဲရဲနီသော မီးခဲတို့သာရှိနေ၏။ အချို့ပြာဖုံးလှဖြစ်နေ သည်။ ထိုထင်းမီးပုံနံဘေးပွင့် တစ်ခုထိုးမီးကင်ထားလေသည့် အသား တုံးတို့ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော့်တွင်ဆာလောင်မှုပြန်ဖြစ်လာပြန် တော့၏။ သို့ကြောင့် တဲပေါ်မှ ဆင်းကာ မီးပုံနားသွားလိုက်သည်။

ဆာလောင်နေသည်လည်ဖြစ်၍ အသားတုံးမီးကင်ကို ယူမိ လိုက်တော့၏။ အသားက ပွစိစိနှင့်စားလို့အရသာမရှိပေမင့် အဟာရ အလို့ငှာ ကြိတ်မှိတ်စားလိုက်တော့၏။

စားရင်းစဉ်းစားမိနေသည်မှာ ကျွန်တော်ဘယ်ရောက်နေဝ သနည်း။ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့်မောင်မောင်စိုး ဘယ်ရောက်နေကြသနည်း။

ကျွန်တော်သတိလစ်မေ့မျောနေတုန်း ခေါ်လာကြခြင်းရလဲလား။

သို့တွေးရင်း စားနေရင်း ထင်းမီးကို စိုင့်လိုက်၏။ မီးခဲတွင် ဖုံးနေသော ပြာတို့ကိုယပ်ထုတ်လိုက်၏။

မီးတောက်မီးလျှံပြန်ဖြစ်လာတော့သည်။ အလင်းလည်းရ၊ အနွေးခါတ်လည်းရချေပြီ။

အတန်ကြာတွင် ကျွန်တော်သည် တဲပေါ်ပြန်တက်လိုက်သည်။

“ဝေါ. . . ဝေါ. . . ရွယ်. . . ရွယ်”

တဲနောက်ဘက်မှ တောတိုးလျှောက်သံကြောင့် ကယျာကသီ သေနတ်ကို ကောက်ယူလိုက်ကာ ထိုးချိန်လိုက်၏။ ဘာကောင်ပါလိမ့်။

“ဟင်”

အမှောင်ထုတွင်းမှ တိုးထွက်လာသည့် သဏ္ဌာန်ကြောင့် ကြက်သီးပင်ဖျန်းခနဲထမိတော့သည်။

“ချောက်”

မဲမဲအရိပ်သဏ္ဌာန်ကြောင့် ဘာရယ်မှန်းသဲသဲကွဲကွဲမသိ။ သို့ကြောင့် သေနတ်မောင်းကိုတင်လိုက်ပြီး ထိုသဏ္ဌာန်ရှိရာသို့ ပစ်ခတ် ခုန်အလို့ငှာ ပြောင်းကို တည့်မတ်စွာရွေ့လျား ချိန်လိုက်ပြီးသည်နှင့် သေနတ်မောင်းထိန်းခလုတ်ပေါ် တင်ထားသည့် လက်ညှိုးလေးကို ကွေး ထိုက်မည်အလုပ်တွင် -

“ဟင်”

လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေပါကလား။

ကျွန်တော့်ကို သယ်လာသော တဲရှင်ဖြစ်ချိန်မည်။

“ဘယ်လိုလဲ မောင်ရင် တရေးနိုးလာပြီလား”

ထိုလူသည် သို့ပြောရင်း ကျွန်တော့်အနားသို့ ရောက်လာ၏။

ကျွန်တော့်ကို သယ်လာသောလူ ဘယ်သူများမှတ်တယ် မြင်းနှင့်တူသော လူကြီးဖြစ်နေပါကလား။

“ကျွန်တော့်ကို အဝေးကြီးကနေ ထမ်းခေါ်လာတာလား”
သို့ကျွန်တော်ကမေးလိုက်၏။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .”

ကျွန်တော့်အမေးကို ဘာသဘောကျသွားလေသည်မသိ။
ကိုမြင်းဆိုသူလူကြီးသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်ပြီး-

“မင်းသတိမှ ကောင်းသေးရဲ့လား မောင်ရင်ကိုယ့်ဘာသာ
ငါ့ဆီလျှောက်လာပြီးတော့ကွာ . . . ရာရာစစရယ် မင်းက မရမ်းမြောင်
ဘက်သွားမယ်ဆို ထွက်သွားပြီး ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး ငါ့တို့ကို လာတာ
လဲ . . . နို့ဖြင့်လည်းကွာ ငါနဲ့ တခါတည်းလိုက်ခဲ့ပြီးကော”

“ဗျာ”

ကိုမြင်းစကားကြောင့် ကျွန်တော်အံ့သြမိတော့၏။ သို့ကြောင့်

“ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတွေနောက် လိုက်သွားတာပဲဗျ . . . ဆာ
လွန်းလို့မူးလဲသွားတာပဲ သတိရတော့တယ် နောင်ကြီးဆိုလာတာမဟုတ်
ပါဘူး”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .”

ကျုပ်သဘောပေါက်သွားပြီ မောင်ရင်လမ်းမှားပြီးရောက်လာတာ
ဖြစ်မယ် . . . ဟင်း . . . ဟင်း . . . တော်သေးတာပေါ့ . . . တဲရှေ့လမ်းကြော ပေါ်
မူးမေ့လဲနေလို့ ကျုပ်တဲပေါ် ပွေ့တင်ထားတာ၊ ကျုပ်လည်း ခိုက်
နာလွန်းလို့ တဲနောက်ဘက် တောသွားထိုင်နေတုန်း မောင်ရင်သတိပြန်
ရတာလာဖြစ်မယ်”

သည်တော့မှ ကျွန်တော်သည်လည်း သဘောပေါက်သွားမိ
တော့သည်။

“အေးလေ . . . ဘာပြောပြော မောင်ရင်လေး ကျုပ်တဲမှာပဲ
လောလောဆယ်နေပေါ့ . . . ဝံသားကင်စားပြီးပြီလား”

“သိပ်ဆာနေတော့ကွာ . . . မတတ်နိုင်တော့ဘူး . . . ပို
ပြောဘဲ ယူစားလိုက်ပြီးပြီ”

“ရပါတယ်ကွာ”

“မနက်ကျ ကျွန်တော့်ကို လမ်းပြပါဦး နောင်ကြီးရယ် . . .
ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတွေ ကျွန်တော်ရောက်မလာလို့ စိတ်ပူနေရော
ခပ်စောစောသွားချင်တယ်”

သို့ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်တို့ စိတ်ပူနေမည်စိုးသဖြင့် မြင်း
နှင့်တူသောလူကြီးကို ပြောလိုက်၏။

ဘာကြောင့်ရယ်မသိ ထိုလူကြီးသည် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွား
သည်ကို သတိထားလိုက်မိတော့၏။

“ကဲ . . . ကဲ . . . မောင်ရင်လေး အနားယူအိပ်စက်လိုက်ချေဦး”

“နောင်ကြီးကော မအိပ်သေးဘူးလား”

သို့ ကျွန်တော်ကပြန်မေးလိုက်ရင်း တဲကြမ်းခင်းပေါ် လှဲချ
ဆိုက်သည်တွင် ကိုမြင်းသည် ထင်းမီးပံဘက်လျှောက်သွားရင်း-

“ကျုပ်တဲရေးရပြီး ခိုက်မကောင်းတာနဲ့ တောသွားထိုင်ပြီး
ပြန်လာတာ မောင်ရင်လေးသာ အားရှိအောင်အိပ်ချေတော့” ရယ်လို့
ပြောလေ၏။

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ” ဆိုလျက် မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်လိုက်၏။ အိပ်
ပျော်မိ မြင်းနှင့်တူသောထိုလူကြီးအကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိတော့၏။

ဘယ်လိုကြောင့် တောတောင်ထဲတွင် တစ်ယောက်တည်းလာ
နေနေပါလိမ့်။ မနက်ကျလျှင်ဖြင့် စကားစပ်မိက မေးကြည့်ရပေဦးမည်။
မကြာမီ ကျွန်တော်အိပ်ပျော်ခဲ့ရတော့၏။ မည်မျှကြာကြာ
အိပ်ပျော်သွားလေသည်မသိ။

“ကျလီ. . ကျလီ. . ကျလီ” ရယ်လို့ ကျေးဇူးပြုကာရကားတို့၏
ဆူဆူညီညီအသံကြောင့် အိပ်ယာမှနိုးထလာရတော့၏။

မိုးစင်စင်လင်းနေချေပြီပဲ။

“ဟင်”

မြင်းနှင့်တူသော လူကြီးသည် ထင်းမီးပုံနံဘေးတွင် ညက
အတိုင်း ထိုင်လျက်ရှိနေတုန်းပါကလား။ သို့ကြောင့် -

“နောင်ကြီးတစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ ဒီအတိုင်း ထိုင်နေတာပဲလား
ဆက်ထိုင်နေဦးမှာလား” ရယ်လို့ ကျွန်တော်က ထိုလူကြီးအနားသွား
လိုက်ကာ ပုခုံးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်လိုက်၏။

ဟင်. . မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေပါကလား သို့ကြောင့် သူ
မျက်နှာရှေ့ ကပျာကယာ သွားကာစေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

“အလိုလေးဗျာ”

အသက်မှရိုသေးရဲ့လား. . သို့ကြောင့် ပုခုံးကိုကိုင်လှုပ်ရမ်းနေ
လျက် ‘နောင်ကြီး’ ‘နောင်ကြီး’ ‘နောင်ကြီး’ ရယ်လို့ ခေါ်နေမိ၏။

ဟာ. . သေနေလေပြီလား. . ကျွန်တော်လွန်မင်းစွာ ထိတ်
လန့်သွားမိတော့၏။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ. . ဒုက္ခပါပဲ။

“ဟင်”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လူတစ်စုစကားပြောသံကြောင့် ကျွန်တော်
စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားမိတော့၏။

ဝါးခုတ်သစ်ခုတ်သမားတစ်စုဖြစ်မည်။ သို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော်
အမှုပတ်ချေတော့မည်။

ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမည်ကို ဖျတ်ခနဲသတိဝင်လာသည်နှင့်
ဝါးတံပေါ်မှ သေနတ်ကို သွားယူလိုက်ကာ ထိုနေရာလေးမှ မပြေးရဲ
တမယ် လျှောက်ခဲ့မိတော့၏။

ထွက်လို့သာလာခဲ့သည် ဘယ်သွားရမှန်းမသိ။ ညက
ကျွန်တော်၏မှန်းချက်နှင့် နှမ်းတွက်မကိုက်ဖြစ်ရချေ၏။

သို့ကျွန်တော်ထိုတလေးမှ ထွက်လာခဲ့သည်တွင် အတန်လှမ်း
လှမ်းအရောက်တွင်-

“ဟား. . ဟား. . ဟား. . ဟား. . ဟီး. . ဟီး. . ဟား ဟား
. . ဟား. . ဟား. . ”

သို့ အားပါးတရရယ်မောသံကြောင့် အသံလာရာသို့ လှည့်
ကြည့်လိုက်သည်တွင် -

“ဟာ”

လူတစ်ယောက်မှ ဟုတ်ပါလေစ. .

လွန်စွာမျှ သေးကွေးကျလှသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။
မျက်လုံးက ပြူးပြူး စွေစောင်းစောင်း နားကားကား ပါးစပ်ပြုပြု လက်တ
မိုက်လောက်ခန့်ရှိ မုတ်ဆိတ်မွေးရှည်တို့ဖြင့် အကြည့်ရဆိုးချေ၏။ ဆိတ်
တကောင်နှင့်တူသေးတော့၏။

“ခင်ဗျားဘာသဘောကျလို့ ရယ်နေတာတုန်း”

အရံသင့်ပစ်ခတ်နိုင်ရန် သေနတ်ကိုမောင်းတင်ကိုင်ထားပြီး
ထိုလူထံသို့ လျှောက်သွားလိုက်၏။

ဆိတ်တကောင်နှင့်တူသော ထိုလူသည် သစ်ကပင်အောက်

တွင် ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လာပြီး -

“ကိုမြင်းက ခင်ဗျားကိုသွေးပျက်အောင် လုပ်လွှတ်လိုက်ပြီ ထင်ပါရဲ့။”

“ဘာ.. ဘယ်လို ရှင်းအောင်ပြောစမ်းပါဗျာ.. ကျွန်တော် ဘယ်ကလာတယ် ခင်ဗျားသိလို့လား၊ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

သည်တွင် ဆိတ်နှင့်တူသော လူက ကြီးမားသောပိစပ်ကြီး ကိုဖြုတ်ပြီး..

“ထိုင်ချေဦးဗျာ.. ခင်ဗျားကို ကျုပ်ကူညီနိုင်ပါတယ် ကျုပ်က ကိုမြင်းလိုမဟုတ်ရပါဘူးဗျာ..” ရယ်လို့ပြောလျက် သူထိုင်နေသည့် သစ်မြစ်ဆုံကြီးပေါ်ထိုင်စေပြီး သူက ကျွန်တော့်နံဘေးခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး-

ညကခင်ဗျားကိုမြင်းနဲ့ ရှိနေတော့ကျုပ်သိတယ် သူ့မယ်အထီး ကျန်ဆန်လွန်းတယ်ဗျာ စကားပြောဖော်လောက်ရွာနေတာ၊ ခင်ဗျားလို လမ်းမှားရောက်လာတဲ့သူတွေကို သူဘယ်တော့မှ လမ်းမှမပြဘူး၊ မပြောဘူး၊ အဲ.. သူနဲ့နေလို့ကတော့ တသက်လုံးနေလို့ရတယ်၊ သူ့ရွာကျွေး လိမ့်မယ်၊ သူ့ကို လမ်းပြဖို့ပြောမိလို့ကတော့ လမ်းမှန်ပြောပြရမှာကို အင်မတန်ဝန်လေးတာကလား၊ နို့ကြောင့် ခုလိုခြောက်လွန်လွှတ်တော့တာပဲ”

“ဗျာ”

ဆိတ်နှင့်တူသောလူကို ကျွန်တော်စေ့စေ့ကြည့်လိုက်မိ၏။ သူက ကျွန်တော်ကို ပြုံးပြလေပြီး..

“ကိုမြင်းက သေခွာပြန်ဗျ.. မကြာခဏလည်းသေပြတတ်တယ်”

“အလို”

ကျွန်တော်လွန်မင်းစွာ အံ့သြမိတော့၏။

“ဘာလဲ ခင်ဗျားအံ့သြသွားလား၊ ခင်ဗျားကိုမြင်းအကြောင်း မသိချင်ဘူးလား”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်အာပြောမျှန်းမသိဖြစ်သွားတော့၏။ သေခွာပြန်ဆိုသည့် ကိုမြင်းအကြောင်း သိချင်သလို လင်းမြင့်လှိုင်တို့နှင့် ပြန်ဆုံလိုသည်လည်းဖြစ်၍ ဘာပြန်ပြောရမည်မသိ ဖြစ်မိတော့၏။

“ဒီလိုလုပ်ပါလားဗျာ.. ခင်ဗျားမိတ်ဆွေတွေနဲ့ နှင်ဗျားသိပ်တွေ့ချင်နေပြီမဟုတ်လား.. ကိုမြင်းအကြောင်းလဲသိချင်ပေမယ့် ကျုပ်စကားရည်နေမှာ စိုးရိမ်နေတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီအတွက်မပူပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်လမ်းမှန်ပြောပါမယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ပါရမီလေးကိုတော့ ဖြည့်ပေးစမ်းပါဦးဗျာ”

“ဘယ်လိုဗျာ ကျွန်တော့်ကို လမ်းမှန်ပြောမယ်သည့်တွက် ခင်ဗျားရဲ့ပါရမီဖြည့်ပေးရမယ်ဟုတ်လား.. ပြော.. ဘာပါရမီဖြည့်ပေးရမှာတုန်း”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား.. ကျုပ်ဆိုတဲ့အကောင်တလည်း အင်မတန် သူများအကြောင်းပြောချင်တာပါကလား.. ကျုပ်ပါစပ်က တဆတ်ဆတ်အစာစားလျှင်စားရ.. မစားရလျှင် စကားများများပြောချင်တာပဲဗျ.. ကျုပ်ကိုဖြည့်ပေးရမယ့် ပါရမီက ကျုပ်ပြောပြတဲ့ ကိုမြင်းအကြောင်းကို နားထောင်ပေးဖို့ပါပဲဗျာ”

“ဟင်”

အင်မတန်ထူးသော ပုဂ္ဂိုလ်ပါပဲကလား။

ထူးဆန်းသော စိတ်၊ မြင်း နှင့် စာပေ

၄၄

“ကဲ... ပြောဗျာ ကျွန်တော်နားထောင်ပေးမယ်”

“သည်လိုမှပေါ့ဗျာ... နို့မှ ကျုပ်လဲစားဝင်အိပ်ပျော်တော့မယ်”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် သူပြောပြသည့် မြင်းနှင့်တူသော
ကိုမြင်းအကြောင်းကို အောက်ပါအတိုင်းသိရလေတော့၏။

“ကိုမြင်း... ရှင်ဟာလေ... ပြော... ပြောသလို ဘယ်တော့မှ
မလုပ်ဘူး... လုပ်သမျှလည်း အလွဲလွဲအချော်ချော်ကြီးပဲ... ဘာကိစ္စမဆို
ကျွန်မ မပြောဘဲကိုမရဘူး... အလည်အပါး... ထုံလည်းထုံပတော်”

ဒီခူးရွာသားကိုမြင်းတစ်ယောက် သို့ဆိုသလို ဇနီးသည်
ဒေါ်ဝက်မ၏ မြည်တွန်တောက်တီးစကားကို နိစ္စစူဝကြားနေရခြင်း
ကြောင့် လွန်မင်းစွာ စိတ်ပျက်ချေပြီ။ သို့ကြောင်လည်း အားအားရှိ
တောထဲဝင်အမဲလိုက်ခြင်းသာရှိတော့၏။ သို့တောင်မှ -

“ရှင်ဟာလေ... တခါလာလဲ... ဒီဝက်... တခါလာလဲ ဒီဝက်
တခြားသားကောင်လေးဘာလေးလည်း ပစ်ချေပါဦးရှင်” ရယ်လို့
အပြစ်ရှာ မြည်တွန်တောက်တီးလုပ်နေပြန်၏။

“မိန်းမရယ်... မင်းဘာမှလဲမသိဘဲနဲ့ တောတိရစ္ဆာန်တွေဆို
တာ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်တွေမဟုတ်ဘူးလေ... တွေ့တဲ့သားကောင်ကို

ပင်ရတာက သားကောင်လိုချင်ပါတယ်ဆိုပြီး ထွက်ပစ်လို့ရချင်မှရတာက အဲလို ကိုယ်လိုချင်တဲ့အကောင်ရွေးရှာပစ်နေလို့ကတော့.. ဟင်းငတ်ပြီ မှတ်”

“အောင်မလေးတော်.. မုဆိုးကျော်ကြီးတွေများ.. သား ကောင်စားချင်တယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် ရလာတာပဲ.. ရှင်သာ.. ဟွန်း မပြော လိုက်ချင်ဘူး”

“အော်.. မုဆိုးကျော်ကြီးတွေဆိုတာ အပျော်တမ်းအမဲလိုက် ကြတာက သူတို့လိုချင်တဲ့အကောင်ကို တစ်ရက်မတွေ့ တစ်ရက်ထပ်ကူး နှစ်ရက်မတွေ့ ထပ်ပြန်ရှာကိုးကွ.. သူတို့မယ် သူတို့မိသားစုမယ် စား စရာတွေရှိတယ်လေ.. ငါတို့က ရွာလို့ဖွေလို့ရမှ စားရတာက ဒီတော့ ဟင်းမငတ်ဖို့တွေ့တဲ့ကောင်ပစ်ခတ်ရတယ်လေ”

သို့ပြောလိုက်လေမှ နှုတ်ခမ်းကြီးစုကာ သူ့ကိုကျောပေးသွား လေတော့၏။

ဟွန်း.. ခက်ပါရဲ့.. တနေ့တနေ့ အပြစ်ရွာမြည်တွန်တောက် တီးဖို့ပဲတတ်တယ်.. အဲလိုမှ မလုပ်ရလျှင် ရွာရိုးကိုးပေါက်လျှောက်သွား နေတော့၏။ အတင်းတကာ အတင်းလျှောက်ပြောနေစော့၏။ သို့ဆို ပြန်တော့လည်း-

“ကိုမြင်းရေ.. ခင်ဗျားမိန်းမပြောထားဦးဗျာ.. ဟိုလူနဲ့ စကားများ ဒီလူနဲ့စကားများ ဟိုလူနဲ့မတည့် ဒီလူနဲ့မတည့် ခက်လဲခက်ရ ချည်ဗျာ”

“ကိုမြင်းရေ.. ခင်ဗျားမိန်းမကို ရွာတောင်ပိုင်းမသွားခိုင်းနဲ့ ဗျ”

“ဘာလို့တုန်းဗျ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲဗျာ ရွာတောင်ပိုင်းက မုဆိုးမကြီးဒေါ်ခွေးမတို့

ဦးကုလားကြီးနဲ့ဘာဖြစ်တယ် ညာဖြစ်တယ် ရွာရိုးကိုးပေါက်လျှောက် ပြောနေတော့ကာ ဒေါ်ခွေးမကသိပြီး.. ရွာတောင်ပိုင်းလာလို့တော့ သတ်မယ်ချည်း ကြိမ်းဝါးနေလေရဲ့ဗျာ”

“ဟွန်း”

ကိုမြင်းတစ်ယောက် ခိတ်ပျက်ရချေပြီ။ စိတ်ကုန်ရချေပြီ။ ဟုတ်ပြီ ဒီခုကွက ကင်းဝေးအောင် သူလုပ်စရာတစ်ခုသာရှိတော့၏။ သို့ကြောင့်-

“ကိုမြင်းတစ်ယောက်ဘာဖြစ်တယ်မှသိ တောစပ်မယ်လဲနေ တယ်” သည်သို့ဆိုပြန်တော့-

“အမလေးတော် ဒုက္ခပါပဲ.. ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်.. လုပ် ကြပါဦး.. ကယ်ကြပါဦး”

ပဌာမြေလူးဖြစ်ရချေတော့၏။

မနေ့ကအကောင်းကြီးရယ် ရုတ်တရက်ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာ ပါလိမ့်။ သည်သို့ဆိုပြန်တော့.. ကိုမြင်း၏အလောင်းကို ရွာသူဿာန် ဇရပ်သို့ ပို့လိုက်ကြတော့၏။

သုံးရက်ထား၍ သင်္ဂြိုဟ်ရန် စီစဉ်လိုက်ကြ၏။

ရွာသူဿာန်ဇရပ်တွင် အလောင်းစောင့်အဖြစ် ကာလသား လေးငါးယောက်စောင့်နေစေ၏။ သို့အတွက် အရက်နှင့်စားသောက် ခိုက်ကို ကိုမြင်း၏ဇနီးသည်က တာဝန်ခံရ၏။

သုံးရက်မြောက် အရှက်ဦးအချိန်တွင် အလောင်းစောင့်ကာလ သားတို့ ငိုက်မြည်းကြချေ။ မကြာမီအိပ်ပျော်သွားကြတော့၏။ မည်မျှ ကြာကြာ အိပ်ပျော် သူ့လသည်မသိ။ မိုးစင်စင်လင်းသည်တွင် အလောင်းပေါ်မှ ဖြတ်သွားဖြတ်လာလူ.. လည်း.. နွားတို့ ဆူဆူညည်

အသံကြောင်း တစ်ယောက်သောသူသည်နိုးလာ၏။

“ဒီနေ့တော့ ဝင့်ကျွတ်ပါပြီကွာ”

သို့ဆိုလျက် ကာလသားခေါင်းလှဆောင်သည် “အား”ကနဲ အော်ဟစ်လျက် ခြေလက်တို့ကို ဆန့်ထုတ်အကြောလျော့လိုက်၏။ မျက်လုံးနှစ်လုံးပွင့်လာသည်နှင့် တပြိုင်နက် တိုမြင်း၏အလောင်းကောင် ဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

ခေါင်းနဘန်းကြီးသွားတော့၏။ လွန်မင်းစွာလည်း အံ့ဩသွားသည်။

“ဟာ . . . ဟေ့ကောင်တွေ ထကြပါဦးကွ . . . ထကြ . . . ထကြ”

နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေကြဆဲ လူတို့ကိုရေးကြီးသုတ်ပျာ ပုတ်နှိုးလိုက်တော့၏။

“ဘာလဲ . . . ဘာလဲ . . . ဘာလဲ”

သို့ဆိုလျက် နိုးထလာကြတော့၏။

“ကိုမြင်းမရှိတော့ဘူး”

“ဟင် . . .” “အာ”

“ဟာ” “အို” “အလို”

အိပ်ဖန်စောင့်တို့ လွန်မင်းစွာအံ့အားသင့်သွားကြတော့သည်။

အလောင်းစင်ပေါ်တွင် ကိုမြင်းမရှိတော့ပါကလား။ ဘယ်လို ဖြစ်ရတာပါလိမ့်။

သုဿာန်တပိုက်လိုက်ရှာဖို့ပင် စိတ်ကူးမရကြတော့ ကြောက်လန့်တကြားရွာထဲသို့ ပြေးသွားကြတော့၏။

သူတို့ဦးတည်ပြေးကြသည်မှာ ဒီဒူးရွာသူကြီးအိမ်သို့ ဖြစ်တော့

သည်။

“ဟေ”

“ဘယ်လို . . . ဘယ်လို . . . မဖြစ်နိုင်တာချည်းကွာ”

ကာလသားတသိုက် ပြောစကားကို သူကြီးလုံးဝမယုံ၊ ဒီကောင်တွေ ကနေသားကောင်မြေချရက်မို့ အလောင်းကို ဖွက်ထားကြလေသည်လား၊ ပိုက်ဆံနှင့် ပြန်ရွေးစေချင်လို့လား။

“မင်းတို့ အဲလိုမလုပ်ကောင်းပါဘူးကွာ”

သို့နှယ် စွပ်စွပ်စွဲစွဲပြောလိုက်၏။

“သူကြီးရယ် ကျွန်တော်တို့ပြောတာကိုယုံပါ . . . ဒီအလောင်းကြီးကို ကျွန်တော်တို့ဘာလုပ်ဖို့ဖွက်ရမှာတုန်း”

“သူကြီးလိုက်ကြည့်ချေဦးဗျာ”

သည်သို့ဖြင့် သူကြီးသည် ထိုကာလသားတသိုက်နှင့် သုဿာန် ဇရပ်သို့ လိုက်ခဲ့လေတော့၏။

“အင်း . . . စဉ်းစားရခက်ချေပြီ”

“အောင်မလေးတော် ဒုက္ခပါပဲ . . . အပမိုပြီး ထွက်သွားတာများလား၊ အိမ်ကိုပြန်လာလျင်ဖြင့် ဒုက္ခ . . . ဘုရား . . . ဘုရား ကယ်တော်မူပါ”

ကိုမြင်း၏ဇနီးသည်က သို့ဆိုသလို လင်ယောက်ျားပင်ဖြစ်ငြား စိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေချေ၏။ နေမထိ ထိုင်မသာဖြစ်နေတော့၏။ ကိုမြင်း၏ အလောင်းကောင်ကြီး ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်၊ ဘယ်သူလာ သူသွားပါလိမ့်။

တကယ်တော့ . . .

ကိုမြင်းသည် ထိုနေ့က အမဲလိုက်ရင်းအပြန် ဆာလောင်လာ

သည်ဖြစ်၍ တောတောင်ထဲတွင် တွေ့ရသည့် ကျီးအာသီးကဲ့သို့ နွယ်သီး တစ်လုံးကို စားလိုက်မိသည်တွင်... အစာအဆိပ်သင့်ကာ မူးနောက် ရီဝေလဲကျသွားခြင်းဖြစ်၏။ ဘယ်လိုဖြစ်သွားလေသည်မသိ သူ့တွင် အသိတော့ရှိနေ၏။ လှုပ်ရှားလို့မရ၊ သူ့ကိုသေပြီထင်လျက် သုဿာန် ဇရပ်တွင်လာထားကြသည်ကိုလည်း သိနေ၏။

သုံးရက်ပြည့်လျှင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို မြေမြုပ်သင်္ဂြိုဟ်ကြမည် ကိုလည်း သိနေသဖြင့် သူဘာလုပ်ရမည်မသိ သည်ကြားမှ မထူးပါဘူး လေ။ သူ့ကိုသေပြီ မြေမြုပ်ကြမည်ဆိုလျှင်လည်း မြုပ်ကြပေါ့... သူ့တွင် လှုပ်ရှား၍မရ၊ မျက်လုံးပင်ဖွင့်၍မရ။ သည်တော့... သားသတ်မုဆိုးပင် ဖြစ်လင့်ကစား ‘သရဏာဂုံ’သုံးပါးကိုသာ ရွတ်နေမိတော့၏။

သို့ကြောင့်ပေလားမသိ... ဒုတိယမြောက်နေ့ ကုန်ဆုံးသည့် ညဉ့်သန်းခေါင်ယံတွင် သူ့မျက်လုံးဖွင့်လို့ရခဲ့၏။ လှုပ်ရှားလို့ရခဲ့၏။ လွန်မင်းစွာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်မိသည်။

သုဿာန်ဇရပ်တွင် သူ့အားစောင့်၍ အိပ်နေကြသည့် ကာလ သားတို့ကို နှိုး၍ပြောမည်ကြပြီးလေမှ... သူ့တွင် အတွေးတစ်ခုဝင်လာ သဖြင့်မနိုးလေတော့ဘဲ သုဿာန်ဇရပ်ပေါ်မှဆင်းကာ ရွာလမ်းအတွင်း လျှောက်ခဲ့လေတော့၏။

သူဦးတည်လျှောက်ခဲ့သည်မှာ သူ့အိမ်သို့ဖြစ်ချေတော့သည်။ သူ့အိမ်ရှေ့သို့ရောက်သည်တွင်...

“ဟင်”

ငိုရွှိက်သံကြားမှ အော်ဟစ်တမ်းတသံကြားနေရပါကလား။ သည်လိုဆိုတော့လည်း သူ့မိန်းမသူကို ချစ်ရာဖျါကလား။

“ကိုမြင်းရယ်... ဒုလိုကြီး ရုတ်တရက်ကြီးခဲ့သွားလိမ့်မယ် ကြ

သိလျှင်ဖြင့် ရှင်ကျေနပ်အောင် စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားပါတယ်။ ရှင်ဒီလိုဖြစ်မယ်မှန်းသိ အဲဒီနေ့က ရှင်တောထဲသွားတာကို တားမြစ် အောင် တားလိုက်ပါရဲ့။ အခုတော့ ဘယ်လိုမှ လုပ်လို့မရတော့ဘူးလေ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ကျွန်မလည်း ရှင်နဲ့ပာတူ လိုက်သေချင်ပါရဲ့... အဟင်း အဟီး... ဟင်း... ဟီး... ဟီး”

သို့ သူ့အား တမ်းတမ်းတတ ငိုရွှိက်နေသံကြောင့် တသက်လုံး သူ့အပေါ် မြည်တွန်တောက်တီးခဲ့သမျှကို ခွင့်လွှတ်လိုက်နိုင်တော့၏။ ဒါသူ့ဝသီပဲလေရယ်လို့ သတ်မှတ်လိုက်နိုင်၏။ သို့လွန်မင်းစွာ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာဖြစ်သွားတော့၏။ သို့ကြောင့် ကပျာကသီ အိမ်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်လိုက်၏။

“မိန်းမရေ” ရယ်လို့လဲ အားရဝမ်းသာခေါ်လိုက်၏။

သူ့အသံလုပ်ရပ်ကြောင့် ဇနီးဖြစ်သူသည် အံ့ဩထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားတော့၏။

“ဟင်... ရှင်... ရှင် မလာနဲ့... မလာနဲ့... ရှင် ကျွန်မကို မခြောက်လှန့်ပါနဲ့ရှင်... ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားပါတော့”

သို့နယ်ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာပြောလာသည်ကြောင့် သဗ္ဗဒွေ ငါထာကိုလည်း မျက်လုံးစုံမှိတ် ရွတ်ဖတ်နေလေသည်ကြောင့်...

“မိန်းမရယ်... ငါလူစင်စစ်ပါ... သရဲမဟုတ်ပါဘူး၊ မယုံ ငါ့လက်ကို ကိုင်ကြည့်စမ်းပါ”

ပြောလည်းပြော လက်ကိုလည်း လှမ်းထိုးပေးလိုက်၏။

“အား... ကြောက်တယ်... ကြောက်တယ်... သွားပါတော့ ရှင် သွားပါတော့... ဘဝခြင်းကလည်းခြားနေပြီပဲ... ကျွန်မရင့်အတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေလုပ်ပေးပါမယ်... နောက်ဆံမငင်ပါနဲ့ရှင် ကိုယ့်

လမ်းကိုယ်သွားစမ်းပါ”

သို့နယ်သာတွင်တွင်ပြောနေလေအောင်ဖြစ်... .

“ငါတကယ်မသေပါဘူး.. မျောသွားတာပါ.. လူစင်စစ်ပါ
မကြောက်စမ်းပါနဲ့မိန်းမရာ”

“အို.. မသိဘူး.. မသိဘူး ရှင်မသေးဘူးပဲထား လူစင်စစ်ပဲ
ဖြစ်ဖြစ် သေချာကပြန်လာတဲ့သူဖြစ်နေပြီ၊ ကျွန်မရှင်နဲ့မနေချင်ပါဘူး၊
သေသည်ဖြစ်စေ ရှင်သည်ဖြစ်စေ မနောက်ယှက်ပါနဲ့ ရှင်.. သွားပါ တော့
မြန်မြန်သွားပါတော့ရှင် ကျွန်မကြောက်လို့သေတော့မယ်”

“ဟင်”

စောစောက သူသေပြီထင်ပြီး လွမ်းနေ.. တမ်းတနေပြီး
သူမသေပါဘူး ပြန်လာပြန်တော့လည်း အားရဝမ်းသာမရှိသည့်ပြင် ခွံ
ကြောက်ကြီးဖြစ်နေပါတလား။ သို့ကြောင့် ကိုမြင်းတစ်ယောက် စိတ်
မကောင်းခြင်းများစွာ ဖြစ်ရသည်ပြင် ဒေါသလည်းထွက်သွားပါတော့၏။

သို့ကြောင့် ကိုမြင်းသည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ခိုင်ခိုင်မာမာ
ချလိုက်ပြီး.. အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းခဲ့လေတော့၏။

သူအဝေးသို့ ပျော်သွားသည်တွင် သူ့အိမ်သို့ လူများစုရုန်း
ရောက်လာကြတော့သည်။

“လာနုတ်ဆက်တာထင်ပါရဲ့”

“ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာတော်”

“သူ့ယောက်ျား လာခြောက်တာတဲ့”

“သူ့မမျှာ အင်မတန်ကြောက်နေတာ”

“နက်ဖြန်ခါ သူ့ယောက်ျားမြေချပြီးလျှင် သူလည်းဒီရွာကနေ
ပြောင်းသွားတော့မယ်ပြောတယ်”

သို့ဆိုသလို အသံတို့သည် သူ့နောက်တွင်လေနှင့်အတူ ကပ်ပါ
လာတော့၏။

“တောက်”

ကိုမြင်း၏ တောက်ခတ်သံကြောင့် တောစပ်တွင်ရှိ တိရစ္ဆာန်
ကောင်ငယ်တို့ ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားကြတာ ဝပ်ကျင်းများမှနေ၍
ကမူးရှူးထိုး ထွက်ပြေးသွားကြတော့သည်။

ကိုမြင်းသည်လည်း တောစပ်မှသည် တောနက်တွင်း ဖြေးလေး
သောခြေလှမ်းဖြင့် လျှောက်ဝင်လာခဲ့တော့၏။

သူနှင့်အတူ သူ့လက်စွဲတော်သေနတ်ပါလာခဲ့တော့၏။
သူတောထဲတောင်ထဲတွင် တစ်ယောက်တည်းအခြေချနေလောတော့... .
နေရေးစားရေးအတွက် သူ့တွင် အဖော်မွန်ကောင်းသေနတ်ပါနေ ပြီပဲ
သည်သို့ဖြင့် ကိုမြင်းတစ်ယောက် တောတောင်ထဲတွင် နေသားတကျ
ဖြစ်လာတော့၏။

နိစ္စဓူဝမြည်တွန်တောက်တီးမည့် သူလည်းမရှိ၊ စိတ်လွတ်ကိုယ်
လွတ် အေးချမ်းစွာနေလို့ရချေပြီ။ သို့ပေမင် သူ့အတွက် အလိုအပ်ဆုံး
တခုတော့ရှိ၏။

စကားပြောဖော်ပင်ဖြစ်ချေတော့၏။

သည်တွက်တော့ဖြင့် သူ့စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရ၏။ တခါတလေ
တိရစ္ဆာန်ကောင်လေးတွေကို စကားပြောသင်ပေးချင်၏။

သတ္တိတွေ လူစကားပြောတတ်လျှင် ဘယ်လောက်ကောင်း
လေမလဲဟုပင် စဉ်းစားတွေးတောမိ၏။

ကျေးကျတ်တို့ သာလိကာတို့ လစကားသင်လျှင်တတ်သည်ဟု
ကြားဖူးနားဝရှိသဖြင့် ခက်ခက်ခဲခဲ ပင်ပင်ပမ်းပမ်းရှာဖွေခဲ့ရ၏။ မလျော့

သော့ဖွဲ့ဖြင့် ရှာခဲ့သည်ကြောင့်သာလိကာလေးတစ်ကောင်ရခဲ့၏။
လူစကားသင်ပေး၏။

သုံးလေးခွန်းတော့ သူပြောတတ်လာ၏။

“မင်္ဂလာပါ”

“စားလို့ကောင်းတယ်မဟုတ်လား”

“တော်လိုက်တာ”

သို့သာဖြစ်၏ နောက်တခွန်းရှိသေးသည် ထိုသည်ကား သူသင်
ပေးထားခြင်းမဟုတ် အတုမြင် အတတ်သင်ဖြစ်၏။

ထိုသည်ကား သူစိတ်မရှည် ဒေါသထွက်လျှင် ပြောမိသည့်
စကား ‘ခွေးမသား’ ဆိုသည့်စကားပင်ဖြစ်ချေတော့၏။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ အနည်းငယ်တော့ဖြင့် စိတ်ချမ်းသာခဲ့ရ၏။
သည်သို့ဖြင့် ရက်မှလ... လမှနှစ်ကူးခဲ့သည်။

ထိုသာလိကာလေးသည် သည်ထက်ပိုတက်မလာ။

ကိုယ်မွေးသည့်မျောက် ကိုယ်ပြန်ချောက်သလို...

သူ သားကောင်ရှာမရ၍ အဟာရအလို့ငှာ မစားချင်ဘဲလျှာ
မျှစ်ပြုတ်ကိုစားနေစဉ် “စားလို့ကောင်းတယ်မဟုတ်လား” ရယ်လို့
ပြောလာသည့်ကြောင့် ဒေါသအမျက်ထွက်ကာ ‘ခွေးမသား’ ရယ်လို့
ပြောလျက် တွေ့ရာနှင့်ကောက်ပေါက်လိုက်သည်တွင် ရှောင်တိမ်းလိုက်
ပြီး ‘ခွေးမသား’ ရယ်လို့ ပြန်ပြောလေသဖြင့် ဒေါသထွက်ရအခက် ရယ်
မောရအခက်ဖြစ်ရတော့၏။

သူသားကောင်ရ၍ ထမ်းပြန်လာလျှင် “တော်လိုက်တာကွာ”
ရယ်ပြောခဲ့ရသည်တွင် သူပီတိဖြစ်ရသလို...

ဘာသားကောင်မှမရ... မည်သည့်စားစရာ သစ်သီးသစ်နှံ

လည်း ရမလာလေဘဲ သေနတ်ကို ပုခုံးထက် ထမ်းပြန်လာလျှင်ဖြင့် -

“တော်လိုက်တာကွာ” ပြောခံရလျှင်ဖြင့် သူ့အားခွဲစောင်းပြော
သည်ထင်မိသော်လည်း စိတ်ဆိုးစွာ ပြောရခက်ချေတော့၏။ ခွေးမသား
ရယ်လို့ သူကစပြောလျှင် သာလိကာလေးက အကြိမ်ပေါင်း မြောက်များ
စွာ ပြောလာချေတော့ပေမည်။

တခါတရံ... ဒေါသအမျက်ထွက် ရိုက်သတ်စားချင်စိတ်ပင်
ပေါက်ခဲ့တော့၏။

သည်နောက် ကိုမြင်းသည် သာလိကာလေးသည်လည်း
သူနှင့်စကားပြောဖော်ဖြစ်မလာ။ သို့ကြောင့် စိတ်တည့်ငြိမ်မှုလည်း ရရန်
အချိန်ဖြုန်းသည်လည်းဖြစ်စေရန် တရားထိုင်ခြင်း အလုပ်ကိုသား
လေတော့၏။

ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် ဘာသာတရားအရ တရားရှုမှတ်ခြင်း
မဟုတ်။ စိတ်ကိုထိန်းချုပ်လိုခြင်းသာဖြစ်တော့၏။ တခုတော့ရှိသည်
နိစ္စဓူဝ အမဲကောင်ရှာသားသတ်နေခြင်းတော့ မရှိလေပြီ။ ရံခါဆိုသလို
သာရှိတော့၏။ ထိုရံခါဆိုရာ၌လည်း စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ပရမ်းပတာ မဟုတ်
တော့ချေပြီ။

မည်သည့်အလုပ်မဟူ ဇွဲရှိစွာ တစိုက်မတ်မတ်လုပ်ခြင်းသည်
အောင်မြင်ခြင်းကိုဖြစ်စေ၏ ဆိုသလို သူ၏စိတ်ကို သူထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့ ၏။
အသက်ကိုမျှင်းမျှင်းရှု၍ မလှုပ်မယွက် နာရီပေါင်းများစွာ နေတတ်
လာ၏။ နှလုံးခုန်နှုန်းကိုလည်း သူထိန်းချုပ်လာနိုင်၏။ နာရီပေါင်း
မြောက်များစွာ အသက်ကိုအောင်ထားနိုင်၏။ သို့ကြောင့်လည်း သာမန်
လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် သူ၏နှလုံးခုန်နှုန်းကို မမှန်းဆတတ်ကြချေ။
စကားပြောဖော်ကိုပင် မေ့သလောက်ဖြစ်နေချေသည်။

တစ်နေ့သူသည် သစ်ဦးသစ်ဖုရှာဖွေရန် အလို့ငှာ စခန်းတစ်ခုထွက်ခဲ့တော့၏။ မမျှော်လင့်ဘဲ လူသားတစ်ယောက်နှင့်ဆုံစည်းခွင့်ရလိုက်တော့သည်။ ခရီးသွားဟန်လွှဲတွေ့ခြင်းတော့မဟုတ်။

“ဂါး... ဂရား... ဂရူး”

“ဂရား”

“ဂါး”

သူ့လျှောက်လှမ်းလာသည့် လမ်းမြောင်းလေးနံဘေး ချုံနွယ်သစ်ပင်တို့နောက်ကွယ်မှ သားရဲကောင်၏ မာန်ဖီသံ၊ တိုက်ခိုက်သံတို့ကြောင့် ကိုမြင်းသည် သစ်ဆိမ့်ပင်ကြီးတပင်နောက်ကွက်သို့ ပြေးကပ်လိုက်ပြီး အသံလာရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

ဝံနက်ကောင်ကြီးပါကလား၊ လူသားတစ်ယောက်နှင့် တိုက်ခိုက်နေ၏။ မလွဲမရှောင်သာ ထိပ်တိုက်တိုး၍ သူ့ထွက်ပေါက် ကိုယ့်ထွက်ပေါက်ရှာနေကြခြင်းဖြစ်၏။

အံ့ဖွယ်ကောင်းသည်မှာ လူသားသည် သေးသေးကွေးကွေးဖြစ်၏ သန်မာပုံတော့ရသည်။

ထိုသူ၏လက်ထဲတွင်မတော့ ဝါးခတ်ဓားရှည်တစ်ချောင်းရှိနေ၏။

ဝံကောင်ကြီးကို လွှဲခုတ် ကာခုတ် ပင့်ခုတ် မိုးခုတ် လုပ်နေငြားနောက်သို့သာ တရွေ့ရွေ့ဆုတ်နေ၏။

ဝံကောင်ကြီးသည် အမွှေးအမျှင်ကြမ်းကြမ်း ထူထူလက်အစုံကြီးဖြင့် လူသား၏ဓားခုတ်ချက်ကို ကာဆီးရိုက်ခတ်ဖယ်နေတော့၏။ အမွှေးအမျှင်တို့သာ ပြတ်ကျကုန်၏။ သွေးထွက်သံယို မရှိသလောက်ပင်

လူသားနှင့်ဝံကောင်ကွာခြားချက်မှာ ဝံကောင်သည် တိုက်စစ်သမား၊ လူသားသည် ခံစစ်သမားသာဖြစ်ချေ၏။

လူသားသည် နောက်သို့ တုရွေ့ရွေ့ဆုတ်။

ဝံကောင်သည် ရှေ့သို့တရွေ့ရွေ့တက်။

ကြာလျှင် လူသားမလွှဲချေပြီ။

ကိုမြင်းသည် လူသားဘက်က ရပ်တည်ရပေတော့မည်။

ဘက်လိုက်သည်ပဲပြောပြော။

“ဒိန်း”

ထင်မှတ်မထားသည့် တိုက်ခိုက်ခံရမှုကြောင့် ဝံကောင်ကြီး သည် ရွေ့သို့ဟပ်ထိုးလဲကျသွားတော့၏။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ”

သို့သာပြောနိုင်သည်။ ထိုလူသားသည် မြေပေါ်သို့ ခုံလျက်လဲကျသွားတော့သည်။

ဝံကောင်၏ ကုတ်ချက်ခံထားရပါကလား။

သတ္တိတော့ဖြင့် အကောင်းသား... သေသွားသည့်တိုင် ခုခံတိုက်ခိုက်မည့်လူစားဖြစ်သည်။

ကိုမြင်းသည် ထိုလူသားကိုထမ်းပိုး စခန်းသို့ခေါ်လာခဲ့တော့၏။

သည်သို့ဖြင့် မြင်းနှင့်တူသောလူသားနှင့် ဆိတ်နှင့်တူသော

လူသားတို့ စတင်ဆုံခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဆိတ်နှင့်တူသောလူသားသည် မြင်းနှင့်တူသောလူသား၏တံတွင်း နှစ်ရက်သုံးရက်ခန့် သတိလစ်မေ့ဇောနေတော့၏။

ကိုမြင်းတစ်ယောက် ထိုသူကအတွက် လွန်မင်းစွာစိုးရိမ်ပူပန်မှု

ဖြစ်ခဲ့ရတော့၏။ ဘယ်တွက်မူ သူတချိန်လုံးတောင့်တနေရသည် စကားပြောဖော်လူသားတစ်ယောက်နှင့်ဆုံခဲ့ငြား စကားပြောခွင့်မရလေ သည်ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထိုသူ မြန်မြန်သတိရလေမှ သူ့အားပါးတရ စကားတွေပြောရပေမည်မဟုတ်ပါကလား။

• သို့ကြောင့် ဂရုတစိုက် ပြုစုနေရခြင်းဖြစ်တော့၏။

“ခင်ဗျားသတိရလာပြီပေါ့”

“အင်း”

“ကျွန်တော်ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း . . ဘယ်ရောက်နေတုန်း”

ကိုမြင်း၏ အမေးကို ဖြေရင်းတဆက်တည်းမေးလိုက်၏။

ကိုမြင်းသည် ပြုံးလျက်ကြည့်နေပြီး ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်တို့ ခရားရေလွှတ် ပြောလေတော့၏။

“ဘယ်ကလာလို့ ဘယ်သွားမှာတုန်း”

ကိုမြင်းကမေးသည်။

“ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီသွားမလို့ တောထဲမယ် လမ်းမှားပြီး ဝံကောင်နဲ့တိုးတာ နောင်ကြီးနေရက်လာပေလို့”

“နို့ဖြင့် မောင်ရင်မိတ်ဆွေက ဘယ်သူလဲ ဘယ်မှာနေလဲ”

“မီးတွင်းကုန်းရွာမှာနေတယ် သူ့နာမည်မောင်မှတ်”

“ဟာ . . နို့ဖြင့် မင်းသူ့ဆီသူဿာန်ရောက်နိုင်ဖို့မလွယ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့တုန်း”

“မီးတွင်းကုန်းရွာဆိုတာ ဥက္ကံချောင်းရေကျ မရမ်းမြောင်အာ ကနေ ဥက္ကံချောင်းမကြီးအတိုင်း အတော်ကလေးစုန်ဆင်းရသေးတာ ကလား မင်းသွားဖို့မလွယ်ဘူး”

“ဘယ်လောက်တေးဝေး မလွယ်လွယ် နောင်ကြီးရယ် ကျွန်တော်

သူ့ဆီအရောက်သွားမ့်ဖြစ်မယ်”

“ဟေ . . နို့ဖြင့် ဒီလိုလုပ် မင်းဘယ်သူလဲ ဘယ်ကလဲ ငါ့ကို အရင်ပြောစမ်း”

“ကျွန်တော်က သာယာဝတီနယ်ဘက်ကပဲ နေရာထိုင်ခင်း အတိအကျမရှိဘူး . . ကြုံရာမှာနေ ကြိုသလိုစားပဲ”

သို့သူကပြောလိုက်သည်တွင် ကိုမြင်းတစ်ယောက်သဘော ကျသွားတော့၏။ ခေါင်းကိုလည်း တဆတ်ဆတ်ညိတ်နေလိုက်ရင်း -

“မင်း ငါတစ်ယောက်တည်းသွားတတ်မယ် မထင်ဘူး ဒီလိုလုပ် မင်းနဲ့ငါအပေးအယူတစ်ခုလုပ်မယ်”

“ဆိုစမ်းပါဦး”

“မင်းသွားချင်တဲ့ မီးတွင်းကုန်းရွာက မောင်မှတ်ဆီ ငါလိုက်ပို့ မယ် မင်းအဲဒီမယ် ဘယ်လောက်ကြာမလဲ၊ မင်းကိစ္စပြီးလျှင်ဖြင့် ငါနဲ့ ပြန်လိုက်ခိုရမယ်”

“ဗျာ . . ဘာလို့တုန်း”

“မင်းမယ်နေရာထိုင်ခင်း အတည်တကျမရှိဘူးဆို နို့ကြောင့် မင်းငါနဲ့အဖော်လုပ်နေပေးရမပေါ့ . . ငါ့ဗျာလဲ စကားပြောဖော်လိုအပ် တယ်၊ ဘယ်လိုလဲ”

“ကောင်းပြီလေ”

သို့ဖြင့် သူတို့သည် နောင်သုံးလေးရက်တွင် ဖိုးဆိတ်တစ်ယောက် ကျန်းကျန်းမာမာဖြစ်လာသည်နှင့် မီးတွင်းကုန်းရွာသို့ ထွက်ခဲ့ကြတော့ ၏။ စကားသုံးခွန်းမျှတတ်ထားသော သာလိကာလေးကို သူတို့ခရီး မထွက်မီ လှောင်ချိုင့်အတွင်းမှ လွှတ်ပေးခဲ့ချေ၏။

“မင်းငါနဲ့ အဖော်လုပ်ဖို့ မလိုပေတော့ဘူး သွားလိုရာသွားလေ

ရော့”

သာလိကာလေးသည် လှောင်ချိုင့်အတွင်းမှ လွတ်လပ်ခွင့်ရ သွားသည်နှင့် ကမူးရှုထိုး ဝံ့ထွက်သွားရင်း -

“ခွေးမသား” ရယ်လို့ အော်သွားလေတော့၏။

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား”

မျက်နှာကြီးနီရဲကာ အံ့ကြိတ်လျက် အဝေးသို့ပျံသန်းရောက် သွားလေသည်။ သာလိကာလေးကို ကြည့်နေသည့် ကိုမြင်းကို ကြည့်ရင်း ဖိုးဆိတ်က အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်လေတော့၏။

သည်သို့ဖြင့် ဖိုးဆိတ်နှင့် ကိုမြင်းတို့သည် တောထဲတွင် နှစ်ည တိပ်ခန့် ခရီးဆန်ခဲ့ကြပြီးနောက် မီးတွင်းကုန်းရွာနားသို့ ရောက်လာကြ သည်တွင် . . .

“နို့ မင်းသူငယ်ချင်းမောင်မှတ်က ရွာရဲ့ကယ်နားလောက်မယ် နေတာတုန်း”

“ဒါတော့ ဘယ်သိပါ့မလဲဗျာ.. ရွာထဲရောက်မှ မေးစမ်းကြည့် ရတော့မပေါ့”

“ဟေ.. နို့ဖြင့်လည်း မင်းသွားချေ . . ငါရွာထိပ်ကပဲ စောင့် မယ်”

“ဟာဗျာ.. ကျွန်တော်က ခုသွားခဲ့ပြန်မှ မဟုတ်တာချည်း မောင်မှတ်နဲ့တွေ့ပြီး တစ်ရက်နှစ်ရက်တန်သည် နေဦးမှာပေါ့.. သူ ကျွန်တော့်ကို ဘာကြောင့် အရေးတကြီးတွေ့ချင်လို့ လူကြုံနဲ့မှာတာလဲမှ မသိသေးတာ ဒီမလာခင်ကတည်းက ပြောပြီးပဲဗျာ နှစ်ရက်သုံးရက် တော့ဖြင့် ကြာမယ်လို့”

“အေးပါ.. ငါသိပါတယ်.. ငါရွာထဲမလိုက်ချင်လို့ပေါ့..

ငါအသိတွေနဲ့ တိုးမှာစိုးလို့ကွ . . ဒီလိုလုပ် မင်းရွာထဲသွား ငါရွာ သုဿာန်ဇရပ်မှာပဲ စောင့်နေမယ်.. မင်းကိစ္စတွေပြီးလျင်ဖြင့် သုဿာန် ဇရပ်ကို လာခဲ့ချေကွာ”

“ကောင်းပြီလေ”

သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရွာစပ်သို့ရောက်လာကြတော့ ၏။

“ကဲ.. မင်းသွား.. ငါ ရွာသုဿာန်ဇရပ်ကို သွားတော့မယ်”

ကိုမြင်းက ဖိုးဆိတ်၏ပုခုံးကို ပုတ်လိုက်ကာ သုဿာန်တွင်း ဝင်ခဲ့လေတော့၏။

သုဿာန်ဝမှလမ်းခွဲထွက်ခဲ့သော သူတို့နှစ်ယောက်ကို သုဿာန်တွင်းမှ မြေကျင်းတူးနေသော သူတစ်ယောက်သည် စူးစူး စိုက်စိုက်ကြည့်နေတော့၏။ သူစူးစိုက်ကြည့်နေသည့် လူနှစ်ယောက်မှ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း လူတစ်ယောက်သည် သုဿာန်တွင်းဝင် လာပြီး သေးသေးညှက်ညှက်လူတစ်ယောက်သည် ရွာတွင်းလမ်းအတိုင်း ဝင်သွားလေသဖြင့် ထိုသူသည် လက်တွင်းမှ ပေါက်တူးကို ကပျာကသီ ဖန်ချဲ့လိုက်ပြီး-

“ကိုဖိုးဆိတ်.. ကိုဖိုးဆိတ်.. ကိုဖိုးဆိတ်”ရယ်လို့ အသံကုန်

အော်ဟစ်ခေါ်ရင်း သုဿာန်ဝသို့ ပြေးထွက်ခဲ့တော့၏။

သည်သို့ဖြင့် ဖိုးဆိတ်နှင့်မောင်မှတ်တို့ ပြန်ဆုံခဲ့ကြချေတော့ သည်။

“ပိုပြီးအဆင်ပြေသွားတာပေါ့ကွာ”ဆိုလျက် မောင်မှတ်၊ ဖိုးဆိတ်နှင့် ကိုမြင်းတို့သည် သုဿာန်ဇရပ်တိုင် အတူတကွနေဖြစ်သွား တော့သည်။

မောင်မှတ်နှင့် ဖိုးဆိတ်သည် သာယာဝတီသားများဖြစ်ကြ၏။
ငယ်သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြသည်။ မိဘမဲ့ခြင်းများလည်းတူကြ၏။ ညီရင်း
အစ်ကိုမက ချစ်ကြသူများဖြစ်သည်။

“မင်း ငါနဲ့လာနေပါလားကွ”

မောင်မှတ်ကပြော၏။

“ငါနေချင်တာပေါ့ကွာ နို့ပေမင်း..” ဟုဆိုလျက် ဖိုးဆိတ်သည်
နံဘေးတွင် ရှိနေသည့် ကိုမြင်းကို တချက်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ကိုမြင်းက ရွှံ့ပြီးလေးပြီးပြလိုက်ရင်း .. “လူမှကတိဆိုတာ
လေ” ဟုပြောလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ.. ကျွန်တော်ပေးထားတဲ့ ကတိမဖျက်ပါဘူး
မောင်မှတ်နဲ့နှစ်ရက်သုံးရက်နေပြီး ပြန်လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

မောင်မှတ်သည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရင်း တအံ့တဩ
ဖြစ်နေလေတော့၏။

“ဘာတွေလဲကွာ.. ငါ့ကလဲပြောပါဦး”

မောင်မှတ်က သို့မေးလာသဖြင့် ဖိုးဆိတ်သည် သူနှင့်ကိုမြင်းတို့
ဆုစည်းခဲ့ပုံ၊ ကတိပေးလျက် သူတို့ထွက်လာခဲ့ကြပုံကို ပြန်ပြောပြလေ
၏။ သည်တော့မှ မောင်မှတ်သလောပေါက်သွားလေတော့သည်။

“အေးလေ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ပေးထားတဲ့ကတိကိုတော့ ဘယ်
ဖျက်လို့ဖြစ်ပါ့မလဲ”

“နို့ဖြင့် မင်းငါတို့နဲ့လိုက်နေပါကလား”

မောင်မှတ်ကို ဖိုးဆိတ်ကပြောလိုက်၏။

မောင်မှတ်သည် ဖိုးဆိတ်ကို တချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး
ခေါင်းကို မြေးလေးစွာခါယမ်းလျက်-

“ငါလိုက်လို့ မဖြစ်သေးပါဘူးကွာ.. မင်းနေမယ့်နေရာ အတိ
အကျသာပြောခဲ့ကွာ.. အရေးကြောင်းရှိ လူကြုံလွှတ်မှာလိုက်မယ်
ရတယ်မဟုတ်လား”

“အေးရယ်.. ဆိုပေမင်း ငါနေတဲ့နေရာကို ဘယ်သူမှ အသိ
ပေးလို့တော့မဖြစ်ဘူး ဒီလိုလုပ် မရမ်းမြောင်ဝမယ် ဝါးခွတ်စခန်းရှိတယ်၊
အဲဒီစခန်းမယ် အရက်နဲ့ ဟင်းချက်ရောင်းတဲ့ ဆိုင်လေးရှိတယ် အင်း
ရွာသားဖိုးအောင်နိုင်ဆီတော့ဖြင့် ရဲခါဆိုသလို ငါရောက်တတ်တယ်၊
ဘုနဲ့အဆက်အသွယ်သာလုပ်ချေ”

သို့ဖြင့် သူတို့သည် မောင်မှတ်၏ ကွန်းခိုရာ သုဿာန်ဇရပ်
ခင်းတွင် သုံးရက်ခန့်နေပြီးနောက် တောတွင်းပြန်ဝင်ခဲ့ကြတော့သည်။
ဤသို့ပင်ဆိုစေ ဖိုးဆိတ်နှင့်ကိုမြင်းတို့သည် အင်မတန်ချစ်ခင်သော
မိတ်ဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သွားကြတော့၏။

ကျွန်တော်သည် ဖိုးဆိတ်ပြောသော ကိုမြင်းအကြောင်း
ဆိုလိုက်ရသည့်ပြင် ဒီဒူးရွာသုဿာန်မှ မောင်မှတ်ဆိုသူအကြောင်းလည်း
ဆိုလိုက်ရသည်ကြောင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားလျက်-

“နို့ဖြင့် .. အဲဒီနောက်ပိုင်း မောင်မှတ်နဲ့ဆုံကြသေးလား” ဟု
မေးလိုက်သည်တွင် ဖိုးဆိတ်တစ်ယောက်မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားကာ-

“ဟင့်အင်း.. သူကလည်း ဘာကိစ္စနဲ့မှ မဆက်သွယ်တော့ဘူး
ကျွန်တော်တို့ကလည်း အသွားအလာမရှိကြတော့ဘူး” ပြောလာတော့ ၏။

“နို့ဖြင့် ကိုဖိုးဆိတ်က ကိုမြင်းနဲ့မနေတော့ဘူးလား”

“နေပါတယ်ကော”

“နို့ဖြင့် ကျွန်တော်ကိုမြင်းနဲ့ဆုံခဲ့တာပဲ.. ခင်ဗျားကို မတွေ့ပါ
.. ခင်ဗျားနဲ့ပတ်သက်လို့လည်း ကိုမြင်းကဘာမှပြောမထားပါဘူး”

“အော်.. ဒါကဒီလိုရှိတယ်.. ကိုမြင်းကစကားပြောဖော်
လိုအပ်နေတုန်းက စကားတွေ အများကြီးပြောချင်ပေမယ့် ကျွန်တော်
ရောက်သွားပြီးနောက် ခုတော့လဲစကားအပြောအဆို နည်းသွားလေရဲ့”

“အင်း.. ထားပါလေ”

“ကဲ.. ခင်ဗျားပြောသမျှလည်း နားထောင်ပြီးပြီ ကျွန်တော်ကို
မရမ်းမြောင်ဝသွားတဲ့လမ်းညွှန်လေ”

“ကဲ.. လာ လိုက်ပို့မယ်” ဆိုလျက် ထိုနေရာလေးမှ
ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

လမ်းတလျှောက် ဖိုးဆိတ်တစ်ယောက်မည်သည့်စကားမှ
မပြောလေတော့ ဆိတ်ငြိမ်လို့နေ၏။

တခုခုကို ကြံစည်တွေးဆနေပုံရ၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်
သည် ဖိုးဆိတ်ကို ရှေ့မှသာသွားစေတော့၏။

သို့လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ ရေစပ်စပ်ရှိသော မြောင်ကြပ်လေးတစ်
ခုသို့ရောက်လာကြ၏။

“ဟာ.. ခဏနေဦးဗျ” ဆိုလျက် ဖိုးဆိတ်သည် ရုတ်ခြည်းခံ
သလို မြောင်ကြပ်လေးအတွင်း ပြေးဝင်သွားတော့၏။

ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာပါလိမ့်။

ကျွန်တော်သည် သူ့အား မျက်ခြေပြတ်ခံ၍မဖြစ် သို့ကြောင့်
သူဝင်သွားရာ မြောင်ကြပ်အတွင်း ပြေးလိုက်သွားတော့၏။

“ဟင်”

မြန်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

ကျွန်တော့်အား မျက်ခြေဖြတ်သွားလေသည်လား။ ကျွန်တော်
သည် မြောင်ကြပ်လေးအတွင်း သတိကြီးစွာဖြင့် လျှောက်ခဲ့တော့၏။

“ဗွမ်း”

“ဗွမ်း”

“ဗွမ်း”

သို့ရေတွင်း လျှောက်လှမ်းသံကြောင့် မြောင်ကြပ်နံရံ ချုံနွယ်တို့
တွင် ခိုအောင်းနေကြသည့် မြေဝပ်ငှက်နှင့် တောကြက်မတို့ လန့်ဖျတ်
ပျံသွားကြတော့၏။

“ဟင်”

ဖိုးဆိတ်ပါကလား မျက်နှာတပြင်လုံးလည်း သွေးတွေနဲ့ပါ
တလား။

“ပြေး.. ပြေး.. ပြေး..”

သို့နွယ် ကျွန်တော့်ကိုတွေ့သည့်နှင့် ဒဿိးဒယိုင်ရောက်လာပြီး
ပြောရင်းမှပင် ခွေလဲကျသွားတော့၏။

သားရဲကောင်တစ်ကောင်နှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့လာခဲ့ချေပြီဖြစ်
သည်။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် လက်တွင်းရှိသေနတ်ကို မောင်းတင်
ချိတ်ပြီး သူ့နောက်လိုက်လာမည့် သားရဲကောင်ကို စောင့်ကြည့်လိုက်
သည်။

“ဟာ”

ဝံနက်ကောင်ကြီးပါကလား နံနံနော့နော့အကောင်ကြီး မဟုတ်။

“ဒိန်း”

ဝံနက်တောင်ကြီးသည် ကျွန်တော်ကို မြင်သည်နှင့်တစ်မျှ
ဆိုင်သွားချိန်မှာပင် အခွင့်ကောင်းလက်လွတ်မခံ လက်တွင်းသေနတ်
လှမ်းပစ်လိုက်သည်။

“ဂါး.. ဂရား”

ဝန်ကောင်ကြီးနောက်လန်လဲကျသွားတော့၏။ လှုပ်ရှားရုန်းကန်ပြန်ထရန်ကျိုးစားနေပြန်သဖြင့် တစ်ချက်ထပ်ပင်လိုက်ပြန်သည်။

“ဒိန်း”

ရမြောင်ကြပ်အတွင်းရှိ ရေတို့ရဲရဲနီသွားတော့၏။

“ကိုဖိုးဆိတ် . . .”

“ကိုဖိုးဆိတ် . . .”

အလိုလေးဗျာ . . . ဖိုးဆိတ်တစ်ယောက် သတိမေ့နေပဲကလား။ သို့ကြောင့်ကျွန်တော်သည် ဖိုးဆိတ်ကို ပုခုံးထက်တင်ထမ်း လျှော်ထိုးမြှောင်ကြပ်လေးအတွင်းမှ ထွက်ခဲ့တော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ဒဏ်ရာရမေ့မောနေသော ဖိုးဆိတ်ကို ချောင်းမကြီး၏ တဖက်ကမ်းစပ်၌ သစ်ပုပ်ပင်ကြီးအောက်ခြေတွင် ချလိုက်ပြီး သူ့မျက်နှာမှ ဒဏ်ရာများကို အသေအချာကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ”

ဝန်ကောင်ကြီး၏ ကုပ်ချက်မိသွားခြင်းဖြစ်မည်။ တော်သေးသည်မှာ မျက်လုံးကို မထိခိုက်၍ဖြစ်တော့၏။

ကျွန်တော်သည် သူ့မျက်နှာမှ သွေးတို့ကို ပွတ်သပ်သုပ်သေလိုက်၏။ တစ်ကြောင်းသောဒဏ်ရာသည် သွေးတို့စိုစွတ်ထွက်လာဆဲဖြစ်၏။

ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမည်မသိတော့ချေ။ ထိုဒဏ်ရာမှ ထွက်သော သွေးတို့ကြောင့် သွေးထွက်လွန် ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်၏။

ကျွန်တော်အင်္ကျီလက်မောင်းရင်းမှ ဖြုလိုက်၏။ အင်္ကျီစတုရသွင်ဒဏ်ရာကို သွေးတိတ်ရန်အလို့ငှာ ဖွဖွလေးဖိကပ်ထားလိုက်၏။ အတန်ကြာ သွေးတိတ်လောက်ပြီထင်၍ ခွာကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ”

ဘယ်လိုမှ သွေးမတတ်နိုင်ပါကလား။ ကျွန်တော် ခေါင်းနာမ်းကြီးသွားရသည်။ ဖိုးဆိတ်အတွက်လည်း စိုးရိမ်ပူပန်မိတော့၏။

“ရော . . ဒီဟာ ဒဏ်ရာပေါ် ဖြူးချပေးချေ”

“ဟင်”

သို့ပြောလာသံကြောင့် အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကာ ကပျာကသီ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဘယ်ကဘယ်လိုရောက်လာမှန်းမသိ။ လူစင်စစ်မှ ဟုတ်ပါလေစ။ ပိန်ပိန်သေးသေး ဆံပင်တို့သည် ရှည်လျား ဖိုယိုဖားယား။ လူကောင်သေးသေး။ မျက်နှာသေးသေးလေးတွင် မုတ်ဆိတ် ပါးသိုင်းနှင့် နှုတ်ခမ်းမွေးရှည်တို့က အတော်များများ နေရာယူထားကြ၏။ ကြည့်ရဆိုးသေးတော့၏။

“ရောလေ . . ယူလေ . . ကျုပ်ပြောသလို လုပ်လိုက်လေ”

သူ့ကိုကြည့်ရင်း မှင်တက်နေသည်ကြောင့် သူကထပ်ပြောလာပြန်၏။ သည်တော့မှ ကျွန်တော်အသိပြန်ဝင်လာသည်ဖြစ်၍ သူ့လက်တွင်းမှ ဗူးလေးကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး အဖုံးဖွင့်လိုက်သည်။

ညိုညစ်ညစ် အမှုန့်တွေဖြစ်၏။ သူ့ပြောသလို ဖိုးဆိတ်၏ဒဏ်ရာပေါ်သို့ ဖြူးသိပ်ပေးလိုက်၏။

“သူ့ကို ကယ်ချင်သပဆိုလျှင်ဖြင့် ဒီအနီးအနားရှိတဲ့ တစ်ခန်းတစ်ခုကို ခေါ်သွားချေ . . နို့မဟုတ်လျှင်လည်း သူ့ကို ဒီမယ်ထားခဲ့ပြီး ခင်ဗျားထွက်သွားချေတော့”

ဟင် . . သူဘယ်လိုကြီးပြောလိုက်တာပါလိမ့်။ ကယ်ချင်လျှင် ဖြင့် အနီးဆုံးတဲကို ခေါ်သွားလည်းပြောရဲ့ . . နို့မဟုတ် ဒီမှာပဲထားခဲ့လို့ ထွက်သွားချေတော့လို့လဲ ပြောတယ် . . ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့်”

ကျွန်တော်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ”

ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်၊ မြန်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း ကျွန်တော်သည် ထိုင်ရာမှထလျက် ကယုကသီး အနီးတဝိုက်လိုက်ရှာကြည့်သေး၏။ အရိပ်အယောင်ပင်မမြင်တော့ပါကလား။ ထူးဆန်းလိုက်တာ။

“ဟင်”

ကျွန်တော်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး ဖိုးဆိတ်ကို ကြည့်လိုက်၏။ သတိလစ်မေ့မျောနေတုန်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်လုပ်စရာ တစ်ခုပဲရှိတော့၏။

အနီးဆုံးတစ်ခုနီး ဘယ်မှာရှိနိုင်မလဲ။ အပြေးအလွှားစဉ်းစားရလိုက်သည်မှာ မြင်းနှင့်တူသောလူကြီး၏ တဲသာရှိနိုင်၏။

သို့ကြောင့် ဖိုးဆိတ်ကို ကောက်ထမ်း၍ သွက်လက်သော ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် ကိုမြင်း၏တံခွန်သို့ ထွက်ခဲ့တော့သည်။

ကျွန်တော်လာခဲ့သောလမ်း ဟုတ်ပါလေစရယ်လို့ စိတ်တထင်ထင်ဖြစ်မိ၏။

ဖိုးဆိတ်၏ကုသိုလ်ပဲလေဟု တွက်လိုက်မိသည်ကြောင့် ရဲရဲဆက်လျှောက်ခဲ့သည်။

“အလိုလေးဗျာ . . အဲဒါမှဒုက္ခ လာခဲ့တုန်းက အမှတ်တမဲ့ လမ်းမြောင်နှစ်ခွလောတွေ နေပါကလား . . ဘယ်လမ်းလိုက်ရပါ”

ကျွန်တော်လွန်မင်းစွာ စိတ်ပျက်သွားသည်။

ကျွန်တော်သည် ဖိုးဆိတ်ကို မြေပေါ်သို့ အသာအယာချပြီး တစ်ထောက်နားလိုက်ရင်း ဘယ်လမ်းမြောင်သွားရမည် စဉ်းစားနေလိုက်၏။

လမ်းမြောင်လေးတို့ကိုလည်း စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဝူး”

“ဝူး”

ဟင် . . ညာဘက်လမ်းမြောင်လေးအတွင်းမှ လူတစ်ယောက် အချက်ပေးအော်သံပါကလား။

သိတ်ဝေးဝေးတော့မှဟုတ် . . ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဝူး”

သို့နှယ်အသံအသံပြန်ပြုလိုက်ရင်း ဖိုးဆိတ်ကို ကောက်ထမ်း၍ ထိုလမ်းမြောင်လေးအတွင်း ဝင်ခဲ့တော့၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုလူကိုတွေ့လျှင် အကူအညီတခုခုရနိုင်ပေမည်။

“ဝူး”

“ဝူး”

သို့နှယ်အသံပြုရင်း . . လျှောက်ခဲ့ရာမှ တောင်ကြောလေးတစ်ခုတက်လိုက်၍ ကြောပေါ်ရောက်သွားသည်တွင် . . .

“ဟင်”

မမျှော်လင့်ဘဲ ဝါးတဲတစ်လုံးကို လှမ်းတွေ့လိုက်၏။ ကျွန်တော်လွန်မင်းစွာ ဝမ်းသာသွားတော့၏။

ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းမှတ်မိတာပေါ့။

မြင်းနှင့်တူသော လူကြီးနေသော တဲပေပဲ။

“ဝူး”

“ဟင်”

ကျွန်တော်လိုက်ခဲ့သော အချက်ပေးသံသည် တဲနှင့်ဆန့်ကျင်

ထူးဆန်းသော သိက်၊ မြင်း နှင့် ထွေ

ဘက်အရပ်မှ ပေါ်လာပါကလား။

ကျွန်တော်ပြီးလိုက်မိသည်။ စိတ်ထဲမှလည်း -

“မင်းကို ကျေးဇူးတင်တယ်ကွာ.. မင်းနဲ့ငါမဆုံချင်တော့ဘူး ငါသွားချင်တဲ့တဲကို ရောက်ပြီလေ..” ရယ်လို တီးတိုးရေခွတ်လိုက်ပြီး ကိုမြင်းတဲရှိရာသို့ သွားလိုက်တော့သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... မောင်ရင်လေးပြန် ရောက်လာသေးတာကိုး အလိုလေးဗျာ.. လူပိုတစ်ယောက်လည်းပါ လာသကဲ့သို့ လူသေဆိုလျှင်ဖြင့် ငါလက်မခံဘူးနော်”

ကျွန်တော့်ကိုတွေ့သည်နှင့် သို့နယ်ပြောလာသည်ကြောင့် ဒေါသထူ ခံမိတော့သဖြင့်... ဖိုးဆိတ်ကိုသူ့ရှေ့တဲကြမ်းခင်ပေါ် အသာ ချလိုက်ပြီး...

“လူသေလည်းမဟုတ်ဘူး.. လူရှင်လည်းမဟုတ်ဘူး.. လူနာ ပေပဲ” ရယ်လို့ပြောလိုက်၏။

ဖိုးဆိတ်ကို တွေ့သည်နှင့် ကိုမြင်းသည် အံ့သြတကြီးဖြစ်သွား တော့သည်။

“ဟင်... ဖိုးဆိတ်ပါကလား ဘယ်လိုဖြစ်လာတာတုန်း”

သည်လိုဆိုတော့လည်း ဖိုးရိမ်တတ်ပါကလား။

“အဲဒါ နောင်ကြီးမိတ်ဆွေပေပဲမဟုတ်လား”

“အေး.. ဟုတ်တယ် အကျိုးအကြောင်းပြောပါဦးကွာ”

သို့ဆိုလာသဖြင့် ကျွန်တော်သည် အကြောင်းစုံ ပြောပြလိုက် ၏။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မောင်ရင်လေးရယ် ဖိုးဆိတ်ဆိုတာ ငါ့ရဲ့မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းပဲကွဲ့”

“ကဲပါဗျာ.. လူနာကို လူသေဖြစ်သွားစေပါနဲ့ လူရှင်ပြန် ဖြစ်အောင် လုပ်တတ်လျင်လည်း လုပ်စမ်းပါဗျာ မြန်မြန်”

“အေး... အေး...”

ဆိုလျက် ပျာယီးပျာယာဖြင့် ဖိုးဆိတ်၏ဒဏ်ရာတို့ကို ဆေး ကြောခြင်း၊ ဆေးထည့်ခြင်း လုပ်နေလေတော့၏။

သူသွေးသိမ်းပေးသည့် ဆေးခေါက်တစ်ခုကိုတော့ ကျွန်တော် သိသည် သစ်မွေးပင်အခေါက်ဖြစ်ချေ၏။

“မောင်ရင်လေး သူ့ဒဏ်ရာပေါ် ဖြူးသိပ်ပေးလာတဲ့ အမှုန့် တွေကို ဘယ်ကရယ်” မေးလာသဖြင့် ထူးဆန်းသော မှတ်ဆိတ်ပါး... နှုတ်ခမ်းမွှေး ဝလျှစ်နှင့်လူအကြောင်းကို ပြောပြလိုက်၏။

“သူကပဲ နောင်ကြီးတဲခေါ်သွားဖို့ ပြောသွားသေးတယ်” သို့စကားပိတ်ပြောလိုက်သည်တွင် ကိုမြင်းတစ်ယောက် မျက်စိ မျက်နှာပျက်သွားတော့၏။

ဘယ်လိုကြောင့်ပါလိမ့်။

“ကဲ.. မောင်ရင်လေး သွားချင်တဲ့ဆီသွားပေရော.. ဖိုးဆိတ် ကို ခေါ်လာတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ”

“ဟင်”

ဘယ်လိုလူစားပါလိမ့် ကျွန်တော့်ကို နှင်ထုတ်နေပါကလား။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်အနည်းငယ်တော့ဖြင့် ဒေါသထွက်သွား ခဲ့၏။

“ဘယ်လိုဗျာ နောင်ကြီး ပြောပါဦး ကျွန်တော့်ကို သွားလိုရာ သွားနိုင်ပြီတဲ့ ဟုတ်လား၊ ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ကျွန်တော့် တလည်းမနေချင်ပါဘူးဗျာ.. နို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်နောင်ကြီးဆီ

ကထွက်ခဲ့တာပဲမဟုတ်လား.. ကိုဖိုးဆိတ်က ကျွန်တော့်ကို လမ်းမှန် ပြပေးဖို့လုပ်တယ်။ ဒုလိ မမျှော်လင့်ဘဲဖြစ်လာတော့ သူ့ကိုခေါ်လာဝေး ရတာ.. ဟင်း .. ဟင်း .. သွားပါမယ်ဗျာ.. သွားပါမယ်.. လမ်းဆုံး ရွာတွေ့ဘဲ”

သို့ပြောပြီး ကိုမြင်း၏တံမှ ထွက်ခဲ့ပေတော့သည်။

“ဟိတ်.. ဟိတ်.. ဟိတ်.. နေဦးမရမ်းမြောင်သွားတဲ့ လမ်း မင်းကသိလို့လား”

“ဘယ်သိပါ့မလဲဗျ”

“နို့ဖြင့် မင်းဘယ်လိုလုပ်သွားမှာတုန်း”

“ယောက်ျားပဲဗျာ.. ဒီလိုပဲ စမ်းတဝါးဝါး ရွာဖွေသွားရတော့ မှာပေါ့.. လမ်းဆုံးလျင်ဖြင့် ရွာတွေ့ပါလိမ့်မယ်”

“မောင်ရင်ဇလေးကလည်း ဒေါသကြီးပဲ .. ကဲ.. ကဲ.. ငါ တော့လမ်းစကို လိုက်မပို့နိုင်တော့ဘူး ညွှန်တော့ညွှန်ပေးလိုက်မယ်”

သို့ဆိုလျက် မြင်းနှင့်တူသော လူကြီးသည် လမ်းကြောကို တတွတ်တွတ် အော်ပြောနေတော့၏။

ကျွန်တော်သည်လည်း သူပြောသည် လမ်းညွှန်ကို မှတ်သား လျက်ရှိငြား ဂရုမစိုက်သည့် ပုံပြုလျက် ဆက်လျှောက်ခဲ့တော့၏။

သည်တော့ သူသည်မနေသာ ကျွန်တော့်နောက်မှ အပြေး ကလေးလိုက်ကာ ပြောရွာချေ၏။

ကျွန်တော်ပြီးမိတော့၏။

သူပြောသည့် အပြန်လမ်းကို အသေအချာ မှတ်သားလိုက်ပြီး နောက် သူ့ကို မျက်ခြေဖြတ်ထားခဲ့နိုင်သည့်နေရာအရောက်တွင် ခေတ္တ နားနေလိုက်သည်။

အတန်ကြာကြာနားနေလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်သည်မြင်း နှင့်တူသောလူကြီးတို့သို့ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးဖြင့် ပြန်သွားလိုက်၏။

အတော်လှမ်းလှမ်းမှနေ၍ ကိုမြင်း၏တံကို ချောင်းမြောင်း ကြည့်နေလိုက်တော့၏။

ကျွန်တော်ထင်လေသည့်အတိုင်းပင် !.. ကိုမြင်း၏တံသို့ လူ တစ်ယောက်ရောက်လာချေတော့၏။

ကျွန်တော်ထင်ထားသည့်အတိုင်း မှတ်ဆိတ်.. ပါးသိုင်းဗရဗျစ် နှင့်လူကောင်သေးသေးဖြစ်တော့၏။

သူတို့သုံးဦးဆုံကြပြီဆိုတော့ မဟုတ်မှလွဲ ထိုလူသေးသေးသည် ဒီဒူးရွာသား မောင်မှတ်ပင်ဖြစ်နိုင်ချေများပေ၏။

သို့ဆိုပါလျှင် ..

ကျွန်တော်သည် ကိုမြင်းလမ်းညွှန်လေသည့်အတိုင်း စမ်း တဝါးဝါး ရွာဖွေလာခဲ့ရာမှ မရမ်းမြောင်သွားလမ်းစဖြစ်သည့် ကျောက် ချောင်းလေးအတွင်း ရောက်လာချေတော့၏။

သို့ဆိုပါလျှင် ကျွန်တော်မှတ်မိချေပြီဖြစ်သည်။

ထိုကျောက်ချောင်းလေးအတိုင်း စုန်ဆင်းလိုက်မည်ဆိုပါက ဥက္ကံချောင်းမကြီးသို့ ရောက်ပေမည်။

ထိုဥက္ကံချောင်းမကြီးအတိုင်း အထက်နည်းနည်းဆန်တက် လိုက်ပါလျှင် မရမ်းမြောင်ဝရောက်ချေပြီဖြစ်သည်။

အချိန်မီရောက်လာခြင်းဟု ဆိုရပေမည်။

ဘယ်တွက်မူ နေအတော်ကျနေချေပြီ။

ကံအားလျော်စွာပင် ကျွန်တော်သည် ချောင်းကိုဖြတ်ဆင်းလာ သော ဖွတ်ကျားကြီးတစ်ကောင်ကို ပစ်ခတ်ရရှိလိုက်သည်။

မရမ်းမြောင်ဝရောက်လျှင် လင်းမြင့်လှိုင်တို့ရှိကောင်းရှိပေလိမ့်မည်။ နို့မဟုတ်မူ သစ်ခုတ်ဝါးခုတ်သမား တစ်ယောက်လည်းကောင်း၊ နှစ်ယောက်သုံးယောက်မျှသော်လည်းကောင်းရှိနိုင်ချေရှိ၏။ မရမ်းမြောင်ဝရောက်လျှင် ကျွန်တော့်အတွက် အဆင်ပြေချေပြီ။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဖုတ်ကောင်သေကို ကောက်ယူ၍ ကျောက်ချောင်းလေးအတိုင်း စုန်၍ ဆက်လျှောက်လာလိုက်၏။

ဘယ်လောက်မျှ မလျှောက်လိုက်ရ။ မြောင်ဝသို့ ရောက်လာချေတော့၏။

ဥက္ကံချောင်းတွင်း ရောက်လာသည်ပေါ့။

ကျွန်တော်ထွက်လာသည့် မြောင်ဝကို အသေအချာ ပြန်ကြည့်လိုက်၏။ ချောင်းမြောင်များ မှားနေလေမည်လားပေါ့။

မမှားပါချေ။

“ကျောက်ချောင်းအဝမယ် ထိန်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိလေရဲ့”

သို့နယ် ကိုမြင်းပြောလေသည့်အတိုင်း ထိန်ပင်ကြီးသည် မားမားမတ်မတ်ရှိနေချေတော့၏။

ကျွန်တော်သည် အားရဝမ်းသာဖြစ်လျက် ဥက္ကံချောင်းအတိုင်း ဆန်တက်ခဲ့တော့၏။

ဥက္ကံချောင်းသည် ရေခမ်းနေချေပြီဖြစ်၏။

သို့လျှောက်ခဲ့ရာမှ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် လူတစ်ယောက် (ဝါးခုတ်သမားဖြစ်မည်)ကို လှမ်းတွေ့လိုက်သည်ကြောင့် ပို၍စိတ်ချမ်းသာသွားရတော့သည်။

ကျွန်တော်အသေအချာပင် မရမ်းမြောင်ဝရောက်လာရတော့သည်။ မရမ်းမြောင်ဝတွင် ဝါးတံသုံးလုံးခန့်တွေ့သည်။

တဲနှစ်လုံးသည် ကပ်လျက်ရှိပြီး တစ်တဲသည် ကမ်းတစ်ဘက်တောင်ကြောထိပ်တွင်ရှိနေ၏။

တဲနှစ်လုံးရှိသည့်တဲပေါ်တွင် လူတစ်ယောက်ထိုင်လျက် ဆေးလိပ်သောက်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ စောစောက ကျွန်တော်လှမ်းတွေ့လိုက်သောလူဖြစ်သည်။

ကမ်းတစ်ဘက်တောင်ကြောပေါ်မှ တဲတွင်တော့ လူမရှိပါချေ။

မရမ်းမြောင်ထိပ်ဝ ရောက်လာချေပြီ သိလိုက်ပေငြားသေချာရန်အလို့ငှာ...

“ဒါ မရမ်းမြောင်ဝလားဗျ” ရယ်လို့ မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... ဆရာလေးက အမဲလည်ထွက်လာတာ လား”

ကျွန်တော်၏လက်တွင်းမှ သေနတ်ကိုမြင်သည်နှင့် သို့မေးလာသဖြင့် -

“ဟုတ်ပါတယ် နို့ပေမင် အဖော်တွေနဲ့ကွဲပြီး လမ်းမှားခဲ့ရလို့ ခုမှ ရောက်လာရတာပါ”

သို့ ကျွန်တော်တပြောလိုက်သည်တွင် ထိုလူသည် တအံ့တဩကြည့်နေလေပြီ။

“ဟာ... နို့ဖြင့် ဟိုရှေ့တဲမယ်ရှိတဲ့ မုဆိုးနှစ်ယောက်က ဆရာလေးတို့အဖွဲ့များလေလား သူတို့အဖော်တစ်ယောက်လည်း လမ်းလွဲတဲ့သွားကြတယ်ပြောတာပဲ”

“ဟင်... ဟုတ်လား... ဖြစ်နိုင်တယ်... သူတို့ ပုံမန်းသဏ္ဌာန် ပြောပါဦးဗျာ”

သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် မောင်မောင်စိုးတို့၏ ပုံမန်းသဏ္ဌာန်ကို ပြောလာလေသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွား

ထူးဆန်းသော အိမ်၊ မြင်း၊ နှင့် စာပေ

၇၆

ရတော့၏။ သိငြား . . .

“နို့ . . . သူတို့မရှိကြပေဘူးလား” ရယ်လို့ ကယျာကသီ မေးလိုက်သည်။

“မရှိကြဘူးဗျာ . . . အစောကြီးကတည်းက ထွက်သွားကြတယ်”

“ဒုက္ခပါပဲဗျာ . . . ဘယ်များထွက်သွားကြပါလိမ့်”

“သူတို့နဲ့လမ်းကွဲခဲ့တဲ့ အဖော်ကို သွားရှာမယ်ပြောတာပဲ . . . ညနေလောက်သူတို့ပြန်လာမှာပါ”

သည်တော့မှ ကျွန်တော်သက်ပြင်းချနိုင်တော့၏။

“ဟူးတော်ပါသေးရဲ့”

“ဆရာလေး ဒီကပဲစောင့်နေပါ . . . ဘာမှအားမနာပါနဲ့ . . . နေစောင်းလျင်ပြန်ရောက်လာကြပါလိမ့်မယ် . . . ဆရာလေးရဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်ဖို့များပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ”

ကျွန်တော်သည် ထိုလူတစ်ပါး တတ်ထိုင်လိုက်တော့၏။

“ကဲ . . . ဆရာလေး အဖန်ရေသောက်သီး တောဝက်သားဟင်း ချက်ထားတာရှိတယ် စားပါလား”

သို့နယ်ပြောလျက် ဝက်သားဟင်းချက် ပန်းကန်ကို ချပေးလေတော့၏။

“ဒီတောဝက်သားက အဲဒီဆရာကြီးတွေ မနေ့ကပေးထားတာလေ မနေ့က သူတို့တောဝက်တစ်ကောင်ရတယ် . . . ကျွန်တော်တို့တွေကိုလည်း စားဖို့ဆိုပြီး အသားတွေတွေ ပေးထားလေရဲ့”

“အေးဗျာ . . . ဆာနေတာနဲ့ အတော်ပေပဲ”

ကျွန်တော်သည် သူ့ချကျွေးလာသော ဝက်သားဟင်းကို တစ်

ဖတ်ယူစားလိုက်ပြီး ပြောလေသည်တွင် -

“ဟို ဆရာလေး ဆာမှမစားရသေးလျှင်ဖြင့် ထမင်းနဲ့စားပါလားဗျာ”

သို့ပြောပြောဆိုဆို ကြွေရည်စိမ် နှုတ်ခမ်းပဲလေတွင်း ထည့်ထားသည့် ထမင်းကြမ်းခဲတုံးကို ပေးလာတော့၏။

ကျွန်တော်သည် ငြင်းမနေလေတော့ ဆာလောင်နေသည့် လည်းဖြစ်သည်ကြောင့် သူ့ချပေးလာသည့် ထမင်းကြမ်းခဲနှင့်ဝက်သားဟင်းကို အားပါးတရနယ်ဖတ်စားလိုက်တော့၏။

“နို့နေပါဦး . . . ခင်ဗျားတို့က ဝါးလာခုတ်ကြတာလား”

ထမင်းကို ပလုတ်ပလောင်းစားရင်း သို့နယ်မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ”

“ငါးယောက်ပေါ့ . . . ကျွန်တော်တို့က အလှည့်ကျ စခန်းစောင့်တဲ့သူက ချက်ပြုတ်ရေးတာဝန်ယူရတယ်လေ . . . ဒီကနေ့ ကျွန်တော့်အလှည့်ပေါ့ . . . ဆရာလေးကကောင်းတယ်မှတ် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ထဲမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ပဲ ချက်ပြုတ်တတ်တာလေ ဟင်း . . . ဟင်းဟင်း . . . ဟင်း နို့ကြောင့် ဆရာလေးဝက်သားဟင်းကောင်းကောင်း စားခဲ့တာပေါ့”

ကျွန်တော်သူ့ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကောင်းပါတယ် . . . အတော်ဟင်းချက်ကောင်းပါတယ်”

သို့ ကျွန်တော်ပြောလိုက်သည်တွင် သူသည်သဘောခွေ့သွားတော့၏။

သူပြောသလို ကျွန်တော်သိပ်ကံကောင်းပေသည်။ သူနှင့်လာ

ဆုံပေလို့ပေါ့.. နို့မဟုတ် အခြားတစ်ယောက်ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်ကို ခုလို ထမင်းကျွေးချင်မှ ကျွေးပေလိမ့်မည်။ သူကတော့ သူ၏ဟင်းချက်လက် ရာကြားချင်လွန်း၍ စေတနာပိုနေခြင်းပင်ဖြစ်ချိန်မည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အဆင်ပြေသွား ရသည်။

“ကဲ.. ဆရာလေး တရေးတမော အိပ်လျှင်အိပ် ကျွန်တော် တော့ ညစာအတွက် ချက်ပြုတ်လိုက်ဦးမယ်”

သူကျွေးသော ထမင်းကိုစားပြီးသည်နှင့် အဖန်ရည်ပူကို သောက်လျက်ရှိစဉ် သို့သူကပြောလေသဖြင့်-

“ရပါတယ်.. ကျေးဇူးတင်တယ် လုပ်စရာရှိတာလုပ်ချေ အားမနာပါနဲ့.. နို့ အဖန်ရည်လေးက ကောင်းတယ်ဗျာ.. ဘာ လက်ဖက်ခြောက်များတုန်း”

သို့ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်သည်တွင် ထိုသူသည် ဆန်ဆေး ရင်းတန်းလန်းမှ ထလာပြီး တံတိုင်တွင်ချိတ်ထားသည့် လွယ်အိတ်ကြီး အတွင်းမှ ကော်လူးတစ်လုံးကို ထွက်လိုက်ကာ အဖုံးဖွင့်၍ ကျွန်တော့် မျက်နှာရှေ့တိုးပေးလေပြီး-

ကျွန်တော်မိလားခင် ရှမ်းပြည်ဘက်က ခောက်လာတဲ့ ကျွန်တော့်နှမလေးက ပေးတာလေ စော်ဘွားနှုတ်ခမ်းမွေးလို့ပြောတာပဲ ဗျာ ပြောလေသဖြင့် ကြိုတိပြုံးမိသေးတော့၏။

ရိုးသားစွာ ကြွားဝါလို့သူပါကလား။

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်တို့ပြန်လာလောက် သည့် လမ်းဘက်သို့ မျှော်၍ကြည့်နေမိ၏။

အချိန်တွေသည် တစ်တစ် ကုန်လာခဲ့သည်။ ထိုသူသည်လည်း

သူ့အဖွဲ့အတွက် ထမင်းဟင်းများ ချက်ပြုတ်ပြီးချေပြီ။

အတန်ကြာ ကျွန်တော်နှင့်ထိုင်စကားပြောပြီး “ချောင်းဘက် ရေသွားချိုးချေဦးမယ်.. လိုက်ချိုးပါဦးလား”ဟုခေါ်လေသည်။

“ကောင်းသားပဲ”ဟု ဆိုလျက် ကျွန်တော်သည် ထိုသူနှင့်လိုက် ခဲ့တော့၏။ စခန်းတဲရွှေ ချောင်းမကြီး၏အောက်ဘက်သို့ အတန်ငယ် ဆင်းခဲ့ကြရ၏။ ချောင်းရေသည် အတော်ခမ်းနေချေပြီ။ ချောင်းမကြီး ၏ ရေစီးကြောင်းနေရာလောက်တွင်သာ ခြေမျက်စေ့ ဖုံးရုံရေရှိ၏။ သို့ကြောင့် အောက်ဘက်စုန်ဆင်းခဲ့ကြရခြင်းဖြစ်၏။ စခန်းတဲနှင့်အတော် ဝေးဝေး၌ ချောင်းကျွေလေးလောက်တွင် ခါးစောင်းလောက်ရေရှိသည့် အိုင်လေးတွင် ရေစိမ်လိုက်ကြတော့သည်။

သို့ ရေစိမ်လိုက်ရခြင်းကြောင့် လူမှာလန်းဆန်းသွားရတော့ သည်။ အားပါးတရ အချိန်ကြာကြာ ရေစိမ်လိုက်ကြပြီးနောက် စခန်းတဲ သို့ပြန်လာခဲ့ကြတော့သည်။

ထိုသူ၏တဲသို့ ပြန်ရောက်သည်တွင်... လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် မောင်မောင်စိုးတို့ ပြန်ရောက်နှင့်နေပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည်လင်းမြင့် လှိုင်တို့ရှိရာတဲသို့ သွားလိုက်တော့သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ကိုပိုက်ရယ်..”

လင်းမြင့်လှိုင်ကမေးလာသဖြင့် ကျွန်တော်၏ဖြစ်စဉ်ကို ပြန်ပြော ပြလိုက်တော့သည်။

“ကျွန်တော်တို့လည်း ဒီကနေ့တစ်ရက်ဒီမှာ နေပြီးနက်ဖြန်ကို ဒီစခန်းကစွန့်ပြီး ကိုပိုက်ကို မဖြစ်မနေလိုက်ရွာကြမယ်လို့ တွက်ထားကြ တာ”

“အင်း.. တော်ပါသေးရဲ့”

“ကဲ... ကိုပိုက်ရေ... ကဲနေ့ တောကြောင်တစ်ကောင်ရလာတယ်၊ ညကျလျှင်အမြည်းကောင်းကောင်းနဲ့ ဝိုင်းလိုက်ကြတာပေါ့”

သို့ဆိုသလို ညဘက်တွင် လင်းမြင့်လှိုင် မောင်မောင်စိုးနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကြောင်သားမိကင်နှင့် ဝိုင်းထိုင်လိုက်ကြရင်း စကားစမြည်ပြောနေကြသည်တွင် -

“နို့နေပါဦး ကိုပိုက်တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကိုမြင်းနှင့် ဖိုးဆိတ်ကို စိတ်ဝင်စားတယ်ဗျာ”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာသလို-

“ကျွန်တော်တော့ မှတ်ဆိတ်ပါးသိုင်းဗရုဗန်နဲ့လူကောင်သေးသေးကို ပိုစိတ်ဝင်စားတယ်ဗျာ”

“ဘာလို့တုန်း”

ကျွန်တော်က မောင်မောင်စိုးကို တံအံ့တဩမျက်နှာဖြင့် ကြည့်ရင်းမေးလိုက်သည်။

“မောင်မှတ်များဖြစ်နေမလားလို့”

ဟင်... ဟုတ်ပါရဲ့... ကျွန်တော် သတိလစ်သွားခြင်းပါ ကလား။

“အင်း... ဟုတ်တယ်ဗျာ... လူသတ်တရားခံ မောင်မှတ်ငြိန်နိုင်တယ် ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကိုမြင်းနှင့်ဖိုးဆိတ်က မောင်မှတ်နဲ့ခင်ကြတယ်ဆိုဗျာ... နို့ဆိုလျှင်ဖြင့် အဲဒီလူဟာ မောင်မှတ်ဖြစ်နိုင်တယ်”

လင်းမြင့်လှိုင်ကလည်း ပြောလာချေတော့၏။

“ဟုတ်ပြီ... ကျွန်တော်တို့ အဲဒီသွားကြလျှင် ကောင်းမလားကိုပိုက်... လမ်းမှတ်မိတယ်မဟုတ်လား”

မောင်မောင်စိုးက သို့နယ်အားတက်သရော်ပြောလေတော့သည်။

“ကောင်းကောင်းမှတ်မိတာပေါ့... ဟုတ်ပြီ... အဲဒီ မှတ်ဆိတ်သိုင်းဗရုဗန်နဲ့လူကောင်သေးသေးသာ မောင်မှတ်ဖြစ်နေလျှင် ကိုစိုးသူငယ်မျိုးမြင့်ကို သတ်တဲ့တရားခံ သိနိုင်ပြီပဲ”

သို့ စီစဉ်လိုက်ကြသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့သည် နောက်ဆစ်နေနံနက်တွင် ပါးခွတ်သမားတစ်စုကို နှုတ်ဆက်၍ ထိုစခန်းမှထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုတစ်စုမှ ထမင်းရှင်ဖြစ်သူကို ကျေးဇူးဆပ်သည့်အနေဖြင့် ငွေစာစထောင်ကျပ်နှင့် ဝီစကီတစ်ပြားပေးခဲ့လေသည်။

သို့ထွက်ခဲ့ကြသည်ဆိုရာ၌လည်း နံနက်ခင်းစာစားသောက်လေမှ ထွက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်တော့၏။

ကျွန်တော်တို့လာခဲ့ခြင်းခရီးသည် အလောတကြီးမဟုတ်သည်ကြောင့် စကားပြောရင်းသားကောင်ရှာရင်း လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်တော့ သည်။

ကျွန်တော်၏ရည်ရွယ်ချက်မှာလည်း ကိုမြင်းတို့တကို တိုက်ရိုက်အားရန်မဟုတ် သူတို့နှင့်မနီးမဝေးလောက်တွင် စခန်းချ၍ တစေ့စောင်း အကဲခတ်လေ့လာရန်ဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် မောင်လူမှအောက်လေပိုကောင်းလေဟု ထွက်ထားခြင်းဖြစ်တော့၏။

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကျောက်ချောင်းဝသို့ရောက်သည်။ သို့ကျောက်ချောင်းသည် ကိုမြင်းတို့တရုံရာသွားလမ်းဖြစ်ချေတော့၏။

ကျောက်ချောင်းဝတွင် နားနေလိုက်ကြသည်။

နေမွန်းမတိမ်းသေးချေ။ သို့ကြောင့်-

“ကျွန်တော်တို့ ဒီကျောက်ချောင်းထဲ ဝင်လိုက်ပြီ ဆိုတာနဲ့ အသိအလျင်မပြတ်ထားရလိမ့်မယ်... ဘာသားကောင်တွေတွေ့ မပစ်

တာအကောင်းဆုံးပဲ၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကိုမြင်းနဲ့ဖိုးဆိတ်က အကြောင်း
မဟုတ်ပေမယ့် မုတ်ဆိတ်ပါးသိုင်းဗရဗျစ်နဲ့ အကောင်သေးသေးလူဟာ
မောင်မုတ်ဖြစ်နေလျှင် သူ့ကိုသတိပေးခြောက်လွန်လိုက်သလို ဖြစ်မှာ
စိုးတယ်။"

သို့ ကျွန်တော်က တွေးတွေးမဆပြောလိုက်သည်။

ဖြစ်နိုင်ချေရှိသည်ကို တွက်ဆပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မောင်မှတ်ဖြစ်နေပါက မောင်မှတ်သည် လူသတ်သမားမဟုတ်ပါ ကလား။

သိကြောင့် သူသည် အရာရာကို အကဲခတ်သတိမပြတ်ရှိနေ လိမ့်မည်။

“နိဗ္ဗာန် ကျွန်တော်တို့ ရိက္ခာအတွက် ဒီတိုက်မှာပဲ ရှာဖွေသွားလျှင် ကောင်းလိမ့်မယ်”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောလာသည်ကို ကျွန်တော်သဘော
ပေါက်လိုက်သည်။

“ကဲ... နို့ဖြင့် ဒီမယ်ခဏစောင့်နေကြချေ... ရှေ့တောင်ကြောလေးပေါ် တက်ကြည့်ချေမယ်”

သို့ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်ရင်း သောင်းမတဖက်ကမ်း ဝါးတော
အတွင်း သွားလိုက်တော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် မောင်မောင်စိုးသည် ကျောက်ချောင်းအဝ
ထိန်ပင်ကြီးအောက်တွင် သက်သောင့်သက်သာ လဲလှောင်းကျန်ရစ်နေ
ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်သည် ဝါးတောအတွင်း ဝင်ခဲ့သည်မှ အတော်လှမ်း
လှမ်းအရောက်တွင် ချုံနွယ်ပင်တို့ ပေါက်ရောက်နေသည့် မြေပြန့်လေး
တစ်ခုသို့ ရောက်လာ၏။ ထိုမြေပြန့်လေးတွင် အရှေ့ဦးဗွက်လေးတစ်ခု
နေသည်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်၏။

သို့ကြောင့် ထိုရေအိုင်ဥက်လေးရှိရာသို့ခပ်သွတ်သွတ်လျှောက်
သွားလိုက်သည်။

အိုင်ငယ်လေး ဖတ်ပတ်လည်တွင် သားကောင်တို့၏ ခြေရာ ဝရပွေ့ရသည်။ အတွေ့များသည်မှာ တောဝက်ခြေရာများပင်ဖြစ် တော့၏။ ထိုဗွက်မြေကြီးကိုယူ၍ လျာဖြင့်တို့ကြည့်လိုက်၏။ င်လိုက်တာ နို့ဆိုလျှင်ဖြင့် ဆားငံမြေဖြစ်ပေသည်။ သို့ကြောင့်လည်း သားကောင်စုံ တို့လာရောက် မြေစားကြခြင်းပါကလား။ ကျွန်တော်သည် ဝေးဝေးလံလံ သို့ သားကောင်ရွာသွားရန် မလိုတော့ချေ။ ထိုအိုင်ဗွက်နှင့် မဝေးလှ သောနေရာလောက်တွင်ရှိ ခုံနွယ်ပင်ကြီးတစ်ပင်နောက်ကွယ်သို့ သွား ရောက်ပန်းအောင်း ချောင်းမြောင်းနေလိုက်တော့၏။

အတော်ကြာကြာစောင့်နေလင့်ကစား မည်သည့်သားကောင် မျှ
 ရောက်လာခြင်းမရှိ။ ကျွန်တော်စိတ်ပျက်သွားတော့သည်။ အချိန်
 လည်းကြာနေပြီ လင်းမြင့်လှိုင်တို့သည်လည်း မျှော်နေပေရော့မည်။
 သို့ကြောင့် ထိနေရှာလေးမ စိတ်ပျက်စွာ ထလိုက်သည်။

“ဟင်”

ကယျာကသီကျွန်တော်ပြန်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဘယ့်တွက်မှု
ဆိုအိုင်ဗွက်လေးရွှိရာသို့ အိုင်ဗွက်၏ နောက်ဘက်နားလောက်ဆီမှ
သားကောင်တစ်ကောင်လာနေခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

၄ မည်သည့်သားကောင်မှန်းတော့ဖြင့် မသိနိုင်သေးချေ။

ကျွန်တော့်ခါးစောင်းလောက်၍ ဝါးပင်ငယ်များ စုံပြိုပေါက်
နေသည့် ဝါးသွန်းတောတွင်းမှ တိုးဝှေ့လာနေခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။

ထိုသတ္တဝါ၏ ဦးတည်လမ်းကြောင်းသည် အိုင်ဗွန်လေးနှိုက်သို့
ခံသည်။

၈၄

ထိုက်

ကျွန်တော်သည် လက်တွင်းရှိသေနတ်ကို အရံသင့်ပစ်ခတ်နိုင်ရန် မောင်းတင်ထားလိုက်ကာ သားကောင်ရောက်အလာကို စောင့်နေလိုက်တော့၏။

“ဟင်”

ဝါးသုန်းတောအတွင်းမှ ထွက်လာသည့် သတ္တဝါကောင်သည် ခွေးသာသာ ကျားပေါက်လေးဖြစ်နေချေတော့၏။

မဖြစ်ချေပြီ။ သို့ဆိုလျှင် ထိုကျားပေါက်လေးနောက်ကွယ်တွင် သို့မဟုတ် မနီးမဝေးပတ်ဝန်းကျင်တွင် မိခင်ကျားမကြီးရှိနေမည်မှာ သေချာပြီ။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကယျာကသီပင် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးဖြင့် ထွက်ခဲ့ရတော့သည်။

ပစ်လို့ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ စည်းဆိုတာထားရမည်မဟုတ်ပါကလား။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ချောင်းစပ်သို့ပြန်ရောက်လာတော့၏။

“ဘုတ်”

“ဟင်”

ချောင်းကိုဖြတ်လိုက်မည်အလုပ်တွင် ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ်မှ သီသီလေးလွဲ၍ သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ခု ကျိုးကျလာ၏။

ကံသီပေလို့ သစ်ကိုင်းခြောက်ရယ်လို့ ပြောရသည် လုံးပတ်အားဖြင့် ခြေသလုံးလောက်ရှိချေ၏။

ဘယ်လိုကြောင့်ပါလိမ့်၊ သိပ္ပံသမ္မတ သစ်ပင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ”

မျောက်မြီးရှည်တစ်ကောင်ပါလား၊ သစ်ကိုင်းဖျားမကျတကျ လောက်တွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက်ရှိချေ၏။

စိတ်ကူးသည်ထိုင်နေခြင်းလားတော့မသိ။

သူ့အောက်တွင် ကျွန်တော်ရှိနေခြင်းကိုလည်း သိပုံမပေါ် သူ့အတွေးနှင့်သူရှိချေ၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ထိုအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံလိုသဖြင့် လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့် ကယျာကသီထိုးချိန်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒိန်း”

“ဘုတ်”

ကျွန်တော်၏ ပစ်ချက်မလွဲပါ။ မျောက်ကောင်သည် ပေါ်သို့ အရုပ်ကျိုးပြတ်ကျလာတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် မျောက်ကောင်သေကို ကောက်ထမ်း၍ ချောင်းကိုဖြတ်လိုက်သည်။

ကျောက်ချောင်းဝရှိထိန်ပင်ကြီးအောက်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် မောင်မောင်စိုးတို့ အိပ်ပျော်နေကြသည်လား၊ မိုန်းနေကြသည်လား မသိချေ။

သူတို့အနားရောက်သည်တွင် ကျွန်တော်သည် မျောက်ကောင်သေကြီးကို ပစ်ချလိုက်သည်။

“အိုတ်”

လင်းမြင့်လှိုင် မျက်လုံးပွင့်ကြည့်လာ၏။

မောင်မောင်စိုးသည် ဟောက်လို့ပင်နေသေးတော့၏။

“ကိုလင်းပါ အိပ်ပျော်နေပြီထင်တာ”

သို့ ကျွန်တော်ကပြောရင်း သူ့နားတွင် ကပ်ထိုင်လိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် သွားတက်လေးပေါ်အောင်ပြီးပြလာပြီး-

“ကျွန်တော်မအိပ်ပါဘူး၊ သေနတ်သံလည်းကြားတယ်၊ ကဲ... ပေး မျောက်ကောင်ကို အသားဖျက်ပေးမယ် ကိုပိုက်မီးဆိုင်ထားချေ”

သို့ပြောလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ချောင်းရေအိုင်လေးရှိသာ သို့ မျောက်ကောင်သေကို ယူသွားလေတော့၏။

“အမွှေးမီးမြှိုက်တော့ဘူးလား”

သို့ ကျွန်တော်က လှမ်းပြောလိုက်၏။

“ကိုစိုးက သိပ်နေကောင်းပုံမရဘူး... အညော်မိမယ်စိုးလို့ အရေးခွဲပဲ ချိတ်လိုက်တော့မယ်”

အဲဒါလဲကောင်းတာပဲဗျာ... ခေါင်း၊ ခြေလက်နဲ့ ကလီစာတွေ လဲလှဲနေပါနဲ့တော့ဗျာ”

သို့ပြောလိုက်ပြီး ကျွန်တော်သည် နီးစပ်ရာဆင်းခြောက်သစ် တုံးခြောက်တို့ကို လိုက်လံကောက်ယူစုပုံ၍ မီးမွှေးလိုက်တော့သည်။

အတန်ကြာတွင် မီးတောက်မီးလျှံကောင်းကောင်း မီးပုံဖြစ် လွှာတော့၏။ လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် မျောက်ကောင်သေကို အစေ့ ဆုတ်မပြီးသေးသဖြင့် ကျွန်တော်သည် သွားဝိုင်းကူလိုက်၏။

မျောက်ကောင်ကြီး၏ ခြေလက်မပါ ကလီစာတို့ထုတ်ပြီး ခန္ဓာ ကိုယ်ကြီးကို တံစို့ထိုး မီးကင်လိုက်ကြတော့သည်။

အတန်ကြာတွင် မောင်မောင်စိုး၊ နီးလာ၏။

“ဖျားချင်သလိုပဲဗျာ... ချမ်းစိမ့်စိမ့်နဲ့”

“ဒါလေးများ ကိုစိုးရယ်”

သို့နယ် လင်းမြင့်လှိုင်ကပြောပြီး ဝီစကီပုလင်းပြားလေးတို့ လှမ်းပေးလိုက်၏။ ပြီးနောက်...

“ကျွန်တော်တို့ စားသောက်ပြီးမှ သွားကြမ္မာမဟုတ်လား” ရယ်လို့ ကျွန်တော်ကိုမေးလာ၏။

“မျောက်သားကလည်း ကျက်လုပ်ပြီဆိုတော့ အတော်ပေပဲ ပေါ့၊ ဘေးပြီးကျန်တာကို ငှက်ပျောဖက်နဲ့ ထုတ်ယူသွားကြမယ်ဗျာ... ရွှေ့လမ်းတလျှောက် ကျွန်တော်တို့အတတ်နိုင်ဆုံး သေနတ်ကို အသုံးမပြုဖို့ အရေးကြီးတယ်”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် နားနေရင်း ဝီစကီကိုရေမရော မျောက်သားကင် ပူပူလောင်လောင်နှင့်သောက်စားနေလိုက်ကြတော့၏။

သို့စားသောက်နေစဉ် ချောင်းတဘက် ဝါးသုန်းတောစပ်တွင် ဆတ်ကြီးတစ်ကောင်တွေ့သော်လည်း ရိက္ခာအလို့ငှာ မလိုအပ်သည် ကြောင့် ပစ်ခတ်ခြင်းမပြုကြတော့ချေ။

“အေးဗျာ... ကျွန်တော့်အတွက် အဆင်ပြေသွားတယ်...” ဆိုလျက် မောင်မောင်စိုးသည် ထိုင်နေလျက်မှ ထရပ်လိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက် ခါးမတ် အကြောဆန့်လိုက်၏။

“ဟာ... ဟိုမယ်” ဆိုလျက် သေနတ်ကို ကပျက်ကသီကောက် ကိုင်လိုက်သည်ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူ့အား အလန့်တကြား တအံ့တဩဖြစ်လွှားစေသည့် သူ့ကြည့်နေရာအရပ်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

ကျားပေါက်လေးပါကလား။ ကျွန်တော်ချောင်းတဘက်ကမ်း အမဲပစ်သွားစဉ် တွေ့ခဲ့သည့် ကျားပေါက်ကလေးဖြစ်သည်။

ထိုကျားပေါက်လေးသည် ကျွန်တော်တို့မပစ်ဘဲထားသည့် ဆတ်ကောင်ကြီးကို ပြေးလိုက်နေခြင်းဖြစ်တော့၏။

ဆတ်ကောင်ကြီးသည် တဲဘွဲ့လ်... ဘွဲ့လ်” ကျော်လျက်

အလွတ်ရုန်းပြေးလွှားနေခဲ့ခြင်း ကျားပေါက်လေးက လိုက်မိခဲ့ရုံအုပ် ကိုက်ခဲလိုက်နိုင်တော့၏။

“ချောက်”

“ကိုစိုး . . မပစ်ပါနဲ့ သူ့အစာသူ့ရှာစားတာပဲဗျာ . . သဘာဝ လေ”

“နို့ကြောင့် ဟင်းကောင်ဆိုတာ တောဘုရင်ကို သတ်မှတ်ကြ တာပေါ့ . . ကြည့်စမ်း အကောင်သာငယ်တယ် ဘယ်လောက်သန်သလဲ မြန်သလဲ ကြောက်ဖို့အကောင်းသားဗျနော်”

လင်းမြင့်လှိုင်က ကျားပေါက်လေး၏ စွမ်းရည်ကိုကြည့်ပြီး အာ ချ ကျေနပ်နေတော့၏။

ကြည့်နေရင်းမှာပင် . . . ကျားပေါက်လေးသည် ဆတ်ကောင် ၏ဝမ်းဗိုက်ကို ကိုက်ဖောက်ပြီး အတွင်းကလီစာတို့ကို ဆွဲထုတ်အသား ငမ်းငမ်း စားသောက်နေတော့၏။

“ဝေါင်း”

သို့အသံကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားတော့ သည်။ အလိုလေးဗျာ . . ကျားမကြီးတကောင်ပါကလား။

ချောင်းတဖက် ချုံတောစပ်မှ ထွက်လာ၏။ ပြီးနောက် ကျား ပေါက်လေးရှိရာ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းသွားလေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည်လည်း နီးစပ်ရာချုံနွယ်ပင်တို့ကို အထာ အကွယ်ယူ ပုန်းလိုက်ကြတော့၏။

ဟူး . . တော်ပါသေးရဲ့ ကျွန်တော် ဝါးသုန်းတောဘက်သို့ စဉ်က အိုင်ဥက်နားတွင် တွေ့ရသည့် ကျားပေါက်လေးကိုမြင်သည်နှင့် ရှောင်လွှဲထွက်ခဲ့သည်မှာ ကျွန်တော်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်မှန်သွားကြောင်း

သိရတော့၏။

နို့မဟုတ် ကျွန်တော်သည် မုဆိုးစည်းဖောက် ကျားပေါက် လေးကို ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်မိခဲ့ပါလျှင် ကျားမကြီးသည် ကျွန်တော့်ကို အလွတ်ပေးလိမ့်မည်မဟုတ် . . ကျွန်တော်ထင်ထားတွက်ထားသလို ကျားပေါက်လေး နောက်ကွယ်တွင် ကျားမကြီးရှိနေလေသည်ပဲ။

“ကိုလင်းရေ ကျွန်တော်တို့ ဒီကနေအမြန်လစ်ကြမုထင်တယ်”

သို့မောင်မောင်စိုးကပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်သည် မျက်လုံး မျက်ဆံပြူးစွာဖြင့် “တိုးတိုးပြောစမ်းပါ ကိုစိုးရယ် . . လေကအဲဒီဘက် ကိုသွားနေတာဗျာ . . ခုနေသွားလို့လဲမဖြစ်သေးဘူး . . သူတို့ရှိတဲ့နေရာနဲ့ ကျွန်တော့်ရှိတဲ့နေရာ ဘာမှဝေးတာမှ မဟုတ်တာချည်း စားသောက်ပြီး ဒီဘက်ခြေဦးလှည့်မလာပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းနေရတာဗျာ ဒီနှစ်ကောင် အရိပ်အခြေကို စောင့်ကြည့်နေမှဖြစ်မယ်ဗျာ . . တော်နေ ကျွန်တော်တို့ ထွက်သွားပေမင့် သူတို့သားအမိ ဒီဘက်ကူးလာလျှင်ဖြင့် လွယ်မထင် ဘူး နို့ကြောင့် သူတို့သားအမိ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ရဦးမယ်”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် မောင်မောင်စိုးသည် တုန်ယင်သော လေသံဖြင့်-

“ဒီဘက်ကူးလာလျှင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ” ဟုမေးလေ၏။

“ရှောင်မရမှတော့ . . လက်ဦးမှုရယူလိုက်တော့မှာပေါ့”

သို့လင်းမြင့်လှိုင်က ခပ်ဆတ်ဆတ်လေသံဖြင့် ပြောလေတော့ ၏။

“ဟာ”

အင်မတန်နားပါးသော အကောင်ပါကလား။

ကျားမကြီးသည် လေသင့်ရာနှင့်ပါသွားသော လင်းမြင့်လှိုင်

၏အသံကြားလိုက်ရ၍ထင်သည်။ ကျွန်တော်တို့မြင်ကွင်းတွင် ဘေးတိုက် အနေအထားရှိရာမှ ဦးခေါင်းကို မတ်လှည့်ကြည့်လာတော့၏။ ကျားမ ကြီးစိတ်ထဲတွင် သံသယစင်သွားပုံရ၏။

သူ၏ရန်သူရှိနေလေသည်ဟု တွက်လိုက်မိခြင်းကြောင့်ပေလား မသိ၊ “ဝေါင်း”ရယ်လို့ ခေါင်းကိုမော့ တစ်ချက်ဟိန်းလိုက်လေပြီး ကျွန် တော်တို့နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ် ချုံနွယ်တောအတွင်း ပြေးဝင်သွား လေတော့၏။

ကျားပေါက်လေးသည်လည်း မိခင်ကျားမကြီးနောက် ပြေး လိုက်သွားလေတော့သည်။

“ဟူး”

“ဟင်း”

သည်တော့မှ ကျွန်တော်တို့ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

“ကဲ.. သွားကြစို့”

သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်သည် မျောက်သားကင်တို့ကို ထုတ်ဖို့ ယူလိုက်ပြီး ကျောက်ချောင်းအတွင်း ဦးဆောင်ဝင်ခဲ့လေတော့သည်။

“ကိုပိုက်.. ခင်ဗျားလမ်းကောင်းကောင်း မှတ်မိရဲ့လား”

ကျောက်ချောင်းအလယ်လောက်မှနေ၍ တောင်ကြောလေး ပေါ် ကုပ်တွယ်တက်လိုက်ကြပြီးသည်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကမေးလာ၏။

“မှတ်မိပြီကော ကိုလင်းရယ်.. သစ်ပင်တွေမယ် ဓားထစ် အမှတ်အသားတွေ လုပ်ခဲ့တယ်လေ.. ဒါ ကျွန်တော်မှတ်ခဲ့တဲ့ ဓားထစ် ရာပေပဲပေါ့”

ကျွန်တော်သည် ရှေ့မှသွားရင်း သစ်ပင်ငယ်တစ်ခုတွင် ဓား ထစ်ပလပ်ခွာထားရာ တစ်ခုကို ပြလိုက်၏။

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကိုမြင်းနေထိုင်ရာကဲ့သို့ လှမ်း မြင်လောက်သော တောင်ကြောလေးပေါ် ရောက်ခဲ့ကြ၏။

“ဟောဟိုကတဲက ကိုမြင်းနေတဲ့တဲ”

“ဟာ.. ဟိုလူက မောင်မှတ်ပေပဲပေါ့.. မှတ်ဆိတ်ပါးသိုင်း ငရဲဗျစ်ကို ဖယ်ကြည့်လိုက်မယ်ဆို့.. မောင်မှတ်မှ မောင်မှတ်ပဲပေါ့”

ကျွန်တော်တို့ တဲဘက်လှမ်းကြည့်နေစဉ် တဲအတွင်းမှ လူတစ် ယောက်ထွက်လာသည်ကို “မောင်မောင်စိုး”က လှမ်းတွေ့သဖြင့် ပြော လာတော့၏။

“သေချာလား.. ကိုစိုး”

ကျွန်တော်ကခိုင်လုံသော အတည်ပြုချက်ရလိုသဖြင့် မေးလိုက် ခြင်းဖြစ်သည်။

“သိပ်ဟုတ် သိပ်သေချာတာပေါ့ဗျာ.. သူဝတ်ထားတဲ့ စစ် ရောင်ကာကီဘောင်းဘီပွကြီးက သူ့အမြဲဝတ်နေကျလေ၊ သူမှသူ့အစစ် ပါဗျာ.. သေချာလောက်တယ်”

“နို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ခုပဲသူ့ကို သွားဖမ်းကြမလား”

ကျွန်တော်ကပြောလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်ရင်း -

“မဖြစ်သေးဘူး ကိုပိုက် တဲမယ်သူတစ်ယောက်တည်းပဲရှိနေ တာလား၊ ကိုမြင်းနဲ့ ကိုဆိတ်ရှိနေသလားမှမသိတာ”ဟုပြော၏။

“သူတို့ရှိရှိ မရှိရှိ ဘာမှမဆိုင်ဘူးလေ”

သို့ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သွား တက်လေးပေါ်အောင်ရယ်လိုက်ပြီး -

“သူတစ်ယောက်ပဲရှိမယ်ဆိုလျှင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”ဟုမေး

လာ၏။

“သူတစ်ယောက်တည်းရှိတော့ ပိုမကောင်းပေဘူးလား”

ကျွန်းတော်စကားဆုံးသည်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြန်၏။ ပြီးလေမှ-

“သုံးယောက်စလုံးရှိနေတာ ပိုကောင်းမယ်” ပြောသဖြင့်

“ဟင် . . ဘာကြောင့်တုန်း”

ကျွန်းတော်နားမလည်းတအံ့တဩဖြစ်မိ၏။

“ကိုပိုက်ပဲ ပြောတယ်မဟုတ်လား၊ မောင်မှတ်နဲ့ ဖိုးဆိတ်တို့တအင်မတန် ရင်းနှီးချစ်ခင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဆို ခုသူ(မောင်မှတ်)သူတို့နဲ့လာနေတယ် ရှိနေတယ်ဆိုတော့ကာ ဒီလူသက်မှုမယ် သူတို့လဲ မပတ်သက်ဘူးလို့ ပြောရမလား . . အကယ်၍ကြုံရပါ ဖြစ်နေလျှင်လည်းကောင်း၊ မောင်မှတ်ကိုယ်စား သတ်ပေးခဲ့လျှင်လည်းကောင်း ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ဟုတ်ပြီ . . ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပြီ . . သုံးယောက်စလုံးရှိနေတော့ ပိုကောင်းတယ်ဆိုတာသိပြီ . . ခဏစောင့်ကြည့်ကြဦးမယ် ဟု”

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ယင်းနေရာလေးမှာပင် ကိုမြင်းတို့တကို လှမ်းတွေ့နေရသည်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် သစ်ပင်ချုံ့နွယ်နောက်တွင် ပုန်းကွယ်စောင့်စား အေးအေးလူလူထိုင်နေလိုက်ကြတော့သည်။

ကိုမြင်းတို့ တဲဘက် တချက်တချက် လှမ်းကဲကြည့်နေကြတော့၏။

“ဟာ . . ဟိုမယ် လူတစ်ယောက် တဲဘက်သွားနေတယ်ဗျ”
မောင်မောင်စိုးက ပြောလာသဖြင့် လှမ်းကဲကြည့်လိုက်၏။

ရွှေသမင်စာပေ

၃၃

ထိုမှိုက်

“ကိုမြင်းဆိုတာ အဲဒီလူပဲ”

ကိုမြင်းသည် သူတို့အတွက် ရိက္ခာအလို့ငှာထွက်ရှာပြန်လာခြင်းဖြစ်ချိန်မည်။

သူ့လက်တွင် သေနတ်နှင့်သားကောင်ငယ်တစ်ကောင်ပါလာ၏။ “တောကြောင်” ဟုထင်ရ၏။

“ဟာ . . ဟုတ်ပြီ တော်ကြာနေ သွားကြတာပေါ့”

“နေဦးဗျ . . ကိုပိုက် ဒီလိုလုပ်မယ်”

“ပြော”

“ကိုပိုက်နဲ့ကျွန်တော်အရင်သွားနှင့်မယ် ကိုစိုးက နောက်မှလိုက်လာချေ . . ဘာလို့လဲဆိုတော့ မောင်မှတ်က ကိုစိုးကိုသိနေတော့ ကာသူသာလူသတ်တရားခံဖြစ်နေလျှင် ကျွန်တော်တို့ကို မြင်တာနဲ့ ထွက်ပြေးသွားနိုင်တယ် . . နို့မှမဟုတ် လက်ဦးမှုရယူခံနိုင်သဗျ”

လင်းမြင့်လှိုင်ပြောသည်မှာလည်း ဖြစ်နိုင်ချေများ၏။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကိုတော့ဖြင့် လူစိမ်းအာမဲလိုက် မုဆိုးများသာထင်ကြမည်။

ကျွန်တော်ကို မှိတ်မိနေဦးတော့ . . ကျွန်တော်အဖော်တွေနဲ့ ကွဲနေသည်ကိုလည်း သူတို့သိထားကြခြင်းကြောင့် အဖော်နှင့်ပြန်တွေ့၍ သူတို့ကိုလာရောက်တွေ့ခြင်းသာဖြစ်နိုင်၏ဟု တွက်ကြမည်သာဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်ကို မြင်သည်နှင့် မည်သည့်သံသယမျှ ဝင်ကြလိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကိုမြင်းတဲရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

“ကိုစိုးကတော့ ကျွန်တော်တို့တဲကို ရောက်သွားပြီးခဏကြာ

ရွှေသမင်စာပေ

တန်ခိုးလိုက်ခဲ့ပေါ့"ဟု အသေအချာမှာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် တစ်ချိန်ရာသီ ပုန်းလွှဲကွယ်လွှဲ သွားမနေတော့ဘဲ ပြောင်တင်းတင်းပင် သွားလိုက်ကြ၏။

အံ့ဖွယ်ကောင်းသည်မှာ တဲနားရောက်သွားသည်တိုင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လည်းနေခြင်းကို သိကြဟန်မတူ။

ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။

"ဟင်"

အော်ကြီးဟစ်ကျယ် စကားအခြေအတင်ပြောနေကြပါ ကလား။ ဘာတွေများ ပြဿနာဖြစ်နေကြပါလိမ့်။

ကျွန်တော် ဦးဝင်းသွားသည်မှာ တဲနားလောက်မှ ဖြစ်နေခြင်း ကြောင့် အသာတထရံနားကပ်၍ နားစွင့်လိုက်သည်။

"သူ့ကို ကျွန်တော်ခေါ်သွားချင်တယ်ဗျာ.. သူ့ဒဏ်ရာတွေကို ဆေးဆရာကောင်းကောင်းနဲ့ ကုပေးချင်တယ်"

"ဘယ်ဖြစ်နိုင်မလဲကွ.. မင်းရွာပြန်သွားမယ် သူ့လဲပါသွားမယ် ဆိုလျှင် ကိုယ့်သေတွင်းကိုယ်တူဖို့ သွားသလိုဖြစ်မပေါ့"

"ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲဗျာ.. လူ့အသက်က လောလောဆယ် မယ် တန်ဖိုးရှိတယ်မဟုတ်လား"

"ဘာထူးမှာလဲကွ.. သူ့လူသတ်မှုနဲ့ သေဒဏ်ကျလျင်လည်း ကျနိုင်တယ်လေကွာ"

"အို.. ဘာပြောပြော ကျွန်တော့်သူ့ကို ရွာပြန်ခေါ်သွားမယ် သူ့ဒဏ်ရာတွေကို သမားတော်ကောင်းကောင်းနဲ့ ပျောက်အောင်ကု ပေးချင်တယ်"

"မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်၊ ဒီမယ်က ကံကောင်းလို့ ငါဆေးမြီးတို့

နှံပျောက်ချင် ပျောက်သွားနိုင်တယ် ငါအတတ်နိုင်ဆုံး လုပ်ပေးပါမယ် ကွာ.. မင်းသူငယ်ချင်းအတွက် မင်းဘာမှပူပူနေပါနဲ့ ခုလို သူ့လူသတ် သမားဖြစ်ရတာ မင်းကြောင့်ပါပဲကွာ"

"ဟင်"

တဲအတွင်းမှ သို့စကားသံတို့ကြောင့် ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင် တို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

မောင်မောင်စိုးသူငယ်ချင်း မျိုးမြင့်ဆိုသူကို သတ်တဲ့တရားခံ သေချာချေပြီပဲ။

"ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ကိုလင်း"

"လာဗျာ.. ဝင်ကြမယ်.. အေးအေး ဘေးဆေး ပြောဆို နားချ ဥပဒေအတိုင်းလိုက်နာခိုင်းရမပေါ့ဗျာ"

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောလျက် တဲအတွင်းဝင်မည်အလုပ်တွင်

"ဟာ.. ဟိုမယ် တောခေါင်းကြီးမောင်မောင်စိုး လာနေပါ ကလား.. မဖြစ်ဘူး.. မဖြစ်ဘူး.. ကျွန်တော့်ကို တွေ့သွားလို့ကတော့ အားလုံး ရုတ်ကုန်လိမ့်မယ်"

သို့တဲအတွင်းမှ အသံကြားလိုက်သည်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် အသာနောက်ဆုတ် ပုန်းကွယ်နေလိုက်ကြပြန်၏။

တဲရှေ့ခပ်လွှမ်းလွန်းသို့ လွှမ်းကြည့်လိုက်သည်တွင် မောင်မောင်စိုး တစ်ယောက် ခြေကားယားလက်ကားယားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ရောက်နှင့် နေပြီထင်ကာ တဲရှိရာသို့ လာနေချေတော့၏။

"သူတစ်ယောက်တည်းကွာ.. တောတောင်ထဲမယ်၊ ဘယ်သူ့ သီတာမှတ်လို့ ရှင်းပစ်လိုက်တာကောင်းမယ်"

သို့စကားသံကြောင့် ကျွန်တော်တို့လင်းမြင့်လှိုင်တို့ ထိတ်

လန်သွားမိတော့၏။

သို့အသံကြားလိုက်သည့်နှင့်အတူ လူတစ်ယောက်သည်
တဲအပေါက်ဝသို့ ထွက်လာကာ မောင်မောင်စိုးထံသို့ သူ့လက်တွင်းမှ
သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်ရန်အလို့ငှာ လှမ်းချိန်လိုက်တော့၏။

ကိုမြင်းပါကလား။

ကျွန်တော်သည် ကဗျာကသီဆိုသလိုပင် လက်တွင်းရှိသေနတ်
ဖြင့် ကိုမြင်း၏နားထင်ကို ထောက်ထားလိုက်သလို လင်းမြင့်လှိုင်သည်
လည်း တဲအတွင်းသို့ ရုတ်ခြည်းဝင်လိုက်ပြီး မုတ်ဆိတ်ပါးသိုင်းဗရဗျစ်
နှင့်လူကို သေနတ်ဖြင့် လှမ်းချိန်ထားလိုက်တော့၏။ လက်ဦးမှရယူနိုင်
သော ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို သူတို့တအံ့တဩ ကြည့်နေကြတော့
သည်။

“အဲဒါ မောင်မှတ်ပေပဲပေါ့”

တခဏအကြာတွင် ကျွန်တော်တို့အနားရောက်လာသော
မောင်မောင်စိုးသည် မုတ်ဆိတ်၊ ငါးသိုင်းဗရဗျစ်နှင့်လူကို လက်ညှိုးထိုး၍
ပြောလာချေတော့၏။

သည်သို့ဖြင့် . . . သူတို့သုံးယောက်ဝန်ခံလာသည့်စကားကြောင့်
လူသတ်သမားကို သိရလေတော့သည်။

အင်မတန်စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော ဇာတ်လမ်းပင်ဖြစ်
ချေတော့သည်။

သူတို့ဝန်ခံပြောလာကြသည်ကား . . .

“ဟင် . . . ဘယ်လို ရှင်းအောင်ပြောစမ်း တစ္ဆေရယ် . . . ဟုတ်
သော ဟုတ်ရဲ့လားကွာ . . .”

ဖထိတစ်ယောက် မထင်မှတ်သော စကားကို ‘တစ္ဆေ’ထံမှ
ကြားလိုက်ရသည်ကြောင့် အံ့ဩခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းဖြင့် တုန်လှုပ်ခြောက်
သွားတော့၏။

“သေချာပါကယ် . . . ဖထိရယ် ကျွန်တော်က ဖထိကို မဟုတ်
ဘဲပြောခဲ့ပါမလား . . . ဖထိက ကျွန်တော့်အပေါ် အင်မတန်ကောင်းခဲ့
တာလား။ ဒီသုဿာန်ဇရပ်လေးမှာနေဖို့ ဖထိကပဲ ခွင့်ပြုခဲ့တဲ့အပြင်
အဲဒါအားလျော်စွာ စားဖို့လဲပေးသေးရဲ့ မဟုတ်သေး . . . သည်တော့်
အဲဒီတိုသားအဖနဲ့ပတ်သက်လျင်ဖြင့် ကျွန်တော်မျက်နှာလွှဲရှောင်လို့ ဘယ်
အလို့ငှာလဲ . . .”

သို့ မောင်မှတ်ကဖြောလိုက်သည်တွင် . . .

“နို့ဖြင့်လည်း ပြန်ပြောစမ်းကွာ . . .” ရယ်လို့ ဖထိသည် တစ္ဆေပုခုံးကိုပုတ်၍ပြောလိုက်၏။

“အဲဒီနေ့က တောခေါင်းကြီး မောင်မောင်စိုးအိမ်မှာနေတဲ့ မျိုးမြင့်ဆိုတဲ့အကောင်က အတော်ကလေးမူးနေလေရဲ့ . . . ‘အယ်ဖော’ရဲ့အချစ်ကို သူရပြီလို့ပြောတယ် . . . အဲဒါကြောင့် ရွာကာလသားတွေထဲ သူက ဒကာခံတာတဲ့ . . . သူမိသားဖသားပီပီ ဖထိဆီမယ် သူမိဘတွေ ခေါ်လာတောင်းရမ်းပြီး မြို့ခေါ်သွားမယ်တဲ့ . . .”

“ဟေ့ . . .”

‘ဖထိ’ ခေါင်းနာမ်းကြီးသွားတော့သည်။ ‘အယ်ဖော’ထိ အသေအချာမေးရမည်။ ဘုန်းကယ်ဟုတ်နေလျှင်ဖြင့် သူရင်ကျိုးရချည်။

မိတဆိုးသမီးလေးကို သူ သုံးနှစ်ကျော်ကတည်းက ပိုးလိုနေပြီစွဲခဲ့ရသည်။ သူသာအဖ သူသာအမိ။

ယခုအသက်နှစ်ဆယ်ပင်ကျော်ချေပြီ။ သို့ပေမင့် ကလေးငယ်လေးတစ်ယောက်လိုသာ သူမြင်နေ၏။

မျိုးမြင့်ဆိုတဲ့ကောင်လေးကိုလည်း သူသိသည်။

လူရည်မွန်ကလေးရယ်ပါ။ လူချစ်လူခင်လည်းပေါသည်။ သဘောမတူစရာအကြောင်း မရှိပေမင့် အယ်ဖောသည် သူ့ရင်နှစ်သည်းခြာကလေး။ သူ့အသည်းနှလုံးပင် မဟုတ်ပါကလား။

သူ့အသည်းနှလုံးကို ဖြုတ်ယူသွားတော့မှာပါကလား။

အေးလေ . . . သူမလည်း အရွယ်ရောက်ချေပြီပဲ . . . လင်သားမွေးလုပ်တာ ဘာဆန်းမှတ်လို့ . . .

“ကဲ . . . တစ္ဆေ ခုလိုငါ့ကို သတိပေးကြိုပြောတာ ကျေးဇူးတင်တယ်ကွာ၊ ကဲ . . . ကဲ . . . ရော့ မင်းအတွက် ဆီနဲ့ဆန် . . . အော် . . . ပြေး

ဦးမယ် . . . နက်ဖြန်ခါ ဒေါ်ဂွက်ထော် အလောင်းမြေချမယ် . . . မင်း . . . အဆင်သင့်လုပ်ထားချေဟုတ်လား။”

သို့ပြောလိုက် ဖထိသည် . . . တစ္ဆေကွန်းခိုရာ သုဿာန်ဇရပ်ဘွင်းမှ ပြန်ထွက်ခဲ့တော့၏။

သူ . . . ထူပူလို့နေချေပြီ။

“ဟာ . . . ဖထိ . . . တစ္ဆေဆီက ပြန်လာတာလား။”

သုဿာန်ဝတွင် မောင်မောင်စိုးနှင့်တွေ့လေ၏။

“အေး . . . မင်းနဲ့တွေ့တာ အတော်ပဲကွာ . . . နို့နေပါဦး မင်း သူငယ်ချင်းလေးကောကွယ်”

“သူ . . . မြို့ပြန်သွားတယ် ဖထိ . . . ပြောပါ . . . ဘာကိစ္စရှိလည်း သူပြန်လာပါလိမ့်မယ် . . . အော် . . . သိပြီ ဆွေမရှိ မျိုးမရှိ ဒေါ်ဂွက်ထော်ကြီးအသုဘ မြေချမယ့်ကိစ္စလား . . . သူကျွန်တော်ကို မှာသွားပါတယ် . . . အဘွားကြီးအသုဘအတွက် ငွေငါးရာကျပ် ကျွန်တော်ကိုပေးသွားတယ် ပြီးတော့တာ ဖထိဦးစီးလုပ်တဲ့ ရွာသောက်သုံးရေကန်အတွက် ကုန်ကျ ခန့်ကန်အားလုံးသူ့အလှူငွေထည့်ပါမယ်တဲ့ . . .”

မောင်မောင်စိုးသည် ဖထိနှင့်တူတူ ရွာဘက်လျှောက်လာပြီး ဆန်းတလျှောက် ပြောလာလေတော့၏။ မောင်မောင်စိုးသည် သူက သာ ချေးရေလွတ် တတွတ်တွတ်ပြောနေပေမင့် ဖထိသည် အင်းမလှုပ် အမဲလှုပ် ငွေငိုငိုငိုကြီးဖြစ်နေသည်ကို ရိပ်မိလိုက်သည်ကြောင့် . . .

“ဟင် . . . ဖထိ ဘာဖြစ်နေတာတုန်း . . . နေထိုင်မကောင်းဘူး ဆိုတာ . . . နို့မှမဟုတ် မျိုးမြင့်နဲ့ပတ်သက်ပြီး တခုခု စိတ်အနှောက်အယှက် ဖြစ်နေလို့လား . . .” ရယ်လို့မေးလေတော့၏။

ဖထိသည် ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်တော့၏။

“အော်. . မတွေ့လို့မေးတာပါ”ဟု လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့် ပြောလိုက်ချေတော့၏။

တကယ်တော့ ဖထိသည် တစ္ဆေထဲမှ ကြားရသည့် စကားနှင့် ပတ်သက်၍ မောင်မောင်စိုးကိုလည်း မေးကြည့်လိုက်ချင်၏။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မျိုးမြင့်နဲ့ မောင်မောင်စိုးက အင်မတန် ချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေမဟုတ်ပါကလား နို့ကြောင့်လည်း တူတူကာလ ရှည်ကြာနေနေကြသည်ပဲ။

ဒီကိစ္စမောင်မောင်စိုးကတော့ လုံးဝသိနိုင်၏။

မောင်မောင်စိုးက မမေးလျှင်သာ မပြောဘဲနေလျှင်နေမည်။ သူမေးလိုက်လေတော့ကာ မကွယ်မဝှက်ပြောမည့်သူဖြစ်သည်။

သို့ပေမင့် . . သူမမေးလိုတော့ချေ။

တစ္ဆေသည် သူကျွေးမွေးထားသူ. . သူ့အပေါ် အင်မတန် သစ္စာရှိသူ။ မဟုတ်တမ်းစကား သူ့ကိုယ် ပြောမည့်လူမဟုတ်။

“ဟင်း”

သို့နှယ် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး-

“ကဲ. . . မောင်မောင်စိုး သွားချေတော့ကွာ. . . နက်ဖြူဒေါ်ဝွက်ထော်ကြီးကိစ္စ ဝိုင်းကူချေဦးကွာ . . ဟုတ်လား”

ဖထိသည် သူ့အိမ်ခြံဝင်းအတွင်း ချိုးဝင်ခဲ့တော့၏။

ထိုနေ့မှစ၍ ဖထိသည် စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရလေတော့၏။

တနှိုင်းနှိုင်းတတွေတွေရှိချေတော့၏။

သမီးကိုလည်း မျက်ခြည်မပြတ် ဂရုတစိုက် ကြည့်နေမိတော့၏။

ဘုရားရေ. . တစ္ဆေပြောတာဖြစ်နိုင်ချေများပေ၏။

“အပါး. . ကိုမျိုးမြင့်တစ်ယောက်လည်း အပါးဆီမလာတာ ကြာပြီနော်. . . မြို့ပြန်သွားတာလည်း ကြာလှပေါ့. . . နေထိုင်များကောင်းရဲ့လားမသိဘူး”

သို့နှယ်. . မျိုးမြင့်တစ်ယောက် သူ့ထံရောက်မလာ ကြာလေလျှင် ဖိုးမူကမေးတတ်လာ၏။

သည်တော့ ဖထိသည် တစ္ဆေပြောသည့်စကားများကို ကြားယောင်နေမိတော့၏။

ဖထိရင်ထဲတွင် ခံစားနေရချေပြီ။

ဖိုးမူတစ်ယောက်တကယ်ပဲ ဖထိအနားမှနေ၍ မျိုးမြင့်ဝင်ခွင့် တွင်း ပြေးဝင်တော့လေမည်လား။

အေးမြတဲ့ ဖထိအရိပ်အောက်မှ ပူလောင်သည့် ရင်ခွင်ထဲ

ခိုချင်ရပါလိမ့်။

အင်းလေ. . ဒါက ဓမ္မတာပေပဲ၊ သဘာဝပေပဲ၊ တားဆီးလို့လည်းရမည်မဟုတ်၊ တားဆီးကောင်းသည့် အရာလည်းမဟုတ်။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲလေ။

“အပါးရေ. . ဒီမယ် ကိုမျိုးမြင့်လာတယ်”

သူ့အိမ်မရောက်တာကြာသည့် မျိုးမြင့်တစ်ယောက် အိမ်သို့ ရောက်လာပါလျှင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရသူသည် ဖိုးမူပါကလား။

လွန်ခဲ့သော နှစ်များကဆိုပါလျှင် မျိုးမြင့်ရောက်လာ၍ ဖိုးမူပျော်ရွှင်နေပါလျှင် ဖထိသည်လည်း ပျော်မိ၏။ ဘယ်တွက်မူ မိတဆိုးလေး ဖိုးမူအတွက် အစ်ကိုရင်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့ တွယ်တာနေခြင်းဖြစ်လေသည်ဟု ထင်မှတ်တွက်ထားမိခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။

ယခုမူ သို့နှယ်မြင်ရတွေ့လိုက်ရပါလျှင် ဖထိတစ်ယောက်

နေထိ ပန်းနယ် ညှိုးကျသွားတော့၏။

တစ္ဆေသည် သူ့ကိုလိမ်ညှာပြောမည်သူမဟုတ်။ သို့ ဖထိ တစ္ဆေ အပေါ်တွက်ထားခြင်းသည် မမှားပါချေ။

ဖထိတစ်ယောက် ချွင်ချွင်လန်းလန်း တက်တက်ကြွကြွမရှိလေ တော့သည်ကို လူအများက အရွယ်ကျလာ၍ ကျန်းမာရေးချို့ယွင်းသွား သည်ကြောင့်ဖြစ်ရလေခြင်းဟု တွက်လိုက်ကြပေမင့် တစ္ဆေကတော့ ဘာကြောင့်ဆိုတာ ရိပ်မိလေ၏။

သူပြောလိုက်သော စကားများသည် ဖထိအတွက် စိတ်အနှောက် အယှက်ဖြစ်ရုံမက စိတ်ဓာတ်များကျဆင်း အားယုတ်လျော့သွားစေပုံ ကလ

“ဖထိ ကျွန်တော်ပြောမှားဆိုမှားရှိခဲ့လျှင် ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ”

“မင်းစေတနာကို ငါနားလည်ပါတယ်ကွာ၊ မျိုးမြင့်အပေါ်မှာ လည်း ငါဘယ်လိုမှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး၊ လူငယ် တို့ ဘာသာဘာဝ ပေပဲကွာ... တားဆီးလိုရတာမှ မဟုတ်တာချည်း ပြီးတော့ တားဆီးလို့မရတဲ့ကိစ္စလေ၊ မျိုးမြင့်ဟာ လူတော်လူကောင်း လေးပါ၊ ငါအနေနဲ့ ဖိုးမူအတွက် ပိုလိုတောင် ကောင်းသေးမဟုတ် လား တစ်ခုပဲပြောစရာ ရှိတာပါပဲကွာ... ငါလည်းအရွယ်လွန်လာ ပြီ... ငါ့ရဲ့ဘာမှမကျန်တော့တဲ့ လူ့သက်တမ်းလေးမယ် ဖိုးမူကို ငါစောင့် ရှောက်ချင်သေးတယ်ကွာ... ငါ့တာဝန်ကျေသွားချင်သေးတယ်”

သို့နယ် ဝမ်းနည်းဆုံးနှင့်ကြေကွဲသဖြင့် ပြောလာသည်ကို ကြား လိုက်ရသည်တွင် တစ္ဆေတစ်ယောက် ဟုန်လှုပ်သွားတော့၏။

သူများမှားလေပြီလား... သူ့ကိုယ်သူ့ ဝမ်းစစ်ကြည့်မိသော သားသမီးအပေါ် အင်မတန်မေတ္တာတရားကြီးမားသည့် ဖခင်ကောင်

တစ်ယောက်ပါကလား။

သည်တော့ တစ္ဆေတစ်ယောက် သူ့ကျေးဇူးရှင်သို့ ခံစားနေရ ခြင်းကို မရွံ့စိုင့်နိုင်လေတော့။

ဖထိ၏ရင်တွင်းအပူမီးသည် သူ့ထံ ကူးစက်လောင်ကျွမ်းလာ ချေပြီဖြစ်တော့၏။

သူ့ရင်ထဲကမီးထက် ဖထိရင်ထဲက အပူမီးကို သူငြိမ်းသတ်လို ချေတော့၏။

သူ့ဘာလုပ်ရမလဲ... ဘာလုပ်သင့်သလဲ...။

သို့နယ် တစ္ဆေ နိစ္စဓူဝ စဉ်းစားနေရတော့၏။ သည်တော့ သူသည်လည်းတမိုင်မိုင် တတွေတွေဖြစ်ရချေပြီ။ အလွဲလဲအချော်ချော် တွေဖြစ်ရချေပြီပေါ့။

“ဟာ... တစ္ဆေဒီကောင်ကွာ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တယ်မသိ... အလွဲချည်းပဲ... ကြည့်စမ်း ကလေးအလောင်းမြှုပ်မှာကွာ... တွင်းကြီးက ကြီးလိုက်တာ အသေအချာပြောထားပါလျက်ကွာ”

“မောင်မှတ်ရယ်နင့် ငါပြောသားပဲ... သရဏဂုံတင်ဖို့ရာ ဘုန်းကြီးပင့်ထားပါဆိုတာ... သွားသွား... မြန်မြန်သွားပင့်ချေ... ကနေ ဘုန်းဘုန်းမြို့တယ်မယ်ကြားရဲ့... ငါ့မလဲ... လင်သားမရှိ ညီအစ်ကို မောင်နှမဆွေမျိုးသားချင်းမရှိ... နင့်ကိုပဲအားကိုးနေရတာ သွားပါဟယ် သွားစမ်းပါ... နင်ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ... ဒုတလော နင့်ကြည့်ရတာ အနိုင်မိုင်တတွေတွေနဲ့ပါကလား”

“ဟာ... ဒုက္ခပါပဲ... ဒီကောင်... ဖိုးတုတ်ကိုလည်းမသိ မဟုတ် သိလျက်သားနဲ့ကွာ... မင်းလုပ်ထားတဲ့ ခေါင်းတလားက သေးသေးလေးရယ်... ဒီလောက်ဝတဲ့ ဖိုးတုတ်ခန္ဓာကိုယ်ကို ဘယ်လိုလုပ်

ထည့်လို့ဆန်မှာတုန်း သူ့ခမြာ သက်ရှိထင်ရှားရှိတုန်းကလည်း အကူကြပ်ကြပ်လေးတွေကိုသာ ဝတ်ရတာ... သေပြန်တော့လည်း ခေါင်းတလားထဲမယ် ကြပ်ကြပ်သပ်သပ်နေရမယ်ဆိုတော့ မကောင်းပါဘူး ကွာ... လုပ်စမ်း... လုပ်စမ်းမြန်မြန်လေးကွာ ခပ်ကြီးကြီးလေးပြန်ရိုက်စမ်း... ပြီးတော့လည်း ဖိုးတုတ်... သူ့ခွေးလေးနဲ့ မြို့လိုက်သွားတုန်းတကားစီးရတာ ကြပ်ကြပ်သပ်သပ် အသက်ရှူလို့လဲမဝတာကြောင့် ရွာကိုချက်ခြင်းပြန်လာတာလည်း မင်းအသိပါကွာ၊ သူ့ဘဝဌာလျှောက် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ဝပ်ကြီးကြောင့် သူစိတ်ဆင်းရဲရနံ့သာမက ကြပ်ကြပ်သပ်သပ်နဲ့ဘဝဆုံးခန်းတိုင်ရောက်ခဲ့ရတာ အင်မတန် သနားဖို့ကောင်းပါတယ်... သူ့... နောက်ဆုံးခရီးမှာတော့ ချောင်ချောင်ချီချီ သွားလို့ရအောင် မင်းကူညီလိုက်စမ်းပါကွာ... "

သို့နယ်သူ အမှားမှား အယွင်းယွင်းတွေဖြစ်ခဲ့ရတော့၏။
ထိုသည်ကား ဖထိရင်မှလာသော အပူမီး ကူးစက်လောင်ကျွမ်းခံရခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေတော့သည်။

သည်တော့ကာ တစ္ဆေသည် ဖထိနှင့် ပတ်သက်၍ စားမဝအိပ်မပျော်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

နေ့ပေါင်းလည်း မနည်းချေပြီ။

သို့နေ့များမှ တနေ့...

တစ္ဆေသည် အိပ်မပျော်လေသည်ကြောင့်... သုဿာန်လေပေါ်မှ ဆင်းကာ... ရွာဘက်သို့ လှမ်းငေးကြည့်နေမိ၏။

"အ... အ..."

"အ..."

ခွေးတစ်ကောင်သည် သုဿာန်ဘက်လှည့်ကာ အူလေ၏

သို့အူလိုက်သည်နှင့် ၎င်းခွေးအနားတဝိုက်ရှိ ခွေးသုံးလေးကောင်ခန့်သည် လိုက်အူကြပြန်၏။

"အ... အ..."

"အ... အ..."

"အ... အ..."

ဘယ်လိုကြောင့်ပါလိမ့်... သူ့အရိပ်ကိုမြင်လေသည်ကြောင့် များလား သို့လည်းမဖြစ်နိုင်။

ထိုရွာခွေးများနှင့်သူသည် ရင်းနှီးပြီးဖြစ်သည်ပဲ။

သို့ဆိုပါလျှင် သုဿာန်တွင်း သူ့အပြင် လူစိမ်းတစ်ဦးရှိလေသည်ကြောင့်များလား။

သို့ကြောင့် တစ္ဆေသည် လရောင်အောက်ရှိ သုဿာန်တွင်း မြင်ကွင်းကို ဝေဝေကြည့်လိုက်သည်။

ကမ္ဘာဦးမှတ်တိုင်များ၊ အုတ်ဂူများ၊ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများနှင့် မြက်ရိုင်းခြောက်တောသာ ဝိုးတဝါးမြင်ရ၏။ အားလုံးသည် သက်ငြိမ်များဖြစ်ကြသည်။ လေပြေလေးတိုက်ခတ်မှုကြောင့် မြက်ရိုင်းခြောက်တို့သည်သာ အနည်းငယ်မျှ ယိမ်းခါနေကြ၏။

ငြိမ်းချမ်းလိုက်တာ။

သက်ရှိဆိုလို့ သူ လူသားတစ်ယောက်သာလျှင်ရှိနေ၏။ သူစံမြန်းရာ သုဿာန်ရေရပ်ခြေရင်းဘက်ရှိ ကုက္ကိုလ်ပင်ကြီးသည် ထီးတည်းရှိနေ၏။

"ဂစ်... ဂီးလ်"

ထိုအပင်များလောက်ရှိ ကိုင်းခြောက်တစ်ခုတွင် မည်သည့်အချိန်က နားနေမှန်းမသိသည့် ၎င်းဆိုးတစ်ကောင်သည် အိပ်တန်း

အလို့ငှာ သတ်မှတ်ပြီးလေမှ ဘယ်တွက်လန့်ဖျတ်အော်ဟစ်ပျံ့သန်းသွားပါလိမ့်။ တစ္ဆေတစ်ယောက် သူ့သားနှစ်ယောက်တည်းနေနေတာ ကြာလေပြီပဲ... သူ့တွင်ကြောက်စိတ်ဆိုတာမရှိ။

သူ့ကို ဒုက္ခပေးမည့်သူလည်းမရှိ။ ခြောက်လှန့်မည့်သူလည်းမရှိ။ သူ့ကို ခြောက်လှန့်ဖို့ ဒုက္ခပေးဖို့ မပြောလေနှင့် နေဝင်ရိသရာ အချိန်ရောက်သည်နှင့် သူ့သားနှစ်ယောက်သို့ပင် မည်သူမျှရောက်လာခြင်း ပင် မရှိချေ။

အဲ... တစ်ခါဆိုပါလျှင် ရွာရှိခွေးတို့သည် သူ့ထံရောက်လာတတ်၏။

သည်တွင် တစ္ဆေသည် သက်ရှိသတ္တဝါများပင်ဖြစ်ကြသည့် ခွေးတို့နှင့် ပြေးလွှားဆော့ကစားတတ်၏။

ခုတော့မူ ဘယ်တွက် ခွေးတို့သည် အဝေးမှနေ၍ သူ့ရွာသူသားနှစ်ယောက် လှည့်အူနေကြပါသည်။

ထူးဆန်းသည်ဟုထင်မိ၏။

သည်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သူ့အပြင် လူစိမ်းတစ်ယောက်ရှိနေသည်မှာ သေချာချေပြီ။

သို့ကြောင့်သူသည် ကုက္ကိုလ်ပင်ကြီးတဝိုက် လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ပြန်၏။ သက်ရှိလူသားမပြောလေနှင့် ခွေးတစ်ကောင် ကြောင်တစ်ကောင် မတွေ့ပါကလား။

သို့ဆိုပါလျှင် ဘာကြောင့် ခွေးတွေအူနေရပါသနည်း။

တစ္ဆေသည် ဇရပ်ပေါ်ပြန်တက်ခဲ့တော့၏။

“ဟင်”

သူ ရင်ထိတ်သွားတော့သည်။

သူ့အိပ်နေကျအိပ်သာတွင် လူတစ်ယောက်လှဲအိပ်လို့ပါကလား။ ဘယ်အချိန်က ဘယ်လိုရောက်လာပါလိမ့်။

လူစင်စစ်ကော ဟုတ်နိုင်ပါလေမလား။

သူသည် ကျောပေးအိပ်နေသော ထိုလူထံ ချဉ်းကပ်သွားလိုက်၏။

“ဟိတ်လူ... ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ”

သို့... သူ အသံပြုလိုက်သည်ကြောင့် ကျောပေးအိပ်နေသောသူသည် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ကုန်းထလာတော့၏။

“ဟင်”

သည်တော့မှ တစ္ဆေသည် ထိုသူ ဘယ်သူဆိုတာ သိလိုက်တော့၏။

“ဖိုးဆိတ်”

“အေး... ငါ့ရောက်နေတာကြာပြီ”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“အို... ငါ... မင်းဆီကိစ္စရှိမှ လာရမှာလားကွာ”

“အော်... ငါက အဲဒီသဘောပြောတာမဟုတ်ပါဘူး... ဒီအချိန်ကြီးရောက်လာတော့ကာ အရေးကိစ္စများရှိလို့လားလို့ပါ”

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား ရှိလို့ပေါ့ကွာ”

“နို့ဖြင့်လဲပြောလေ”

“အေး... ငါနဲ့ပါလာတဲ့ လူသေတစ်ယောက်ကို မြှုပ်ပေးစမ်းပါကွာ”

“ဟင်”

သို့ ဖိုးဆိတ်ကပြောလာသည်ကြောင့် တစ္ဆေသည် ခေါင်းနာနာကြီးသွားရတော့၏။

“ဟာ.. ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ.. အဲဒါတော့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ ထင်တယ်ကွာ.. ဖထိမသိဘဲနဲ့ ငါ ဒီသူဌာနမှာ ဘယ်သူ့အလောင်းကိုမှ မြင်မပေးဘူး၊ ငါ့မယ် စည်းဆိုတာရှိရမယ်.. ဖထိ အမိန့်မရ ခွင့်ပြုချက်နဲ့မှ ငါလုပ်ပေးရမှာ.. ငါ့သဘောနဲ့ငါဘာမှလုပ်မရဘူး၊ လုပ်လဲ မလုပ်ချင်ဘူးကွာ”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား”

သို့ သူ့စကားကြောင့် ဖိုးဆိတ်သည် အားပါးတရရယ်မောလိုက်လေတော့၏။

“မင်းဘာရယ်တာလဲ ငါအတည်ပြောနေတာ”

“မင်းကို ငါသဘောကျလို့”

“ဘာကို သဘောကျတာလဲ”

“ဘာသဘောကျတာလဲဆိုတော့ မင်းနဲ့ငါဟာ ဆိုးတူကောင်းဘက် သူငယ်ချင်းတွေလေကွာ.. သေဘော်သေဘက်တွေလေကွာ သွေးသောက်ညီအစ်ကိုတွေဆိုလည်းမမှားဘူး.. ဘယ်သူ့ဘာပြီးပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ ဘယ်လိုပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ ပြဿနာတစ်ခုကို နှစ်ယောက်ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းကြမယ်ဆိုကွာ၊ ခုတော့ဘယ်လိုလဲ အနေဝေး နှစ်တွေကြာကွဲကွာနေတော့ ပျက်ပြယ်ပြီလား”

သို့ ဖိုးဆိတ်စကားကြောင့် တစ္ဆေတွေဝေသွားတော့၏။ ဟုတ်ပေသားပဲ.. ဖိုးဆိတ်ပြဿနာတစ်ခုနဲ့ ကြုံနေပြီထင်ရဲ့.. သို့ဆိုတော့ ကာကူညီရတော့မှာပေါ့.. ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရတော့မှာပေါ့”

“ဟုတ်ပြီလေ.. ကဲ.. ဘယ်မလဲ မင်းအလောင်း.. ဘာကြောင့်ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့ရတယ်ငါမသိချင်ဘူး.. သိစရာလည်း မလိုတော့ဘူးလေကွာ”

သို့ တစ္ဆေက ပြောလိုက်သည်တွင် ဖိုးဆိတ်တစ်ယောက် ညှိုးနွမ်းနေရာမှ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ပြီး လန်းဆန်းလာချေတော့၏။

“ကဲ.. လာ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့”

သို့ပြောလိုက်ရင်း တစ္ဆေက ‘ဖိုးဆိတ်’က ကုက္ကိုပင်ကြီးနောက်ဘက် မှောင်ရိပ်အတွင်း ခေါ်သွားလေတော့၏။

“အဲဒီအလောင်းပဲ”

မဲမှောင်နေသည့် သစ်ပင်ခြေရင်းတွင်ရှိ အလောင်းကောင်ကို ညွှန်ပြကာ ဖိုးဆိတ်ကပြောပြလေသဖြင့် ‘တစ္ဆေတစ်ယောက် အမှောင်ထုတွင်း ထွင်းဖောက်၍ လရောင်ကျရောက်နေသည့် မျက်နှာပိုင်းကို မြင်လိုက်မိသည်နှင့် အားပါးတရ ရယ်မောရ် . . .

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား.. နောက်လဲနောက်တတ် ပေရဲ့ ဖိုးဆိတ်ရယ် မြင်းသေတစ်ကောင်ကို ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်လို့ လူမသိသူမသိမြေမြုပ်ခိုင်းရတယ်လို့ကွာ..” ရယ်ပြောလေတော့၏။

ဖိုးဆိတ်သည် တစ္ဆေကို အံ့အားသင့်စွာကြည့်ပြီး . . .

“လူပါကွာ အသေအချာလည်းကြည့်ပါဦး” ဟုပြောလိုက်လေသဖြင့် တစ္ဆေသည် ရယ်မောနေလျက်မှ အမှောင်ထုတွင်းကျရောက်နေသည့် ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းကို စေ့စေ့ စပ်စပ်ကြည့်လိုက်တော့၏။

“ဟင်”

အံ့ဩခြင်း ထိတ်လန့်ခြင်း တပြိုင်နက်ဖြစ်သွားတော့၏။

လူသားစင်စစ်တစ်ယောက်ဖြစ်နေပါကလား။

“အေးကွာ.. ဒီလူ.. မြင်းတစ်ကောင်နဲ့ အတော်ဆင်တာပဲ”

“ဟင်း.. ဟင်း.. ဟင်း.. ဟင်း..”

တစ္ဆေ၏ပြောင်းလဲသွားသော အမူအယာဖြစ်အင်ကို ကြည့်ပြီး

ဖိုးဆိတ်တစ်ယောက် သဘောကျစွာ မျှင်းမျှင်းလေး ရယ်သွမ်းသွေး လိုက်ပြီး...

“မြင်းနဲ့တူတဲ့ အဲဒီလူနာမည်ကလည်း ကိုမြင်းတဲ့ကွ”
“ဟေ”

တစ္ဆေတစ်ယောက် ခုတ်တရက် ကြားလိုက်မြင်လိုက်ရသည် ကြောင့် တအံ့တဩဖြစ်ခဲ့ရသော်လည်း ဖိုးဆိတ်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး စေ့စေ့တွေးမိသွားသည်ကြောင့်...

“အင်း... ဟုတ်ပေသားပဲ မင့်တောင်မှ ဆိတ်နဲ့တူလွန်းနေ စော့ကော ဖိုးဆိတ်လို့ နာမည်ပေးထားတာပဲမဟုတ်လား... ကဲပါလေ ငါ့မယ့် နတ်ဖြစ်လို့ ယောက်မြုပ်ဖို့ တွင်းသစ်တစ်ခုရှိတယ် အဲဒီမှာပဲ မြုပ်လိုက်ကြတာပေါ့... ပြီးလေမှ တွင်းတစ်တွင်း ပြန်တူးတာပေါ့ကွာ ကဲ... ကဲ... ငါ့ကိုကွ”

သို့ဆိုလျက် တစ္ဆေသည် မြင်းနှင့်တူသော လူ၏အလောင်းကို လက်နှစ်ဖက်မှ ဆွဲကိုင်မလေသဖြင့် ဖိုးဆိတ်သည်လည်း ခြေနှစ်ဖက်ကို ခွဲကိုင်မလေတော့၏။

သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ထိုလူသေအလောင်းကို မနိုင် မနင်းမလျက် မြေတွင်းသစ်ရှိရာသို့ သယ်မသွားကြပြီး တွင်းနှုတ်ခမ်းဝဲ သို့ရောက်သည်တွင်... မြေတွင်းထဲသို့ ပစ်ချလိုက်လေတော့၏။

“ဘုတ်”
“အင်း... အား... ပါး... ပါး”
“ဟင်”

တစ္ဆေတစ်ယောက် ထိတ်လန့်အံ့သြသွားတော့၏။
“မင်းလူ မသေသေးဘူးထင်တယ်”

ဖိုးဆိတ်ကိုကြည့်လျက် ပြောလိုက်၏။
“အေး... မသေသေးဘူးကွ”

ဖိုးဆိတ်ကလည်း တစ္ဆေကို ပြီးစိမ့်မျက်နှာလေးဖြင့် ကြည့်ရင်း ပြောလာသည်ကြောင့် တစ္ဆေတစ်ယောက် လွန်မင်းစွာ ဒေါသထွက်သွား တော့၏။

“မင်းအဲလိုမျိုးတော့ လုပ်ဖို့မသင့်ဘူး လူတစ်ယောက်ကို အရှင် လတ်လတ် မြေမဖို့နိုင်ဘူး... မင်းကအင်မတန်ရက်စက်တဲ့သူ ဖြစ်နေပါ ကလား”

သို့နှယ်တစ္ဆေက ဒေါသသံလေးနှင့် ပြောရင်းမြေတွင်းသို့ ငဲ့ ကြည့်လိုက်လေ၏။

မြင်းနှင့်တူသော လူသည် အင်း... အဲ့... ညည်းညူလျက် ပက် လက်အနေအထားမှ ကုန်းထလာတော့၏။

သို့ကြောင့် တစ္ဆေသည် နံဘေးရှိ ပေါက်တူးဖြင့် အပေါ်စီးမှ နေ၍ မိုးခုတ်ရန်အားယူလိုက်သည်တွင်...

“တစ္ဆေ... တစ္ဆေ မလုပ်နဲ့... မလုပ်နဲ့”

သို့ဆိုလျက် ဖိုးဆိတ်သည် တစ္ဆေကို အတင်းဝင်ဆွဲလေတော့ ၏။

“ဟာ... ဘယ်လိုဖြစ်ရပြန်တာတုန်းဟာ...”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာတုန်း... အဲဒါငါ့မိတ်ဆွေပါကွ... သက်သက်မင်းကို နောက်ပြောင်ချင်တာရယ်... ငါ့အပေါ်မယ်မင်းဘယ် လိုသဘောထားရှိလဲ သိချင်တာရယ်ကြောင့် ကိုမြင်းကို သေချင်ယောင် ဆောင်ခိုင်းပြီး မင်းစိတ်ကို စမ်းတာပါကွာ”

“ဟာ... ကွာ”

“ဖိုးဆိတ်ရာ မင်းငါ့ကို တွင်းနက်ကြီးထဲပစ်ချလိုက်တော့ နာသွားတာပေါ့ကွာ.. နို့ကြောင့်လဲ ငါအလန့်တကြား အော်လိုက်မိ လိုပေါ့”

သို့နှယ်ပြောလျက် ကိုမြင်းဆိုသောသူသည် တွင်းထဲမှ ခုန်လွှား တွယ်တက်လာတော့၏။

မောင်မှတ်သည် ကိုမြင်းကို တအံ့တကြာညှစ်ရင်း..

ငါလည်း လူသေတွေနဲ့ အမြဲထိတွေ့နေတာပဲ လူသေယောင် ဆောင်တဲ့သူမျိုး.. မေ့မောနေတဲ့သူမျိုးကို ခွဲခြားတတ်ပါရဲ့ကွာ.. နို့ပေ မင့် ဒီလူတို့တော့ ငါအင်မတန် အံ့ဩချီးကျူးမိတယ်ကွာ.. တကယ် လူသေတစ်ယောက်လို့.. အံ့ရော”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား.. အဲဒီ ကိုမြင်းဆိုတဲ့လူတ နှစ်ရက်သုံးရက်လောက် လူသေတစ်ယောက်လို မလှုပ်မရွားအသက်မရွှာ ဘဲ နေလို့ရတယ်ကွာ..”

သို့နှယ်ပြောပြီး ဖိုးဆိတ်သည် သူ့ခါးဝတ်ပုဆိုးနှင့် ခါးကြား တွင်း ထိုးထည့်လာသည့် အရက်ပုလင်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး..

“ကဲ.. မင်းနဲ့ငါနဲ့ မတွေ့ကြတာ နှစ်တွေမနည်းတော့ပြီပဲ ခုပြန်တွေ့တဲ့အထိမ်းအမှတ်ရယ်.. ငါ့မိတ်ဆွေကိုမြင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ခဲ့ အထိမ်းအမှတ်ရယ်အဖြစ် ပျော်ပျော်ပါးပါးသောက်စားကြမယ်ကွာ.. ကဲလာ မင်းအိမ်သွားမယ်”

“ငါ့အိမ်တုတ်လား.. ဟား.. ဟား.. ဒီဇရပ်က ငါ့အိမ်ပဲလေ ကွာ...”

“ဟေ”

“ဟင်”

ဖိုးဆိတ်နှင့်ကိုမြင်းသည် တစ္ဆေစကားကြောင့် တအံ့တကြာ ညှစ် သွားကြတော့၏။

ပြီးလေမှ ဖိုးဆိတ်တစ်ယောက် သဘောကျစွာရယ်လိုက်ပြီး

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား.. ပိုကောင်းတာပေါ့ ကွာ.. ရွာထဲမယ်ဆိုလျှင် ငါတို့နှစ်ယောက်ကို အထူးအဆန်းလို ဝိုင်းအံ့ လာကြည့်ကြတော့ကွာ.. ငါတို့ မလွတ်မလပ်ဖြစ်ရဦးမယ်”

သို့ဖြင့် သူတို့သည် ဇရပ်ပေါ်သို့ ပြန်ရောက်လာကြတော့၏။

“နေဦးကွာ.. ငါရွာထဲမယ် အမြည်းအတွက် သွားရှာချေဦး မယ်”

သို့ပြောလျက် တစ္ဆေသည် ဇရပ်ပေါ်မှ ဆင်းကာ သုဿာန် အပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားတော့၏။

“မင်းသူငယ်ချင်းကိုတော့ ငါသဘောကျသွားပြီဟေ့ တကယ် ငါ့ရဲ့သေဘော်သေဘက်ပေပဲကွာ”

ကိုမြင်းဆိုသောသူသည် ဖိုးဆိတ်ကို သို့နှယ်ပြောလိုက်ပြီး ဇရပ် ဆင်းရင်းပိုင်းရှိ အလောင်းတင်ခုံမြင့်လေးပေါ်တွင် မပြောမဆို ကျော ဆန့်လိုက်ပြီးလေမှ..

“အညောင်းအညာပြေ နားလိုက်ဦးမကွာ”ဟုပြောလိုက်လေ တော့၏။

“နားပါဗျာ.. နားနား.. သေချင်ယောင်တော့ မဆောင် ချိတ်ပါနဲ့ဦးနော်..”

“စိတ်ချစမ်းပါကွာ.. ငါလည်း သောက်ချင်နေတာပဲကွာ”

သည့်နောက် ကိုမြင်းသည် ငြိမ်သက်စွာ ကျောဆန့်နားနေ သလို ဖိုးဆိတ်သည် ပုဆစ်တုပ်ထိုင်လျက် တစ္ဆေပြန်လာမည့်

သူသာန်ရှေ့ရွာလမ်းမကြီးကို ငေးမျှော်ကြည့်နေလေတော့၏။

အတန်ကြာလေမှ တစ္ဆေတစ်ယောက် ဒန်ချိုင့်တစ်လုံးတိုင် လျက် ပြန်ရောက်လာ၏။

“ဟ. . . ဘာတွေတုန်းက”

“တောဝက်သားဟင်းကွ. . . ပြီးဟော့ အကြမ်းပန်းကန်သုံးလုံး သောက်ရေပုလင်း”

“ဟ. . . တယ်ဟုတ်ပါလား. . . မင်းဘယ်ကသွားယူတာတုန်း”

“သူကြီးအိမ်က”

“ဟေ. . . မင်းလိုလူကို . . . သူကြီးလိုလူက ဘယ်နှယ့်ကြော အဲလို ဆက်ဆံရတာလဲကွာ. . . မဖြစ်နိုင်တာချည်း”

“အေး. . . မင်းယ့်ချင်ယ့်. . . မယ့်လျင်ဖြင့်နေ. . . ဒီရွာသူကြီး သဘောမနောလည်းကောင်းတယ်. . . ရွာသူရွာသားတွေအပေါ်မှာလည်း နားလည်မှုအပြည့်နဲ့ အုပ်ချုပ်နေတာ. . . ငါ့ကိုလည်း ဒီဇရပ်ကို အပေးထားသလိုပဲ. . . ပြီးတော့ ငါ့တွက်စားဖို့သောက်ဖို့ကိုလည်း ပေးသေးရဲ့. . .”

“အေး. . . မင်းပြောသလိုဆို ငါတောင်မင်းနဲ့တူနေချင်ပြီ”

“ဟေ. . . နို့ဖြင့်လည်း နေပါလားကွာ”

တစ္ဆေကသို့နယ်အားရဝမ်းသာပြောလိုက်သည်တွင် . . .

ဖိုးဆိတ်တစ်ယောက် မျက်နှာညှိုးကျလျက်. . .

“မဖြစ်သေးဘူးကွ. . . ကိုမြင်းနဲ့ပြန်လိုက်သွားရဦးမယ် ငါ့သူ့ကို ကတိခံထားတာရှိလို့”

“ဟေ. . . ဘယ်လိုကြောင့်များလည်းကွာ”

“ကိုမြင်းက တောထဲမယ် တစ်ယောက်ထဲနေတာ. . . နှင့်”

လများရှိပြီပေါ့. . . စကားပြောဖော်လူသားတစ်ယောက် အဖော်ခန့်လို ငါ့ကို ချောစွဲထားတာပဲကွ. . . ခုတောင်မှ ငါပြန်လာပါမယ်ဆိုတာ မယ့် လို့ လိုက်လာတာ တစ်ရက်နှစ်ရက်နေပြီး သူနဲ့ပြန်လိုက်သွားရမှာ. . .”

“အော်. . . ဒီလူက မတရားတာဘဲ. . . သူ့သဘောနဲ့သူ တော တောင်ထဲသွားနေပြီး. . . စကားပြောဖော်လိုအပ်တယ်ဆိုလည်း လူတွေရှိ တဲ့နေရာပြန်လာနေပေါ့ကွ. . . ဘယ်နှယ် မင်းကပါသူနဲ့ ဒုက္ခလိုက်ခံရ တယ်ဆိုတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး”

သို့နယ်မောင်မှတ်က အိပ်နေသော ကိုမြင်းကို မကျေမနပ် မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးကြည့်ကာပြောလေ၏။

“မဟုတ်သေးဘူး မလုပ်နဲ့. . . ဟုတ်တယ်ကွ. . . ငါလဲ ဘယ်နေ ချင်ပါ့မလဲ ငါ့အသက်ကို သူကယ်တာလေ. . . အဲဒီကျေးဇူးကြောင့် ငါသူ နဲ့စကားပြောဖော်အဖြစ် နေပေးရမှာကွ. . . ငါကလည်း ကတိပေးပြီး ဖြစ်တယ်လေကွာ. . . မင်းမှာသစ္စာ. . . လူမှာကတိတဲ့. . . ဟင်း. . . ဟင်း”

ဖိုးဆိတ်က သို့နယ်ပြောပြီး သူနှင့်ကိုမြင်း ဆုံစည်းကြပုံကို အသေးစိတ်ပြောပြလေတော့၏။ (ထိုအကြောင်းကို ရှေ့ပိုင်းတွင် ဖော် ပြပြီးဖြစ်သည်။)

“အေးလေ. . . ငါကလည်း မင်းနဲ့ပြန်ဆုံတော့ ဝမ်းသာနေတာ ကွ. . .”

“နို့ဖြင့် မင်းငါ့ကိုနဲ့လိုက်နေပါကလား”
သို့ပြောလာသူသည် ကိုမြင်းဖြစ်ချေတော့၏။
ကိုမြင်းသည် သို့နယ်ပြောပြီး လဲလျောင်းနေရာမှ ထထိုင်လာ ဆော့၏။

“အေး. . . ကိုမြင်းနေတဲ့နေရာလေးက ငြိမ်းချမ်းတယ်ကွ. . .

စားဖို့သောက်ဖို့လဲ မပူရဘူး ကိုမြင်းက မဆီးပေပဲက”

ဖိုးဆိတ်က အားတက်သရော် ပြောလေတော့၏။

“လိုက်တော့လိုက်ချင်တာပေါ့ကွာ. . နို့ပေမင့် ငါ့မှာလည်း ဖထိရဲ့သမီး နော်အယ်ဖော ကိစ္စကရှိနေတော့ လိုက်လို့မဖြစ်သေးပါဘူးကွာ”

တစ္ဆေစကားကြောင့် ဖိုးဆိတ်သည် ဘာကိုသဘောပေါက်သွားလေသည်မသိ ပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“အို. . ငါ့သုငယ်ချင်းကြီးမလဲ သံယောဇဉ်တွယ်ရမယ့် သူရှိနေပြီလားကွ”

ရယ်လို့ပြောလိုက်၏။

“ကွာ. . မင်းထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး. . ကဲ. . ကဲ. . သောက်ကြရအောင် သောက်ရင်းစားရင်း ငါပြောပြပါ့မယ်ကွာ”

သို့ဆိုလျက် အကြမ်းခွက်လေးများအတွင်း အရက်အနည်းငယ် ခန့်စီထည့်ပြီး တောဝက်သားနှပ် ထည့်ထားသော ဒန်ချိုင့်ကို အဖုံးဖွင့်လိုက်တော့၏။

“ကဲ. . စားကြ”

“ဟာ. . အင်မတန် ကောင်းတာကလား”

ကိုမြင်းက ဝက်သားတတုံးနှိုက်ယူ မြို့စားရင်းပြောလိုက်၏။

“အဲဒါ. . ဖထိ သမီး နော်အယ်ဖော့ လက်ရာပေပဲ”

“ဟင်း. . ဟင်း. . ဟင်း. . ဟင်း”

ဖိုးဆိတ်က ဘာသဘောပေါက်သွားလေသည်မသိ တစ္ဆေတိုပြုံးစိစိကြည့်ရင်း ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်၏။

“ဖိုးဆိတ်ရယ် မင်းကငါ့ကို မယုံသင်္ကာနဲ့ပါကလား ငါ့ရှင်းပြ-

ဖြစ်ချေရော့မယ်. . . “ဆိုလျက် အရက်ခွက်ကို ကော့ကံယူတော့သော လူကလား. . .

“ဖထိက သူ့သမီးကို အင်မတန်ချစ်တာကလား. . . သူ့သမီးလေးငါးခြောက်နှစ်ကတည်းက မိန်းမဆုံးသွားတော့ နောက်အိမ်ထောင်မပြုဘဲ သမီးဖြစ်သူကိုသာ သူ့အချစ်တွေ ပုံပေးပြီးချစ်ခဲ့ ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့တာလေ ခုဆိုလျှင်ဖြင့် အပျိုကြီးဖားဖားဖြစ်နေပြီ၊ သမီးကလည်း လိမ္မာလိုက်တာ လွန်ကော့. . သမီးဖြစ်သူကလည်း သူ့အဖေကို ချစ်ရှာပါတယ်၊ နို့ပေမင့်လို့ကွာ ပုထုဇဉ်လူသားပဲလေကွာ. . သီးချိန်တန်သီး ပွင့်ချိန်တန်ပွင့်တော့မပေါ့. . ဒီတော့ သူ့ကိုအိမ်အဝင်အထွေ့် တဲကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ ငြိစွန်းသွားကြတာပေါ့. . ”

“ဘာလဲ အဲဒီအကောင်က မျိုးမစစ်ကောင်လား. . ဗရ သုက္ခသမားလား”

ဖိုးဆိတ်ကမေးလိုက်ရင်း အရက်တစ်ခွက်ငဲ့သောက်လိုက်ပြန်၏။

“ဘယ်ကလာ မျိုးမစစ်ကောင်ရမှာလဲကွာ လူရည်မွန် ပညာတတ်လေးကွ. . . လူချစ်လူခင်လည်းပေါ်တယ် မြို့သားကွ”

“နို့ဖြင့်. . ဒီကောင်က ကောင်မလေးကို အပျော်ကြိုတာလား”

“အဲလိုလည်း မဟုတ်ဘူးကွ. . အတည်ကြိုက်တာ ဖထိဆီမှာ တောင်းရမ်းလက်ထပ်ယူဖို့တောင် ကြိုးစားနေတာ”

“ဟေ့. . နို့ဖြင့်ကွာ. . ဖထိက ဘာလို့လဲ. . သဘောမတူစရာ ဘာချို့ယွင်းချက် ဒီကောင်မယ်ရှိလို့လဲ”

သို့. . ကိုမြင်းက ဝင်မေးလိုက်သည်တွင် တစ္ဆေတစ်ယောက် ခိုင်တွေသွားတော့၏။

“ဟ.. ဟိတ်ကောင် မေးတာပြေးလေကွာ”

ဖိုးဆိတ်က တစ္ဆေကို စိတ်ပျက်စွာ ကြည့်ရင်း လောဆော် လိုက်ပြန်သည်။

သည်တွင် တစ္ဆေသည် အရက်တစ်ခွက်ငဲ့သောက်လိုက်ပြီး ဝက်သားတစ်တုံးကို နှိုက်ယူဝါးစားနေရင်းမှ . . .

“သူ့မယ်.. ဘာအပြစ်အနာအဆာမှမရှိဘူး ဖထိသဘော မတူစရာလည်း လုံးဝမရှိဘူး” ရယ်လို့ ပြောလိုက်သည်တွင် ဖိုးဆိတ် ကိုခြင်းပါ မောင်မှတ်ကို အဆန်းတကြယ်လူသားတစ်ယောက်နယ် ငေး ကြည့်လိုက်ကြရင်း..

“ဒါများကွာ ဘာပြဿနာရှိတော့မှာတုန်း”

သို့နယ် ပြိုင်တူပြောလိုက်ကြတော့၏။

“ရှိတယ်.. သိပ်ရှိတယ်.. နို့ကြောင့်ပေါ့ကွာ”

“ဟေ”

“ဟင်”

တစ္ဆေထံမှ သို့ မမျှော်လင့်သော စကားကြားလိုက်ရသည် ကြောင့် ကိုခြင်းနှင့်ဖိုးဆိတ်သည် အံ့သြသွားကြပြန်တော့၏။

“အဲဒီကောင်မယ် အပြစ်ပြောစရာ ဘာမှမရှိတာက ဖထိ အတွက် ပြဿနာပေပေါ့”

“ရှင်းအောင်ပြောစမ်းကွာ”

“အေး.. ဒီလိုကွ.. ဖထိက သူငိုထားမတတ်ချစ်ရတဲ့ သမီး လေး သူ့ရင်ခွင်ထဲကနေ ထွက်သွားမှာကို ကြိုတင်စိုးရိမ်ပူပန်နေရတာ ကွ”

“ဒါများကွာ.. လောင်းကို အိမ်ခေါ်ထားလိုက်ပေါ့”

“အဲလိုလည်း ဖြစ်နိုင်မယ် မဟုတ်မှန်း သူ့သိတယ်လေ.. ဘာ သို့လဲဆိုတော့ ဒီကောင်က သူ့မိန်းမကို တောကြိုအုံကြား ဘယ်ထားပါ လဲ မြို့ခေါ်သွားမှာပေါ့.. တထီးတနန်းထားမှာပေါ့”

“အို.. ဒါကတော့ ဖထိက သူ့အပူသူရတာပဲ.. သမီးရဲ့ ချွေးချွေး စိတ်ချလိုက်ရတော့တဲ့အတွက် ပိုတောင်စိတ်ချမ်းသာဖို့ ကောင်း သေး.. နို့နေပါဦး မင်းကဘာဆိုင်လို့ကြားကနေဝင် ပူပန်နေရတာ တုန်း” သို့ ကိုမြင့်က တစ္ဆေကိုပြောလိုက်၏။

“တကယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် ငါ့အပြစ်ပါကွာ.. ကာယကံရှင်က ကနေ ဆီ ဖထိကို ထိုက်ရိုက်မပြောသေးပါဘူး.. ဒါကလည်း ကောင်မလေးက သူ့အမေအကြောင်းသိလို့.. ပြောခွင့်သာတဲ့ အချိန်စောင့်နေတာဖြစ် ပေါ့.. ငါကသာ မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ဖထိကို ပြောလိုက်မိတာ”

“ဟင်”

“ကွာ”

“အဲဒီတော့ ဖထိက တနေနေ ရင်ဆိုင်ရတော့မယ်ဆိုတာ ကြုံတွေ့မိပြီး စိတ်ဆင်းရဲနေမှာတာပေါ့ကွာ.. ငါ့သတင်းပေးပြောလိုက် တဲ့ နောက်ပိုင်းဖထိတစ်ယောက် ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းကို မရှိတော့ဘူး”

“အဲဒီတော့”

“အဲဒီတော့ ငါ့ကျေးဇူးရှင် နိစ္စခွေဆိုသလို မရွှင်မလန်း ဖြစ်နေ တော့ကာ ငါ့ပယောဂလည်းဖြစ်သွားတယ်ဆိုတော့ ငါလဲ ဘယ်စိတ်ချမ်း သားရတော့မှာလဲကွာ”

သို့ပြောရင်း တစ္ဆေတစ်ယောက် ညှိုးငယ်တွေဝေသွားလေ တော့၏။ သူ့အဖြစ်ကိုကြည့်ရင်း ဖိုးဆိတ်နှင့်ကိုခြင်းသည် သက်ပြင်းကိုယ် ခီချလိုက်ကာ မည်သည့်စကားမျှ မပြောလေကြတော့ဘဲ အရက်ချည်း

တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက်သောက်နေကြတော့၏။

သန်းခေါင်ယံ ကြက်တွန်သံ ကြားလိုက်ရသည့်အချိန်တွင် ကိုမြင်းနှင့်ဖိုးဆိတ်သည် ပုလင်းလဲလှဲလဲ ဖြစ်သွားကြတော့၏။ တစ္ဆေသည်ကား မူးပင်မူးငြား အိပ်၍မပျော် မျက်လုံးကြောင်နေသည်ကြောင့် ဇရပ်ပေါ်မှ ဆင်းကာအုတ်ဂူဖြူဖြူတစ်လုံးပေါ် သွားထိုင်လျက် လရောင်ဖြာကျနေသော ရွာဦးသုံးဖြူဖြူစေတီလေးကို ငေးမောကြည့်နေလေတော့၏။

သို့အချိန်မှာပင် ရွာတွင်းရှိ ဖထိ၏အိမ်ရှေ့ ပိတောက်မင်ကြီး မှောင်ရိပ်အောက်တွင် လူနှစ်ယောက်ရှိနေချေ၏။

သန်းခေါင်ယံအချိန်ကိုအားပြု မှောင်ရိပ်ကို အားကိုးခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ရှိနေကြခြင်းဖြစ်၏။

တစ်ယောက်သောသူသည် မိန်းမပျိုလေးဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်သောသူသည် ယောက်ျားပျိုလေးဖြစ်ချေတော့၏။

သူတို့နှစ်ဦး၏ စကားသံသည် တိုးညှင်းသည်ဆိုငြား ညသန်းခေါင်ယံအချိန်မို့ လူသံတိတ်ဆိတ်ခြင်း လေပြေလေးတိတ်ခတ်နေခြင်းကြောင့် သူတို့နှင့်အတန်ငယ် အလှမ်းကွာတွင်ရှိ လူတစ်ယောက်ကမူ နားပါးခြင်း နားစွင့်ထားခြင်းကြောင့် ပီပီသသကြားနေရချေတော့၏။

“ကိုမိုးရယ် အပါးကို တစ်ယောက်တည်းခွဲထားချင်ဘူး”

“နို့ကြောင့်ပြောတာပေါ့၊ အယ်ဖောရယ် မင့်အပါးကိုပါ ခေါ်ခဲ့ချေပေါ့”

“ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာတုန်း ကိုမိုးရယ် အပါးက ဒီရူးရွာရဲ့ အဓိက မရှိမဖြစ်မဏ္ဍိုင်ကြီးလေ သူ့ကို အားကိုးတကြီးရှိကြတဲ့ ရွာသူရွာသားတွေကို ပစ်ပြီးလုံးဝမလိုက်မှာသေချာတယ်”

“နို့ဖြင့်လည်း အယ်ဖောနဲ့ကိုမိုး ဒီလိုချည်းပဲတသက်လုံးနေသွားရတော့မှာလား”

“အဲလိုလည်းမဟုတ်သေးပါဘူး ကိုမိုးရယ် ကိုမိုးဒီမယ် နေပါကလား ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာချပြီးလျင်ဖြင့် အပါးကို ဖွင့်ပြောလိုက်ကြတော့မယ်လေ”

သို့စကားသံကြောင့် သူတို့နှစ်ဦးနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ အိမ်ရှေ့ပြတင်းတံခါးကို အနည်းငယ်လှပ်၍ချောင်းမြောင်းကြည့်နေသော လူသည် ထိုနေရာလေးမှ အသာအယာဖယ်ခွာ၍ အိမ်အတွင်းခန်းအိပ်ယာထက် ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲချလိုက်တော့၏။

သူ့ရင်တွင်း လှုပ်ခတ်လို့နေ၏။ တတုန်ကယင်ကြီးဖြစ်လို့နေ၏။ ဘုရား.. ဘုရား.. သူတို့နှစ်ယောက် သူ့ကို ဖွင့်ဟပြောလာကြလျှင် သူ ဘယ်သို့လုပ်ရပါ့.. ဟင်အင်းလိုလည်း ငြင်းလို့မဖြစ် ‘အင်း’ရယ်လို့လဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်လို့ကလည်း မဖြစ်နိုင်။

သမီးလေးကိုတော့ ကျိတ်၍ချီးကျူးမိသည် မကြာခဏဆို သလို ညဉ့်အချိန်မတော် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ချစ်သူနှင့် ခိုးတွေ့ခဲ့ငြား ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း နေတတ်သူဖြစ်၏။ စိတ်ကိုအလိုမလိုက် ဒါကိုသူ အသိဆုံးဖြစ်သည်။ တစ္ဆေသတိပေးစကား ပြောပြီးကတည်းက အရိပ်လိုက်လိုက်ကြည့်နေရသည်ပဲ။

သို့ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်းလည်း မပြုလို။ အပါးသိနေပါတယ်ရယ်လို့လဲ မပြောဝံ့.. နို့ဆိုပါက သူတို့ကို လမ်းခင်းပေးသလိုဖြစ်သွားချိန်မည်။

သည့်အတိုင်း မသိလိုက်ဘာသာနေနေခြင်းကသာလျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု တွက်ထား၏။

သို့မဟုတ် တနေ့မဟုတ်တစ်နေ့ ထိပ်တိုက်ဆုံလာခဲ့သော်ဆို သည့်အသိက သူ့ကိုအမြဲခြောက်လှန့်လို့နေပေ၏။

ထိုနေ့မျိုးကို သူ့ရောက်မလာပါစေချင်။

ဟွန်း.. ခက်ပဲခက်ရချည်။

သူ့တွတ်အိပ်မပျော်သည့်ညတွေ၊ စားမဝင်သည့်နေ့တွေ မနည်းချေပြီပဲ။

“ဖထီ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာတုန်း လန်းလန်းဆန်းဆန်းမရှိပါ ကလား၊ တခွိုင်ခွိုင်တတွေတွေနဲ့ ကျန်းမာရေးကော ကောင်းရဲ့လား”

“အပါး.. ထမင်းလည်း သိပ်မစားပါကလား ဖိုးမူသတိထားမိ တာကြာပြီ.. အပါးရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေလဲဟင် .. နေကော ကောင်းရဲ့လား”

“အို.. ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ကောင်းပါတယ်”

သို့နယ်ပြန်ပြောလိုက်လေသည်တွင် ပြီးသွားချေပြီဆိုငြား..

တစ္ဆေကတော့မူ..

“ကျွန်တော် ဖထီကို ပြောလိုက်မိတာ မှားသွားပြီဆိုတာ သိလိုက်ရပေမင့် စကားလွန်သွားပြီလေ ဖထီကို ကျွန်တော်စိတ်ဒုက္ခပေး လိုက်သလိုဖြစ်နေပြီ”

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ပဲကွာ ငါ့ကိုက တကိုယ်ကောင်းဆန် စိတ်ဖြစ်မိလို့ပါ သဘာဝကို လွန်ဆန်ချင်တာပါ”

“ဒါတော့ဒါပေါ့ ဖထီရယ် ခုလိုကြီး ဖထီတခွိုင်ခွိုင်တတွေတွေ ဖြစ်နေတာမြင်နေရတော့ ကျွန်တော်လည်း ဘယ်စိတ်ချမ်းသာနိုင်ပါ့မလဲ ဖထီရယ် ဖထီဘယ်လိုကြောင့် သည်လိုခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပြီဖထီရယ် ဖထီရင်မဆိုင်လိုတဲ့နေ့တစ်နေ့ဆိုတာ လုံးဝရောက်မလာ

နိုင်မယ့် နည်းလမ်း ကျွန်တော်ရှာချေပါဦးမယ်”

ဟင်.. တစ္ဆေဘာတွေ စဉ်းစားနေပြီလဲ။

မတော်သရော်တွေ စဉ်းစားနေပါလျှင်အခက်။

“တစ္ဆေရယ် ငါ့အတွက် မင်းကူစဉ်းစားစရာမလိုပါဘူး၊ ငါ့သမီးလေးနဲ့ ငါရေစက်ရှိသမျှတော့ တူတူနေရဦးမှာပါ”

သို့နယ် သူကတစ္ဆေကို ဖြေသိမ့်လိုက်ရသေး၏။

အင်း.. သူ့ရဲကန်ကြမ္မာကိုသာ သူစောင့်ကြည့်နေရတော့ မပါကလား။

“ဟင်.. တစ္ဆေ တစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲ ဒီလိုချည်းပဲထိုင်နေတာလားကွာ”

ဖိုးဆိတ်က အိပ်ယာမှ နိုးလာသည်နှင့် အုတ်ဂူဖြူဖြူလေးပေါ်တွင် ထိုင်လျက် ငိုငင်တွေနေသည့် သွားကာပြောလိုက်၏။

တစ္ဆေက ဖိုးဆိတ်အမေးကို မဖြေလေဘဲ..

“ဒီကနေ့ ငါရွာထဲက အလောင်းတစ်လောင်းမြုပ်ပေးရမယ်၊ ပြီးလျှင်ဖြင့် ငါ့အလုပ်ပြီးပြီ အသုဘရှင်က ငါ့ကို တွင်းတူးခပေးလျှင်ဖြင့် ငါမင်းတို့ကို အရက်တစ်လုံးဝယ်တိုက်မယ်ကွာ” ရယ်လို့သာပြောလေ၏။

“နို့ဆိုလျှင်ဖြင့် မင်းရဲ့ဒီနေရာလေးမှာ တော်ကြာနေ လူတွေ ရောက်လာတော့မှာပါ နှမျောလှချည်ရဲ့.. အသေစောလှချည်ရဲ့.. သနားပါတယ်.. ဘာညာ ဟန်ဆောင်တာတွေ ကြားရတော့မယ်.. ပြီးတော့ သွားလေသူကြီးရဲ့ မင်းနဲ့ငါမခွဲနိုင်ဘူးရယ်လို့ ဟန်ဆောင်ပန်

ဆောင်ငိုလာကြတော့မယ် ဟုတ်တော့လဲ မဟုတ်ပေဘဲနဲ့.. အဲဒီလိုတွေ ကိုပါ မမြင်ချင်ဘူး.. မကြားချင်ဘူးကွာ.. ပြန်ကြမယ်”

သို့ပြောလာသူသည် ကိုမြင်းဖြစ်ချေတော့၏။

“နေပါဦးဗျာ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် တစ်ရက်နှစ်ရက်ထပ် နေချင်သေးတယ်”

သို့ ဖိုးဆိတ်က ကိုမြင်းကို မကျေမနပ်ကြည့်ကာ ပြောလေ၏။

“ဖိုးဆိတ်ရယ် မင်းကတိကို မင်းမဖျက်ချင်ပါနဲ့ သည်မလာခင် ကမင်းငါ့ကို ဘာပြောထားလဲ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း လူ့လောကမှာ ရှိသေးလား သေလေပြီလား သိရလျှင်ဖြင့် တော်ပါပြီဆို.. နို့ကြောင့် မင်းကိုငါမယုံလို့ မင်းနဲ့ပလိုက်လာတာပေါ့.. လူတွေနဲ့ လူတွေတောထဲမှာ မနေချင်ဘူးကွာ.. ခုပဲပြန်မယ်”

သို့နှယ်ပြောလျက် ကိုမြင်းသည် တစ္ဆေ၏ပုခုံးကို တစ်ချက် ပုတ်လိုက်ပြီး ဖိုးဆိတ်ကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်၍ လှည့်ထွက်သွားလေတော့သဖြင့်..

“ဟော လူကြီးတစ်ယောက်က ပေးပြီးကတိကို မဖျက်ရဘူးလေကွာ.. မင်းလိုက်သွားချေ.. မင်းနဲ့ငါ ကံမကုန်လျှင်ဖြင့် ပြန်ဆုံချင်ပါသေးတယ်”

“နို့ဖြင့်လည်း မင်းကိစ္စပြီးပြတ်လျှင်ဖြင့် ငါတို့နှစ်လိုက်ခဲ့ချေကွာ စောင့်ခေါ်မယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး သူငယ်ချင်းရယ် ငါ့မယ် ဖထိနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမယ်ဆိုတဲ့ တာဝန်ရှိနေတယ်လေကွာ”

သို့ တစ္ဆေကပြောလိုက်သည်တွင် ဖိုးဆိတ်သည် မကျေမနပ်ကြည့်လေပြီး “မင်းဟာလေ.. သူများအတွက်ပဲ စဉ်းစားတယ် နို့ဖြင့်

ဒီလိုလုပ်ကွာ. . မင်းပြောတဲ့ ဖထိရဲ့ပြဿနာကို ငါတနည်းနည်းနဲ့ ရှင်းပေးမယ်၊ အဲပြီးလျင်ဖြင့် မင်းငါတို့နဲ့လိုက်မယ်လား။”

သို့ ဖိုးဆိတ်က ပြောလိုက်သည်တွင် တစ္ဆေတစ်ယောက် ရင်ထိတ်သွားတော့၏။

“ဘာကွဲ ဘာပြောတယ်. . တယ်လိုတနည်းနည်းလဲ မဟုတ်တာတွေတော့ မစဉ်းစားပါနဲ့ကွာ”

“အလိုလေးဗျာ. . . မင်းက မင့်ဖထိအတွက် စဉ်းစားတယ် အဲဒါ မှန်ရဲ့လား”

“သိပ်မှန်တာပေါ့. . ကျေးဇူးရှင် မိတ်ဆွေလောင်းဆိုတာ မှေးထားလို့မရဘူး သူတို့ဘက်ကို ဝင်ကူနိုင်ရမယ်”

“ဟင်. . နို့ဖြင့် ငါကမင်းရဲ့သွေးသောက် ရဲဘော်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“အဲလိုဖြင့်. . ငါလဲ မင်းအတွက် ပူပေးရတာ တရားပါတယ်နော်”

သို့နှယ်ပြောလျက် ဖိုးဆိတ်သည် တစ္ဆေ၏ပုခုံးကို ပုတ်၍ တဟားဟား ရယ်မောရင်း လှည့်ထွက်ခဲ့တော့၏။

“ငါ. . မင်းတို့နဲ့လာနေဖို့ စဉ်းစားမှာပါ”

သုဿာန်ဝသို့ ရောက်သွားပြီဖြစ်သော ဖိုးဆိတ်ကို လှမ်းအော်ပြောလိုက်သလို ဖိုးဆိတ်သည်လည်း. . .

“မင်းငါတို့နဲ့ လိုက်နေဖြစ်အောင် ငါလည်းစဉ်းစားမှာပါကွာ” ရယ်လို့လှည့်အော် လက်ပြန့်တစ်ဆက်သွားလေတော့သည်။

သို့ဖြင့် ဖိုးဆိတ်နှင့် ကိုမြင်းတို့သည် ဒီဒူးရွာအတွက်နောက်သို့ရောက်လာကြသည်။

“ကျုပ်ကို အချိန်တစ်ရက်လောက်တော့ဖြင့် ပေးပါဦးလား” ဖိုးဆိတ်က စ၍ပြောလိုက်သည်တွင် ကိုမြင်းသည် ချေ့မှ

လျှောက်နေရာမှ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်ရပ်တန့်လိုက်တော့၏။

သို့ပြောလာသော ဖိုးဆိတ်စကားကို မကျေမနပ်ဖြစ်သွားပုံ ရ၏။

“ဟင်”

ဖိုးဆိတ်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ကာ သူ့စကားအရာ မရောက်နိုင်သည် ‘သိလိုက်တော့သဖြင့် သူ့အားရပ်စောင့်နေသော

ကိုမြင်းကို တချက်ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်ပြီး ဖြတ်ကျော်ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားလေတော့၏။

သည်သို့ဖြင့် ကိုမြင်းနှင့်ဖိုးဆိတ်သည် လမ်းတထောက်နားနေရာရောက်သည့်တိုင် စကားမပြောကြတော့ချေ။ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်

ကိုယ့်စိတ်ကူးဖြင့်ကိုယ်နေလိုက်ကြတော့၏။ သို့ပေမင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်တော့ဖြင့် အရိပ်တကြည့်ကြည့်ရှိကြ၏။

လမ်းတလျှောက်ဖြတ်လျှောက်ခဲ့ကြရာတွင် ချောင်း၊ မြောင်း အိုင်လေးများမှ ငါးတို့ကို ရှာဖွေဖမ်းယူခဲ့ကြ၏။ လမ်းတလျှောက် နားနေရင်း တင်စားကြ၏။ သည်ပြင် စခန်းပြန်ရောက်လျှင် ညစာအလို့ငှာ

ချက်ပြုတ်စားရန်ဖြစ်ချေ၏။

ညမှောင်လူအချိန်တွင် စခန်းတဲသို့ပြန်ရောက်ခဲ့ကြတော့၏။ လျော်ကြီးဖြင့်သိယူလာသော ငါးတွဲကို စခန်းတဲတိုင်တွင်း ချိတ်လိုက်ပြီး ဝါးကြမ်းခင်းပေါ် လှဲချလိုက်ကြတော့သည်။ တနေကုန် လျှောက်ခဲ့ရသော

ခရီးဖြစ်သည်ကြောင့် ပင်ပန်းကြပြီပဲ နားနေလိုပြီပဲ။

အတန်ကြာတွင် နှစ်ယောက်သားအိပ်ပျော်သွားကြတော့၏။

မည်မျှကြာကြာအိပ်ပျော်သွားကြသည်မသိ။ တော်လဲသံကြီးနှင့်အတူ
ဝါးတဲသည် လှုပ်ခါသွားသည်ကြောင့် လန့်နိုးလာကြတော့၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ.. ဘာဖြစ်တာလဲ”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြန်အလှန်မေးလိုက်ကြသည်။

“ငလျင်လှုပ်တာဖြစ်မယ်”

“ကဲပါကွာ... ဆာတယ်... ငါးကင်ချေဦးမယ်”

ကိုမြင်းကသို့ပြောလျက် ဘဲပေါ်မှဆင်းကာ ငါးကို ဖြုတ်ယူ
၍ မီးပုံနားသွားလိုက်၏။

ပြာဖုံးနေသော မီးခဲများကို ယပ်လိုက်ပြီး ထင်းခြောက်ကိုင် များ
ထပ်ပိုးထည့်လိုက်၏။

အတန်ကြာတွင် မီးတောက်မီးလျှံဖြစ်လာတော့၏။

သည်တော့မှ ကိုမြင်းသည် ချောင်းစပ်သို့သွားလိုက်ပြီး
ငါးကောင်တို့ကို ဝိုက်ခွဲ အူနှုတ်၊ ဆားနယ် တံစို့ထိုး ခီးကင်လိုက်တော့
၏။

“နက်ဖြန်ကျ ခင်ဗျားသေနတ်သွားပြန်ယူချေဗျာ”

တချိန်လုံး သူ့အားစကားမပြောသော ဖိုးဆိတ်တစ်ယောက်
သို့စပြောလာသဖြင့် ကိုမြင်းတစ်ယောက် တအံ့တဩငေးကြည့်လိုက်ပါ
၏။ ပြီးလေမှ..

“ဘာလို့တုန်း အလောသုံးဆယ် လိုအပ်မှသွားယူမှာပေါ့”

“အို.. ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျ”

“ဘာပြောတယ်.. ခုမှအရေးတကြီး ဘာဖြစ်နေရတာလဲ..
ခါတိုင်းအမဲလိုအပ်မှ သွားယူနေကြပဲ”

“ဟင်း.. ဒါတော့ဒါပေါ့ဗျာ.. နို့ပေမင် ခုဟာက ကျုပ် အတွက်

အရေးတကြီးလိုအပ်နေတယ်လေ”

“ဟေ”

ဖိုးဆိတ်စကားကြောင့် ကိုမြင်းတအံ့တဩဖြစ်သွားတော့၏။

သို့ဖြင့် ဖိုးဆိတ်ကိုလည်း မယုံသင်္ကာဖြစ်အွားမိတော့၏။

ဖိုးဆိတ်တစ်ယောက် တလွဲစိတ်ကူးဝင်နေပြီထင်တယ်..

သို့ကြောင့်..

“နို့နေပါဦးကွ.. မိန်းက ငါ့သေနတ်ကို အရေးတကြီးလိုအပ်
ရအောင် ဘာအကြံအစည်ရှိလို့တုန်း” ရယ်လို့ မေးလေတော့၏။

“မဟုတ်တာလုပ်ဖို့တော့ စိတ်မကူးနဲ့နော်”

သို့နွယ်လည်း တဆက်တည်း ပြောလိုက်ပြန်၏။

“ဘာမဟုတ်တာမလုပ်ရပါဘူးဗျာ.. ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်ဘယ်သူ
လက်ဖြောင့်သလဲ သိချင်လို့ပါ”

“ဟေ”

ကိုမြင်းတစ်ယောက် အံ့ဩသွားချေတော့၏။

တခါဘူးမျှလည်း သေနတ်ကိုင်တာမတွေ့ဖူးခဲ့လေဘဲ ခုမှဘာ
ကြောင်ပြီး ဒီစကားပြောရတာတုန်းရယ်လို့ စိတ်ထကပြောလိုက်မိပေ မှင့်
ဝါးစပ်ကိုခွဲပြလိုက်ရုံသာ ပြုလိုက်၏။

“ဘာလဲ.. ကျုပ်ကို သေနတ်မပစ်တတ်ဖူးထင်လို့လား ပစ်
တတ်ရုံတင်မဟုတ်.. တစ်ချက်တစ်ကောင်ပေပဲဗျ.. အာမခံတယ်”

“ဟွန်း.. ဟွန်း.. ဟွန်း.. ထားပါလေ.. ယုံလိုက်ပါမယ် နို့
ပေမင်လို့ သေနတ်တော့ဖြင့် သွားမယူနိုင်ပေါင်.. အချိန်တန်တော့မှ
သွားယူမယ်”

ကိုမြင်းကသို့ပြောလာသည်ကြောင့် ဖိုးဆိတ်သည် မကျေမနပ်

ဖြစ်သွားမိသော်လည်း ရုတ်ခြည်းဆိုသလို မဲပြေးလေးပြေးလိုက်ပြီး . . .

“ဘာလဲ ကျုပ်နဲ့ဘယ်သူ လက်ဖြောင့်လဲ မပြိုင်ဝံ့လို့လား”
ရယ်လို့ပြောလိုက်လေသည်။

သည်တွင် ကိုမြင်းတစ်ယောက် ရှေးရှေးခွဲခွဲဖြစ်သွားတော့၏။

“ဘာပြောတယ်ကွ. . ငါကပဲ မင်းနဲ့မပြိုင်ဝံ့သူရယ်လို့ ပြောရသေးတယ်နော် ဟိတ်ကောင် ဖိုးဆိတ် ငါတသက်လုံးသေနတ်ကိုင်လာလာတာကွ. . ဝမ်းစာအတွက် အမဲပစ်စားလာတာကွ ဘယ်နှယ်ကွာ သေနတ်ဆိုတာ ခုမှမြင်းဖူးတဲ့သူကများပြောရတယ်ရှိသေး၊ ငါ့အသက် အရွယ်ကလည်းရလာ သတ္တဝါလေးတွေကိုလည်း သတ်ချင်ဖြတ်ချင်တဲ့ စိတ်ကုန်ခမ်းလာလို့ သေနတ်နဲ့လက်တွဲလျက်ရရှိနေလျင်ဖြင့် အခါအား လျော်စွာ သတ္တဝါလေးတွေကို သတ်ဖြတ်မိမှာစိုးလို့ လုံခြုံတဲ့တနေရာမှာ သွားသိမ်းထားတာ စားနပ်ရိက္ခာလုံးဝပြတ်ပြီး စားစရာလုံးဝမရှိလေတော့မှ သွားယူအသုံးပြုတတ်တာလဲ မင်းအသိပဲမဟုတ်လား အေး. . မင်းက ခုလို စိန်ခေါ်လာတော့လဲ ငါက လက်ခံရတော့မှာပေါ့ကွာ” ကဲ စိတ်ချ နက်ဖြန်ငါ့သေနတ်ပြန်ရောက်နေလျင် မင်းကျေနပ်လား”

“ကောင်းပြီလေ. . . ခင်ဗျားသေနတ်ကို ကျွန်တော်နက်ဖြန် တစ်နေ့ပဲ ကိုင်မှာပါ. . . နို့တောင်မှ ခင်ဗျားနဲ့ပြိုင်ဖို့အတွက် မကိုင်ချင်ဘဲ ကိုင်ရမှာ”

“လာချေသေးကွာ အင်းပါ. . မင်းမယ် ဘယ်လိုအကြံအစည် ပဲရှိရှိကွာ ငါကရမစိုက်ဘူး၊ အေး နက်ဖြန်ကျ မင်းကို ကောင်းကောင်း ပညာပေးရမယ်၊ ကဲ. . ရော ငါးကင်ကျက်ပြီ မြို့ဆိုချေ”

ကိုမြင်းတစ်ယောက်သို့ပြောသလိုပင် ဖိုးဆိတ်တစ်ယောက် နောက်နေအိပ်ယာမှ ထသည်တွင် တဲခေါင်းရင်းတွင် ရှိပ်ဖယ်အိုသေနတ်

ချောက်နှင့်နေပြီဖြစ်သည်ကို တွေ့ရတော့သဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်ပြေးလိုက်မိတော့သည်။

“ကဲ. . မင်းလိုချင်တဲ့ သေနတ်ငါပြန်ယူထားပြီးပြီ. . ဘယ်လို လုပ်ချင်လဲမြေ. . ကျည်ဆန်လည်း နှစ်တောင့်ပဲယူလာတယ်ကွာ. . မင်းပစ်ဖို့ ငါပစ်ဖို့ တစ်ယောက်တစ်တောင့်ဆီဆို လုံလောက်ပါတယ်နော်”

မျက်နှာသစ်နေသော သူ့အနားသို့ ကိုမြင်းတစ်ယောက် လျှောက်လာပြောလေသည်တွင် ဖိုးဆိတ်သည် ကိုမြင်းကိုစေ့စေ့ကြည့် လေပြီး. .

“ကောင်းတယ်. . သိပ်ကောင်းတယ်. . အဲလောင်းအစား လေးပါလျင်ဖြင့် ပိုမကောင်းပေဘူးလား”

“ဟေ. . မင်းကဒီလိုလား”

“အင်း”

“ကောင်းပြီလေ. . လောင်းကြေးကိုပြော”

တောတောင်ထဲမှယ် လူသားဆိုလို့ ကျုပ်နဲ့ခင်ဗျားနှစ်ယောက် တည်းရယ်၊ ငွေသားထပ်လောင်းကြေး ခံယံလိုဖြစ်နိုင်မှာတုန်း. . ဒီလို နေရာမျိုးမယ် ပိုက်ဆံဆိုတာ စက္ကူသက်သက်ပဲဖြစ်တော့မပေါ့”

“ဒါတော့ ငါသိတာပေါ့ကွ. . လောင်းကြေးလို့ ငါပြောလိုက်တာ တစ်ခုခု တောင်းဆိုခြင်းပေါ့ကွာ”

“ဖျောက်”

ကိုမြင်းစကားကြောင့် ဖိုးဆိတ်သည် အားရဝမ်းသာ လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးလိုက်တော့၏။

“မင်းဘက်က အပိုင်ဆိုတဲ့သဘောပါကလားကွ. . ဟင်း. . ဘင်း ကဲ. . မင်းနိုင်လျင်ဖြင့် ငါ့ဆီကဘာတောင်းမလဲ. . ငါနိုင်လျင် ဖြင့်

၁၃၂

မင်းငါ့ကို ညတိုင်းခြေဆုပ်လက်နယ် လုပ်ပေးရမယ်... အဲဒီတောင်းဆိုမှုတလည်း တရားပါတယ်နော်... မင်းကငါ့ထက်အသက်ငယ်တာပဲ၊ အသားအားလုပ်ဘဲနဲ့တောင် လုပ်ပေးသင့်တဲ့ကိစ္စပါကွာ... ဟဲ... ဟဲ...

“တောင်းပြီလေ... အဲ ကျွန်တော်နိုင်ခဲ့လျင်ဖြင့် ခွင့်တစ်ပတ်ပေးရလိမ့်မယ်”

“ဟေ့”

ဖိုးဆိတ်၏တောင်းဆိုမှုကို အံ့သွားသင့်သွားမိတော့၏။

“ဘယ်လိုလဲကွ... ခွင့်တစ်ပတ်ရပါပြီတဲ့ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဒီဒူးရွာ”

“ဟေ့... ခုပဲ မင်းသူငယ်ချင်း တစ္ဆေဆီကပြန်လာကြတာ မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်ဒီဒူးရွာသွားမှာ တစ္ဆေဆီသွားမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာထူးလို့လဲကွာ တစ္ဆေနေတာ ဒီဒူးရွာလေကွာ”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒီဒူးရွာသွားမှာ သက်သက်ရယ်၊ တစ္ဆေဆီ မဝင်ပါဘူး ရွာထဲလဲ မဝင်ပါဘူး”

“မင်းကအဆန်းကြီးပါလားကွ... ငါတော့နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်ရပြီကွာ”

“ပြိုင်ပွဲသာ အရင်လုပ်ကြတာပေါ့... အနွဲ့အနိုင်ပေါ်ပြီးလေ အကယ်၍ ကျုပ်နိုင်ခဲ့လျင် ပြောပြပါမယ်”

“ကောင်းပြီလေ... ငါတို့စားသောက်ပြီး ပြိုင်ကြတာပေါ့”

သည့်နောက် ဖိုးဆိတ်နှင့်ကိုမြင်းသည် ညကအကျန် ငါးတို့ကို မျှတူဝေခြမ်းစားလိုက်ကြတော့၏။

စားသောက်ပြီးသည်နှင့် ကိုမြင်းသည် သူ့အိတ်ကွင်းမှ ကုသိုလ် နှစ်တောင်ကို ထုတ်လိုက်ပြီး တစ်တောင်ကို ဖိုးဆိတ်အား ပေးလိုက်ရင်း

“မင်းကို အရင်ပစ်ခွင့်ပေးမယ်... ငါအရင်ပစ်လို့ သားကောင်ရလာလျှင် မင်းစိတ်ဓာတ်ကျပြီး စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေလျှင်ဖြင့် အလွဲလဲ အချော်ချော်ဖြစ်မှာစိုးတယ်... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... အေး... တစ်ခုတော့ရှိတယ် မင်းပစ်ခိုင်းတဲ့ သားကောင်ကို ငါရအောင် ပစ်မယ် မင်းကတော့ ပစ်ချင်တဲ့သားကောင်ပစ်ချေကွာ ပစ်မလွဲဆင်ကြီးကို ပစ်ဝံ့တယ်ဆိုလဲပစ်၊ သေသွားစရာမလိုဘူး၊ မင်းအနေနဲ့ ပစ်မှတ်ကို ထိအောင် ပစ်နိုင်တယ်ဆိုလျှင်ပဲ ငါအနွဲ့ပေးလိုက်မယ်”

သို့ကိုမြင်းကပြောလာသည်ကို ဖိုးဆိတ်က ပုခုံးတွန့်လို့သာ ပြပြီး တံပေါ်မှသေနတ်ကို သွားယူလိုက်၏။

“ကဲ... သွားကြစို့... သားဆောင်ရှာရမယ်ဆိုတော့ တနေကုန်လောက်တယ်”

သို့ဖြင့် နှစ်ယောက်သား စခန်းတဲမှ ခွာခဲ့ကြတော့၏။

စခန်းတဲရှေ့ ချောင်းကိုဖြတ်လိုက်ကာ တဘက်တောင်ကြောလေးပေါ် တက်လိုက်ကြပြီး ကြောမကြီးပေါ်ရောက်သည်တွင် ရှေ့မှ သွားနေသော ဖိုးဆိတ်က ခြေလှမ်းကိုရပ်လိုက်ပြီး ကိုမြင်းကိုလှည့်ကြည့်၍

“တရားမျှတမှုရှိအောင်လို့ ဘယ်သူအရင်ပစ်ရမယ်ဆိုတာ တျားဗိုလ်ဆွဲ ဆုံးဖြတ်ကြတာပေါ့... နို့ ခင်ဗျား ကျားဗိုလ်ဆွဲတတ်ပါတယ်နော်”

သို့ပြောလာသည့် ဖိုးဆိတ်ကို ကြည့်၍ကိုမြင်းက သဘောကျ ခွာရယ်လိုက်ပြီး...

“ဟား..ဟား..ဟား..ဟား..လူသားတိုင်းကလေးဘဝမှာ အပျော်တမ်းတစားတတ်တဲ့ အလေ့အကျင့်ပါကွာ.. ကြိုက်သွားပြီ ဟေ့..ကဲ..လာ” ဆိုလျက် လက်ကို ဆန့်ပေးလိုက်၏။ သည်တွင် ဖိုးဆိတ်သည်လည်း လက်ဖမိုးလက်ဖဝါးမျှတစွာ လှမ်းကိုင်လိုက်ပြီး..

“လက်ခုပ်တစ်ချက်ပဲတီးမယ် နော်” ဟုပြောလိုက်သည်နှင့် ကိုမြင်းက ဟုတ်ပြီစပြုဆိုလျက် ပူးယုတ်ကိုင်ထားသော လက်အစုံကို မြှင့်တင်ဆွဲရုပ်လိုက်ကြပြီး..

“ဖြောင်း”

“ဖြောင်း” ရယ်လို့ လက်ခုပ်တစ်ချက်တီးလိုက်ကြကာ တစ်ယောက်ကကျားကောင်ကဲ့သို့ လက်အစုံကို တစ်ဖက်လူ ဦးခေါင်း ပေါ်ကို ဖိုးလိုက်သလို ကျန်တစ်ယောက်သည် လက်တဖက်ကို ဆန့်တန်း လျှာတ် ပစ္စတိုကိုင်ပစ်သလို လုပ်လိုက်တော့၏။

ကျားခုန်အုပ်သည့် သဏ္ဌာန်လက်အစုံဖိုးလိုက်သူသည် ရှုံးပြီ ပေါ့။ ပစ္စတိုသေနတ်ကိုင် ပစ်ဟန်လုပ်သူက အနိုင်ပေပေပေါ့။

သည်တော့ သူတို့နှစ်ဦးမှ နိုင်သွားသူသည် ဖိုးဆိတ်ဖြစ်ချေ တော့သည်။

“ကျေနပ်ပါတယ်နော်”

သို့ဆိုသလို ဖိုးဆိတ်က ကိုမြင်းကို ပြုံးစေဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“အေးပါ.. ငါ့ရှုံးတယ်.. ငါအရင်ပစ်ပါ့မယ်.. မင်းပြလေ ငါဘာအကောင်ကို ပစ်ရမလဲ”

“ဘားကောင် ရှာကြတာပေါ့”

သို့ဖြင့် ပြိုင်ပွဲစပြုဟုပြောရပေလိမ့်မည်။ သို့ကြောင့် ဘားကောင်ရှာကြချေပြီ။ အရင်ပစ်ရမည့် သူသည် ကိုမြင်းဖြစ်၏။ ဖိုးဆိတ်

ပစ်ခိုင်းသော အကောင်ကို ပစ်ရမည်ဖြစ်၏။

သည်သို့ဖြင့် သူတို့သည် တောတိုးလျှောက်ခဲ့ကြရာမှ ကြိမ်နွယ်အုပ်ပင် တခုအခြေတွင် ရှောင်ပေါတစ်ကောင်တွေ့လေသဖြင့် ဖိုးဆိတ်က ကိုမြင်းဘက်လှည့်ပြီးပြလျက် မေးဆတ်ပြလေ၏။

“ပစ်ရမှာလား”

ကိုမြင်းက သို့မေးလိုက်၏။ ပြီးလေမှ..

“နေပါဦး.. အကောင်လဲသေးတယ်.. မြေပြင်မှာလဲ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့ လွယ်မယ်မထင်ပါဘူး.. ပစ်မနေပါနဲ့တော့ဗျာ” ဟုပြောလိုက်သည်တွင် ကိုမြင်းတစ်ယောက် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားလေပြီ..

“ဘာလဲ မင်းကငါ့ကို အထင်အမြင်သေးတဲ့ သဘောပေါ့.. ဟုတ်လား ငါသဘောနဲ့ငါပစ်မယ်ကွာ မင်းလက်ခံလား”

“ခင်ဗျားသဘောပဲလေ”

“ကောင်းပြီ” ဆိုလျက် ကိုမြင်းသည် လက်တွင်းရှိသေနတ် ဖြင့် အသေအချာ ချိန်ရွယ်ပစ်လိုက်လေတော့၏။

“ဒီနန်း”

ကိုမြင်းပစ်လိုက်သည်မှာ သက်ငြိမ်မဟုတ်။ လှုပ်ရှားနေသည့် အကောင်ပေကိုး။ သို့ကြောင့် လွဲချော်ခွာသည် ဆိုပေမင့် အပြီးတော့ ဖြင့်ပြတ်ကျန်ခဲ့လေ၏။

နို့ပေမင့် ကိုမြင်းသည် ကျေနပ်နေတော့၏။

ဖိုးဆိတ်ကိုလည်း အထင်အမြင်သေးနေခြင်းကြောင့်ဖြစ်ချေ၏။ သေနတ်မကိုင်ဖူးသည့် သူသည် ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ တော်ရုံပစ်မှတ် ကို ခြေလှမ်းနှင့် ကိုက်နှစ်ဆယ်လောက်တွင်ရှိ ပစ်မှတ်ဆင်ကောင်းကြီးကိုပင် လွဲချော်နိုင်သေး၏။

ပြီးတော့ သူ့သေနတ်အကြောကို သူသာလျင် သိခေ့
သို့ကြောင့်သူသည် အနည်းငယ်အသာစီးဖြင့် ဖိုးဆိတ်ကို နိုင်
လောက်၏ဟု တွက်ထားပေ၏။

သူတ ချဉ်ငပေါကောင်၏ အမြီးကို ရထားလေပြီ။

“ဟဲ့. ဒီတခါ မင်းအလှည့်ပေပဲ”

ဖိုးဆိတ်က နှုတ်ဆိတ်လို့နေ၏။

သို့လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ ဝါးတောလေးတွင် လွန်စွာမျှကြီးမားသော
အဘိဗိုကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့လေ၏။

အကွာအဝေး.. ကြိတ်ငါးဆယ်နီးပါးခန့်ရှိချိမ့်မည်။

သူ့တွက်ဆိုလျှင်ဖြင့် သေချာသော ပစ်မှတ်ပေပဲပေါ့..

“ဖိုးဆိတ် မင်းအတွက် အဲဒီပစ်မှတ်က ဝေးနေလျှင်ဖြင့် နီးမှီး
ပစ်မှတ်ရှာပစ်ခိုင်းမယ်လေ”

ဖိုးဆိတ်ကို ပြီးစေ့စေ့ကြည့်၍ ကိုမြင်းကပြောလေ၏။

“ကျုပ် အဲဒီပစ်မှတ် မပစ်ချင်ဘူး”

သို့ ဖိုးဆိတ်ကပြောလေသည်တွင် ကိုမြင်းသည် သဘောကျစွာ
ရယ်မောလိုက်ပြီး..

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. တား.. ငါ့အထင်တော့ အထင်
သားကလား.. မင်းအတွက်ဝေးလွန်းပါတယ်.. ကဲ.. ကဲ.. လာ..
ရှေ့ဆက်သွားကြမယ်၊ နီးနီးပစ်မှတ် သားကောင်ထပ်ရှာကြမယ်”

သို့နယ်ပြောပြီး ကိုမြင်းသည် ရှေ့ဆက်သွားမည်ဟန်ပြင်လိုက်
သည်တွင် သူ့ပုခုံးကို ဖိုးဆိတ်က လှမ်းကုတ်ဆွဲလိုက်ပြီး..

“ကျုပ်ပစ်ရမယ့် သားကောင်တွေ ပြီလေ.. ရှေ့ဆက်သွား
စရာမလိုပါဘူး.. ကျုပ်စိတ်ကြိုက်တွေ့မိတာကို ခင်ဗျားကန့်ကွက်လိမ့်

မယ်မထင်ပါဘူး..” ရယ်လို့ ပြောလာသဖြင့် ဖိုးဆိတ်ကို လှည့်ကြည့်
လျက်..

“ဘယ်မလဲ”ဟုမေးလေ၏။

“ဟိုးမယ်”

ဖိုးဆိတ်လက်ညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

မဖြစ်နိုင်တာ။

သို့ကြောင့် ဖိုးဆိတ်ကို အံ့သြစွာ ကြည့်လိုက်၏။

ဆတ်ဖိုကြီး၏ နောက်နားရှိ ကျွန်းပင်ကြီး၏အဖျားရှိ သစ်ကိုင်း
ခြောက်ကြီးအဖျားတွင် နားခိုနေသည့် အောင်လောင်းငှက်ကြီးကို ပစ်
မည်ဆိုပါကလား။

ငှက်ကြီးသည် အတော်ကြီးသည်ဆိုရပေမင့် ဆတ်ဖိုကြီးထက်
ဆာလျှင် အင်မတန်မျှဝေးလွန်းလှချေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ.. ကျုပ်ပစ်မယ်သဘောတူလား”

“တော်တော်လေထွားတဲ့ကောင် ပစ်ကွာ ဒီလောက်တောင် ပစ်
ချင်တာ ပစ်.. မင်းပစ်မှတ်လွဲလျင်ဖြင့်လည်း ငါ သရေပွဲလို့ပဲ သတ်
မှတ်မယ်”

“ကောင်းပြီ ပေးထားတဲ့ ကတိကိုတော့ မဖျက်ရဘူးနော်”

“အေးပါကွာ..”

သည်တွင် ဖိုးဆိတ်သည် ပစ်မှတ်သားကောင် အောင်လောင်း
ငှက်ကြီးရှိရာသို့ သေနတ်ပြောင်းကို ထိုးချိန်လိုက်၏။

“အေး.. ငါတခုတော့ သတိပေးပြောလိုက်မယ်.. ငါ့
သေနတ်က ပစ်မှတ်ကို ရေအိုးရွက်ချိန်ရတယ်.. ပြီးတော့.. ဘယ်ဘက်
ကို သုံးလက်မလောက်လွှဲချိန်ရတယ်”

www.burmeseclassic.com

“ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ . . ဒီသေနတ်အကြောင်း ဒီလောက် သိထားလျင်ဖြင့် . . အဆင်ပြေလောက်ပါပြီ”

သို့ဆိုသို့တံငါပြီးသည့်နှင့် သေနတ်မောင်းထိန်းခလုတ်ကို ဆွဲညှစ် လိုက်တော့၏။

“ခိုနိုး”

ပြင်းထန်သော-ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံကြောင့် ဆတ်ကောင် ကြီးသည် နေရာမှ ရုတ်ခြည်းခုန်ပေါက်ပြေးသွားတော့၏။

သို့ဆိုသလို မရှေးမနှောင်း အချိန်ကလေးမှာပင် ကျွန်းပင်ကြီး ၏အခြေသို့ အောင်လောင်းငှက်ကြီးသည် လည်ဆင်းကျလာတော့၏။

“ဟင်”

ကိုမြင်းတစ်ယောက် လွန်မင်းစွာ အံ့သြတကြီးဖြစ်သွားလျက် ဖိုးဆိတ်ကို ငေးကြည့်နေမိတော့၏။

“ငါနိုးပြီ”

သို့သာပြောပြီး အောင်လောင်းငှက်သေကြီးကို ပြေးကောက် လေတော့၏။

“မင်းခွင့်တစ်ပတ်မဟုတ်ဘူး နေချင်သလောက်သာနေပေရော ပြန်မလာချင်လည်းရပြီ”

ငှက်သေကို ကောက်ပြန်လာ ဖိုးဆိတ်နားအရောက်တွင် ပြော လေတော့၏။

“ကျုပ် . . ပြန်လာမှာပါဗျာ . . ပြန်လာလျှင် ခြေဆုပ်လက် နယ် လည်းလုပ်ပေးပါမယ် . . ကျုပ်သူငယ်ချင်းကိစ္စဖြေရှင်းပေးချင်လို့သာ ခုလိုလုပ်လိုက်ရတာပါ . . ကျုပ်ကို တဖျိုးမထင်လိုက်ပါနဲ့ဗျာ”

“အေးပါ . . ငါကလည်း ရင်ထဲမှာဖြစ်လာတဲ့အတိုင်း စေတနာ

နဲ့ပြောတာပါကွာ . . မင်းသဘောပါပဲ . . မင်းဘယ်တော့ သွားခွင့်သဲ”

“မနက်စောစောသွားမယ်”

“ကောင်းပြီလေ . . ငါလဲလိုက်ခဲ့မယ်”

“အလိုလေးဗျာ . . ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ . . ကျုပ်သူငယ်ချင်းကိစ္စ ကျုပ်ပဲဖြေရှင်းချင်ပါတယ် ကျေးဇူးတင်တယ် . . ကိုယ့်ဟာကိုယ် ငြိမ်းငြိမ်း ချမ်းချမ်းနေခဲ့စမ်းပါဗျာ”

“အေးလေ . . မင်းကမလိုလားလျှင်ဖြင့် မလိုက်ပါဘူး . . ငါက မင်းဘာလုပ်လုပ် . . အကူအညီပေးရအောင်ရယ်လို့ပါ မင်းသူငယ်ချင်း ကိစ္စက မင်းကိစ္စပဲဆိုသလို မင်းကိစ္စကလည်း ငါကိစ္စပဲ မဟုတ်လားကွာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ . . ကျုပ်သူငယ် ခိုနိုးကိစ္စ ရှင်းသွားပြီ ဆိုတာနဲ့ ကျုပ်ပြန်လာခဲ့ပါမယ်”

သည့်နောက် သူတို့သည် စခန်းသို့ပြန်ခဲ့ကြပြီး ရလာသော အောင်လောင်းငှက်ကြီးကို ချက်ပြုတ်စားလိုက်ကြတော့၏။

“မင်းသေနတ်လိုလား”

ကိုမြင်းကမေးလိုက်၏။

“ဟင်အင်း”

သူပေးသည့်သေနတ်ကို မယူသော်ငြား စခန်းနားတွင် ပေါက် နေသည့် အခေါင်းပိတ်မျှင်ဝါးရင့်ရင့်တစ်လုံးကို အရင်းမှနေ၍ သုံးလက် မခန့် အရွယ်ပြတ် လက်ရှိတ်တုတ်ကိုတော့ဖြင့် လှုပ်နေလေ၏။

ညဘက်တွင် စောစောအိပ်ယာဝင်သွား၏။

ဖိုးဆိတ်ပြောတော့ ခပ်စောစောသာဆိုလေရဲ့ . . အခုရက် မလာမီကတည်းက ထွက်သွားတာပါကလား . .

သို့ကြောင့် ကိုမြင်းသည် သူ့သေနတ်ကို ဖွက်နေကျနေရာ တွင်

ထူးဆန်းသော အိတ်၊ ဖြူး၊ နှင့် တရွေး

၁၄၁

အပြေးအလွှားသွားထားလိုက်ပြီး သူသည်လည်း ဒီဒူးရွာဘက်
ထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

ရွှေအမင်စာလေ

ဒီဒူးရွာရှိ တစ်ဆိုင်တည်းသော အရက်ဆိုင်လေးသည် မိုးလင်း
သည်ဆိုသည်နှင့် တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စဆိုသလို အစပျိုးလာပြီး
နေ့မွန်းလွဲလောက်တွင် လူပြည့်လှမှု စည်ကားလာတော့၏။

ရွာခံလူတော့ဖြင့် သိပ်မရှိလှချေ။ နေ့သည်မျှသာအရှိများ၏။
နေ့သည်ဆိုသည်မှာ ဒီဒူးရွာအနီးတောထဲတွင် လုပ်ငန်းလာလုပ်ကြသူ
များဖြစ်ချေ။

ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဉာဏ်ပွင့်ဆိုသူသည် သူ့ဆိုင်လာဖောက်သည်များ
အားလုံးနီးနီးနှင့် ခင်မင်နေသူဖြစ်၏။ နိစ္စစုဝရောက်လာကြသူများသည်
သူမသိသူချည်းသာဖြစ်ချေ၏။

နေ့သည်ရယ်လို့သာ ဆိုရသည် မောင်မောင်စိုးဆိုပါလျှင်
ရွာခံလူလို ဖြစ်နေချေပြီပဲ။ ပြီးတော့ သူ့မိတ်ဆွေ မျိုးဖြင့် သစ်ဝါး
ကုန်သည်မျိုးဖြင့် ဆိုပါလျှင်လည်း ရွာခံဖြစ်လာမည့် သူပေပဲ။ မဟုတ်

ရွှေအမင်စာလေ

လား၊ ဖထိသမီးနှင့်ရည်ငံနေကြသည်ရယ်လို့ တစွန်းတစသိထားသူဖြစ်၏။ သို့ကြောင့်လည်း မျိုးမြင့်သည် လုပ်ငန်းကိစ္စနှင့်ရွာရောက်လာသည်ဆိုသည်နှင့် သူ့ဆိုင်မှာချည်းဖြစ်တော့၏။

သူ့လာပြီဟေ့ဆိုလျှင် ဆိုင်လူပိုကျတော့၏။

သူ၏(မောင်ဉာဏ်ပွင့်)ဆိုင်၏ ထနေ့တာ ရောင်းရငွေ၏ တဝက်နီးနီးသည် မျိုးမြင့်၏အားပေးမှုချည်းဖြစ်တော့၏။

သူ့ချည်းစားသောက်တာတော့ဖြင့်မဟုတ် ဆိုင်တွင်းရောက်လာသည့် သူ့မိတ်ဆွေတို့ စားသောက်ကုန်ကျငွေများကို သူ့ချည်းပိုင်ခံထုတ်ရှင်းတတ်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်ချေ၏။

ခုလည်းကြည့် မျိုးမြင့်တစ်ယောက် သူ့မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း မောင်မောင်စိုးနှင့်အတူ စောစောစီးစီးရောက်လာတော့၏။

လာဘ်တော့ဖြင့် ပွင့်ချေပြီ။

ဆိုင်တံခါးဖွင့်သည်နှင့် သူ့ဆိုင်ရောက်လာသူတစ်ယောက်တော့ရှိချေ၏။

သစ်ခုတ်သမား၊ ဝါးခုတ်သမားလေလားတော့မသိ။

မျက်နှာစိမ်းတော့ မျက်နှာစိမ်းပေပဲ။

လူတစ်ယောက်လို့သာပြောရသည်။

ဆိတ်တစ်ကောင်လို့ပြောလျှင် ပိုနီးစပ်ပေလိမ့်မည်။

ဘယ်တွက်မူ ဆိတ်တကောင်နှင့်လွန်မင်းစွာ တူလွန်း၍ ဖြစ်ချေတော့၏။ အရက်ချိုးလား၊ ဘာလားတော့မသိ။ စောစောစီးစီး အရက်တစ်ပုလင်းမှာသောက်နေ၏။ ခေါင်းမဖော်တမ်းသောက်နေ ဖြစ်၏။

ဆိတ်နှင့်တူသည့် သူ့မျက်နှာကို လူသိမည်စိုး၍ လေများလာ။ ဉာဏ်ပွင့်တစ်ယောက် ဆိတ်နှင့်တူသောလူကို မသိမသာ အကဲခတ်

နေရာမှ သူ့ဆိုင်တွင် မျိုးမြင့်နှင့်မောင်မောင်စိုးဝင်လာခြင်းကြောင့် ခေါ်မြှောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားတော့၏။

သူ့ဆိုင်လာဘ်ပွင့်လေပြီ။

စောပိုင်းက ဆိတ်နှင့်တူသော လူရောက်လာစဉ်က သူ့ဆိတ်ပျက်မိ၏။ အရက်တစ်လုံးသာမှာ၏ အမြည်းမမှာအရက်တစ်လုံးသည် ခုထိုမကုန်နိုင်သေး။

အမြည်းမစားတတ်လို့ပေပဲလား... အမြည်းဖိုးမရှိလို့ပေပဲလားမသိ။ တကယ်တော့ အမြည်းများများရောင်းရလေမှ သူ့တွက်ပိုကျန်လေသည်ကိုး။

“ဟာ... ကိုမျိုးမြင့် ဘယ်တုန်းကပြန်ရောက်လဲ ကိုစိုးကြီးတလည်း ကိုမျိုးမြင့်မလာလျှင်မလာတော့ဘူး တကယ်”

သို့ဉာဏ်ပွင့်က လှမ်းပြောလိုက်သည့်အသံကြောင့် ဆိတ်နှင့်တူသော လူသည် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ခေါင်းမတ်လာပြီး မျိုးမြင့်ဆိုသူနှင့် မောင်မောင်စိုးဆိုသူနှစ်ယောက်ဘက်လှမ်းကြည့်လေတော့၏။

အသေအချာစူးစိုက်ကြည့်ပြီး စားပွဲပေါ် မျက်နှာပြန်အပ်လိုက်ပြန်သည်။

ထိုသည်ကို ဉာဏ်ပွင့်သတိထားလိုက်မိ၏။ သို့ကြောင့် ပြီးလိုက်မိ၏။

သို့ဆိုသလို ဖိုးဆိတ်သည်လည်း သူ့အား ဆိုင်ရှင်က တစေတစောင်း အကဲခတ်နေသည်ကို သိလိုက်သည်ကြောင့် ပုလင်းအတွင်းရှိ လက်ကျန်အရက်ကို အိန္ဒြေမပျက် ငဲ့သောက်လိုက်ပြီး ငွေရှင်းကာ ဆိုင်တွင်းမှထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

“မောင်ဉာဏ်ပွင့်ရယ် မင်းဆိုင်က လူတွေတင်လာအားပေး

ကြတာမဟုတ်ဘူး... တောင်ဆိတ်ကောင်တွေကပါ လာအားပေးပါကလား။

သို့အသံကြောင့် ဖိုးဆိတ်သည် ဆိုင်တွင်းသို့ ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

လား... လား... ဘယ်သူပြောတာမှတ်တယ် သူ့အင်မတန် သိလိုခြင်လိုသော မျိုးမြင့်ဆိုသူပါကလား။

အသားဖြူဖြူ... အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း နှာခေါင်းပွသယောင်ဆိုပေမည် ကြည့်ပျော်ရှုပျော်တော့မိ၏။

အကြမ်းဖျဉ်းတော့ဖြင့် ဖိုးဆိတ်မျက်စိတွင်းရိသွားချေတော့၏။ ဘယ်အချိန်ပြန်တွေ့တွေ့ မမှတ်မိစရာအကြောင်းမရှိတော့ချေ။

ဖိုးဆိတ်တစ်ယောက် ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်နောက် ရွာလမ်းပေါ်တွင် ဥဒဟိုသွားလာနေကြသူများနှင့် ဆုံပေငြား သူနှင့်သိသူခင်မင်ရင်းနှီးသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိလေခြင်းကြောင့် ဖိုးဆိတ် ကျေနပ်နေတော့၏။

သို့လျှောက်ခဲ့ရာမှ...

“ဟာ... ဖထီ... ဘယ်သွားမလို့လဲ”

သို့နှုတ်ဆက်သံကြောင့် ဖိုးဆိတ်သည် အသံရှင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ပြုံးရွှင်စွာ နှုတ်ဆက်လာသူဖြစ်၏။ သူလည်း ထိုသူကို မသိသို့ကြောက် သူ့နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“တစ္ဆေဆီသွားမလို့... နက်ဖြန် အကြော်သည် မယ်တင်ထိ မြေချမယ်လေ... မင်းတို့လဲ ဝိုင်းကူကြဦးလေကွယ်”

အော်... သူ့နောက်မှ လူကြီးတို့ လှမ်းနှုတ်ဆက်တာပါကလား

“နို့နေပါဦး ဖထီဆိုတော့ သူကြားဖူးနားဝရှိသည့် နာမည်ပေး

ပြီးတော့ ထိုကရင်အဖိုးကြီးက ‘တစ္ဆေဆီသွားမလို့’ ဆိုတော့ အာ... ဟုတ်ပြီ သူ့သူငယ်ချင်းပြောတဲ့ ဖထီဆိုတာ ဖြစ်နိုင်၏။ သို့ကြောင့် ဖိုးဆိတ်သည် ဖထီဆိုသူကို အသေအချာ တစေ့တစောင်း ကြည့်လိုက်ပြန်၏။ မှတ်သားလိုက်ပြန်၏။

အင်း... ဖထီဆိုတဲ့ကရင်အဖိုးကြီးကြည့်ရတာ သူ့အား နှုတ်ဆက်လာသူကို သို့နယ်ပြန်ပြော နှုတ်ဆက်လိုက်သော်လည်း စိတ်ထဲမှ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပြောလိုက်ဟန်မပါ။ မဖြစ်မနေမို့သာ ပြောလိုက်ရသည့်ပုံ ဖိုးဆိတ်အမြင်အရပြောရပါလိမ့် ပူဆွေးဒုက္ခရောက်နေသည့်ပုံ၊ သို့ဆိုလေတော့ အကြော်သည် မယ်တင်ဆိုတာ သူနဲ့ဆွေမျိုးနီးစပ်သို့မဟုတ် ဆွေမျိုးအရင်အချာကြီးဖြစ်နေလို့ပေလား။

သို့လည်းမဖြစ်နိုင်။

အော်... ဟုတ်ပြီ သူငယ်ချင်း တစ္ဆေပြောသလို သမီးအတွက် ဇီဝိတ်ဆင်းရဲနေလို့ဖြစ်ချိမ့်မည်။

သို့အတွေးဝင်လာခြင်းကြောင့် ဖိုးဆိတ်သည် ဖထီဆိုသူကို ရေကသက်စွာဖြင့် စိတ်ထဲမှ တီးတိုးပြောလိုက်တော့၏။

“ဖထီအတွက် တစ္ဆေစိတ်ဆင်းရဲနေရတယ်... ဖထီနဲ့ပစပ်ကူအားနေရတာ နို့ကြောင့် ကျုပ် ဒီဒူးရွာရောက်လာရတာပဲ ကျုပ်သူငယ်ချင်း ခံစားချက်ကို ပြောဖောက်ဖို့ ကျုပ်စဉ်းစားနေပါတယ် ကြိုးစားနေပါတယ် ဖထီကနေ့ကစပြီး ကံကောင်းပြီသာမှတ်ပေရော့...”

ဖိုးဆိတ်တစ်ယောက် ဒီခွေးရွာ အရက်ဆိုင်လေးသို့ ရောက်လာရပြန်၏။

သည်အကြိမ်နှင့်ဆိုပါလျှင် ခြောက်ကြိမ်လောက်ရှိချေပြီ။ ထိုခြောက်ကြိမ်တွင် လေးကြိမ်ခန့် မျိုးမြင့်နှင့်ဆုံခဲ့ကြ၏။ သည်တော့ မျက်မှန်းတမ်းမိလို့ပင် ချစ်ခဲ့ပြီ။

“အလို.. ကိုဖိုးဆိတ် ရောက်လာပြန်ပြီပေါ့.. ဘယ်ရွာမှာနေတာတုန်း.. တောထဲ သစ်ဝါးခတ်ဖို့ ရောက်နေတာလား”

ထူးထူးခြားခြား သူ့အရင်ဆိုင်သို့ရောက်နှင့်နေပါကောလား။ သို့သူ့ကို နှုတ်ဆက်လာလေတော့လည်း သူကပြန်ပြုံးပြ အသိအမှတ်ပြုလိုက်တော့၏။

“လာပါဗျာ.. ကျုပ်နဲ့တူတူ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် သောက်ကြတာပေါ့”

သို့နှယ်ပြောလျက် သူ့လက်ကို ဆွဲ၍ သူ့စားပွဲရှေ့ ကုလားထိုင်တွင်ဝင်ထိုင်စေလေ၏။

“ဟာ.. ကိုမျိုးမြင့် မင်းမူးနေပြီ.. နေ့သည်ကို အားနာစရာကွာ.. သည်မယ်နောင်ကြီးရယ် သူ့ကို ငွေမယူပါနဲ့ဗျာ.. ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း အတော်လေးမူးသွားလို့ပါ.. နောင်ကြီးကို ကိုဖိုးဆိတ်လို့ ခေါ်လိုက်တာကိုလည်း စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဗျာ.. သူကမူးလို့ပြောမိတာပါ အင်မတန်စိတ်သဘောထားပြည့်ဝတဲ့သူ သဘောကောင်းတဲ့သူပါဗျား မိတ်ဆွေ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဗျာ”

သို့နှယ် မျိုးမြင့်ဆိုသူ၏ သူငယ်ချင်းက အားတုံအားနာဖြင့် သူ့ကိုပြောလာလေတော့၏။

“ရပါတယ်ကွာ.. သူမမှားပါဘူး.. ငါနာမည်ကိုကလည်း ဖိုးဆိတ်လို့ခေါ်ပါတယ်”

“ဗျာ”

မောင်မောင်စိုးတစ်ယောက် ဖိုးဆိတ်ကိုကြည့်၍ အံ့သြတကြီး ဖြစ်သွားတော့၏။ မျိုးမြင့်တစ်ယောက်တော့ဖြင့် စားပွဲပေါ် မျက်နှာမှောက်အိပ်ပျော်သွားချေပြီဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့်...

မောင်မောင်စိုးနှင့် ဖိုးဆိတ်သည်သာ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်သောက် ဖြစ်ကြတော့၏။ သို့သောက်နေရင်းမှ...

“မင့်သူငယ်ချင်းက နေ့တိုင်း အဲဒီလိုရေချိန်များတတ်လား” သို့ ဖိုးဆိတ်က မောင်မောင်စိုးကို မေးလိုက်၏။

“ဟင့်အင်း.. ခု ခါတိုင်းနေ့ထက်စောပြီး ဆိုင်ရောက်လာတယ်လေ.. မိတ်ဆွေကို ရင်းရင်းနှီးနှီးစကားပြောရလျှင်ဖြင့် ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းက လာမယ့်အပတ် ဆုံလျှင်ဖြင့် မန်းမရပေါ့ဗျာဗျာ..

နို့ကြောင့် မိန်းမချင်းလျှင် အရက်လုံးဝမသောက်တော့ဘူးတဲ့ နို့ကြောင့် သည်ကြားသုံးလေးရက်ကို သူ နောက်ဆုံးသောက်ခြင်း သောက်နေရတာလို့လေ။

“ဟင်..ဟုတ်လား.. မင်္ဂလာတစ်ပါးပါပဲဗျာ”

“နို့နေပါဦး.. စပ်စုတယ်မထင်ပါနဲ့ နောက်အပတ်ကျ မင်္ဂလာဆောင်တော့မယ်ပေါ့.. ဘယ်က မိန်းကလေးနဲ့လည်း”

သို့ ဖိုးဆိတ်က မေးလိုက်သည်တွင် . . .

“ဒီရွာက အချောအလှလေး နော်အယ်ဖောနဲ့ပေါ့ဗျာ”

သို့မောင်မောင်စိုးက ပြောလိုက်သည်တွင် ဖိုးဆိတ် တစ်ယောက်မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားကာ . . .

“ဘာလဲ ရွာလူကြီး ဖထိ သမီးဆိုတာလား” ရယ်လို့ မေးလိုက်တော့ သည်တွင် မောင်မောင်စိုးက ဖိုးဆိတ်ကို အံ့အားတကြီးကြည့်လေပြီး . .

“ဘယ်လိုတုန်း မိတ်ဆွေရယ် ဘယ်နှယ်ကြောင့် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားရတာတုန်း” မေးလေ၏။

“အော်.. ဒီလို့ပါ.. သုဿာန်စောင့် တစ္ဆေဆိုတာ ကျုပ်နဲ့ ရင်းနှီးပါတယ်”

“အင်း.. ပြောပါဦး”

“တစ္ဆေက တခါကျုပ်ကိုပြောဖူးတယ်”

“ဘာပြောလဲ”

“ဖထိနဲ့သူက အင်မတန်ရင်းနှီးတယ်ဆိုပဲ.. သူ့သမီးနဲ့ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမှ မပေးစားနိုင်ဘူးဆိုပဲ.. ဒီတော့ဒီက”

“အော်.. ဟော်.. ဟော်.. ဒါလားမဟုတ်ရပါဘူးဗျာ..

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းမျိုးမြင့်ဆိုတဲ့ ဒီကောင်နဲ့ဖထိသဘောမတူရော အကြောင်းမရှိပါဘူး.. ဒီကောင်နဲ့ ကောင်မလေးကလည်း ရည်ငံနေကြတာ ကြာပြီပဲ.. ငြင်းပယ်စရာ အကြောင်းလုံးဝမရှိပါဘူးဗျာ.. နို့ကြောင့် သဘက်ခါကျလျင်ဖြင့် ဖထိ ဆီသွားကြပြီး ပဏာမ စကားကမ်းလှမ်းကြည့်မလို့လေ.. အိုကေပြီတော့ကာ သူမြို့ပြနဲ့.. သူ့မိဘတွေခေါ်လာပြီး မင်္ဂလာဆောင်နှင်းကြတော့မယ်လေ..”

“သေချာလှချည်လားဗျာ.. ဖထိက သူ့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးကို အင်မတန်ချစ်ရတာဆိုဗျာ.. ခင်ဗျားပြောသလောက် လွယ်ပါမလား.. နို့ ကိုးရေးတရေး ဆယ်ရေးတရာဆိုသလို ဖထိက သဘောမတူနိုင်ဘူးဆိုပါစို့ဗျာ”

“ခက်ရချည်ရဲ့ ကိုဖိုးဆိတ်ရယ် သူတို့နှစ်ယောက်က အင်မတန် ချစ်တဲ့ချစ်သူတွေတေလ ဖထိက သဘောမတူဘူးဆိုလျှင်ဖြင့် ခိုးပြေးကြမှာပေါ့ဗျာ ဒါကလည်း အဖြစ်ပြောတာပါ.. ဖထိသဘောမတူစရာ အကြောင်းလုံးဝမရှိပါဘူးဗျာ”

“အဲလိုဖြစ်မှာပါလေ.. ကျုပ်ကလည်း စကားအဖြစ်သာ ပြောရတာပါဗျာ”

“ကဲ.. ရောဗျာ.. တစ်ခွက်လောက် ချလိုက်ပါဦး”

ဖိုးဆိတ်သည် မောင်မောင်စိုး ထည့်ပေးလာသည့် အရက်ခွက်ကို ကောက်ယူမော့လိုက်တော့၏။

“သဘက်ခါညနေ ဒီဆိုင်မယ် ဆုံကြစို့ဗျာ”

သို့ မောင်မောင်စိုးကပြောလိုက်သည်တွင် . . .

“ကဲ.. လာချင်တာပေါ့ဗျာ.. ကျုပ်ကနေ့ညနေပဲ အထက်တောတက်ရမှာဗျ” ရယ်လို့ ကယျာကသိ ပြောလေတော့၏။

“အင်းလေ . . ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ . . သဘက်ခါမယ် ဖထိနဲ့ ပြောဆိုပြီးလျင်ဖြင့် ကျုပ်သူငယ်ချင်းကြီးက အဲဒီနေ့ ဒီဆိုင်ကိုလာသမျှ လူအားလုံးကို သူကခိုင်ခံ့စည်ဝတ်ပြု အကုန်ခံကျွေးမွေးမှာဗျ”

အဲဒီမောင်မောင်ရိုးက ပြောလိုက်သည်တွင် ဖိုးဆိတ်သည် စုပ်တစ်ချက်အိပ်လိုက်ပြီး . . .

“ပျတ် . . အေးဗျာ . . ပွဲကြီးပွဲကောင်းလွတ်ရပြီပေါ့ဗျာ . . ကဲပါဗျာ . . ခင်ဗျားသူငယ်ချင်းအတွက် ကြိုတင်ဂုဏ်ပြုပါတယ်ဗျာ . . ”

သို့ဆိုလျက်ဖိုးဆိတ်သည် အရက်တစ်ခွက်ကို ကောက်ယူလျက် မောင်မောင်စိုးရှေ့သို့ လက်ဆန်တန်းလိုက်သည်တွင် မောင်မောင်စိုးသည်လည်း အရက်ခွက်ကို ကောက်ကိုင်၍ ခွက်ခြင်းထိခတ်လိုက်ကြပြီး ပြိုင်တူမော့သောက်လိုက်ကြတော့၏။

“ကဲ . . ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုချေဦးဗျာ . . ” ဆိုလျက် ဖိုးဆိတ်သည် မောင်မောင်စိုးကို ပြုံးပြန့်တင်ဆက်လိုက်ပြီး ဆိုင်အတွင်းမှ ထွက်သွား လေတော့၏။

အင်း . . ဒီလူဆိတ်တစ်ကောင်နဲ့သာတူတယ် အစားအသောက် နည်းလိုက်တာ . . အရက်ချည်းသောက်သွားတယ် အပြီးတစ်ခုမှတောင် တို့မသွားပါကလားရယ်လို့ တီးတိုးမှတ်ချက်ချလိုက်ပြီး . . .

“တောထဲကပြန်ထွက်လာလျှင် ဝင်ခဲ့ချေဦးဗျာ” ရယ်လို့ လှမ်း အော်ပြောလိုက်သေးတော့၏။

တစ္ဆေသည် အိပ်မပျော်ဖြစ်လေသည်ကြောင့် သုဿာန်ဇေဝ် ပေါ်ရှိသူ၏အိပ်ယာထက်မှ လူးလဲထလိုက်၏။

“ဝုတ် . . ဝုတ် . . ဝုတ် . . ”

“ဝုတ် . . ဝုတ် . . ဝုတ် . . ”

ရွာလမ်းပေါ်မှ ခွေးကဟောင်သည် သုဿာန်တွင်းလှမ်းကြည့် ဟောင်နေလေသည်ကြောင့် ဇေဝ်ပေါ်မှ ဆင်းကာ ပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက် လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်၏။ ညဉ့်အမှောင်ထုဖုံးလွှမ်းနေသော အရာအားလုံး ကို ဝိုးတဝါး မပီမပြင်တော့ဖြင့် မြင်လိုက်ရ၏။

လှုပ်ရှားနေခြင်း အရာဆို၍ လေပြေတိုက်ခတ်မှုကြောင့် သစ်ပင် အကိုင်းအခက်ရှိ သစ်ရွက်တို့ လှုပ်ခတ်နေခြင်းသာဖြစ်၏။

သည်ခွေးကောင် ဘာကိုမြင်၍ဟောင်နေလေခြင်းတော့မသိ။

ခွေးဆိုတာမျိုးက နာနာဘာဝ တစ္ဆေသူရဲတို့ကို မြင်နိုင်ခွမ်း

ရှိသည်ဟု ပြောကြသည်။

သူ . . သူ့သားတို့တွင် နေနေသည့် တစ်ယောက်တည်းနေလာ
တာကြာပြီ . . . တစ္ဆေသရဲဆိုတာ တခါမှူးမျှ မြင်ဖူးခြင်းမရှိချေ။ မြင်ဖူး
ချင်ပေလိက် . . .

သို့ကြောင့် ခွေးကောင်ငေးဟောင်ရာ ဇရပ်ခြေရင်းဘက်တွင်
တစ်တည်း ထီးထီးရှိနေသည့် ကုက္ကိုလ်ပင်ကြီးသို့ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်
မိ၏။ မည်သည့်အရိပ်အရောင်မျှမတွေ့ . . . ရွာလမ်းပေါ်ရှိခွေးကတော့
ကြောက်လန့်တကြား ကြောက်ကန်ကန် ဟောင်နေဆဲရှိ၏။ သို့ကြောင့်
တစ္ဆေသည် ကုက္ကိုလ်ပင်နောက်ကွယ်မှ တစ္ဆေသူရဲကောင်ထွက်လာလေ
မလား စူးစိုက်ကြည့်နေတော့၏။

အတော်နှင့် မည်သည့်သတ္တဝါကောင်မျှ ထွက်မလာသဖြင့်
ရွာလမ်းပေါ်က ခွေးကောင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဝုတ် . . . ဝုတ် . . . ဝုတ် . . .”

“ဝူး . . . ဝူး . . . ဝုတ် . . . ဝူး”

ခွေးကောင်သည် ဟောင်ဆဲ . . . သဲသဲမဲမဲ သို့ကြောင့် ကုက္ကိုလ်
ပင်နောက်ကွယ်တွင် တစုံတရာတော့ဖြင့် ရှိနိုင်လောကသည် သေချာပြီ
ကို ထွက်လိုက်မိသည်ကြောင့် နံဘေးရှိ ပေါက်တူးကို တင်းတင်းကြပ်
ဆုပ်ကိုင်၍ ကုက္ကိုလ်ပင်ကြီးအဖြစ်သို့ တိုးကပ်သွားလိုက်တော့၏။

“ဟင်”

ကုက္ကိုလ်ပင်အနားရောက်သည်နှင့် နောက်ကွယ်သို့ လှမ်း
ကြည့်လိုက်သည်အခါ မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ထိတ်လန့် တုန်
လှုပ်သွားတော့၏။

လူတစ်ယောက် မှောက်ခုံကြီးရှိနေ၏။

ဘယ်သူများပါလိမ့်၊ ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်။

အရက်မူးလဲနေလေသည်လား . . . သို့ကြောင့် တစ္ဆေ သည်
ထိုသူ၏ ပုခုံးစွန်းကို ကိုင်လှုပ်ခါလိုက်၏။

တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။

သို့ဖြစ်၍ တစ္ဆေသည် မှောက်ခုံကြီးဖြစ်နေသည့် ထိုသူကို ဆွဲ
လှန်လိုက်၏။

“ဟာ”

မျိုးမြင့်ဖြစ်နေပါကလား။

ကပ္ပာကသီ နှလုံးသားရှိရာ ရင်ဘတ်သို့ သူနားဖြင့် ကပ်လျက်
နှလုံးခုန်နှုန်းကို စစ်ဆေးလိုက်၏။

နှလုံးမခုန်တော့ပါကလား သူသည်ပင် စိုးရိမ်တကြီးပျာယာ
ခတ်နေခြင်းကြောင့် သတိမထားနိုင်မိခြင်းကြောင့်လေလား . . . တွက်မိ
ခြင်းကြောင့် လက်ညှိုးလေးကို နှာခေါင်းပေါက်နား ကန့်လန့်ဖြတ်ဖွဖွ
လေးတော့ တင်ထားလိုက်၏။

အသက်ရှူရပ်နေသည်ဆိုတော့ သေပြီပေါ့။

သို့ရှိစဉ် သူ၏နောက်ဘက်နားမှ ခြေသံကြားလေသည်ကြောင့်
ဖျတ်ခနဲဆိုသလို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင် . . . ဖိုးဆိတ်”

“အေး . . . ငါပဲ . . . သူ့အလောင်းကို မြှုပ်ဖို့ငါ့ကို ကူစမ်းပါ”

“ဟင် . . . မင်း . . . မင်းဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲကွာ”

ဖိုးဆိတ်ကို တအံ့တဩ အမူအယာဖြင့် ကြည့်ရင်းမေးလိုက်၏။

“ရည်ရည်ဝေးဝေးပြောမနေတော့ဘူးကွာ . . . ဒီကောင်မငို
လျင်ဖြင့် ဖထိစိတ်ချစ်သာမယ်၊ ဖထိစိတ်ချမ်းသာလျင်ဖြင့် မင်းခိုက်ချင်

သာမယ်မဟုတ်လား... အေး... မင်းစိတ်ချမ်းသာလျှင် ငါစိတ်ချမ်းသာ
ရပြီပေါ့ကွာ”

“ဟေ့... နို့ဖြင့် ငင်းသူ့ကို သတ်လိုက်တယ်ပေါ့”

“ဖြစ်ပြီးမှတော့ ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲကွာ... ကဲ... ကဲ
ငင်းလေချေတော့... ငါဒီအလောင်းကို တနေ့က အလောင်းတစ်လောင်း
မြှုပ်ထားတဲ့တွင်းကို ပြန်ဖော်ပြီး မြှုပ်လိုက်ချေမယ်”

“အို... ဘယ်ဖြစ်မလဲ... ဒီကောင်မရှိလျှင်... ဖထိစိတ်ချမ်း
သာသွားပြီမဟုတ်လား... ဒီတော့မင်းလဲ စိတ်ချမ်းသာရပြီပေါ့... ငါနဲ့
တခါတည်း လိုက်ခဲ့ချေတော့ကွာ... မင်းရယ်... ငါရယ်... ကိုမြင်းရယ်
တူတူနေကြတာပေါ့”

“နို့... အဲလိုလုပ်လို့ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ... ဒီအလောင်းကို ဖျောက်
ဖျက်ပြီး သုံးလေးရက်တန်သည် ငါဒီမယ်ဟန်မပျက်နေရဦးမှာပေါ့...
မင်းတို့ရှိတဲ့နေရာပြော ငါလိုက်ခဲ့ချေမယ်”

“အေး... ဒါလဲဟုတ်တာပဲ... အဲ... နေဦး... ငါတို့နေတဲ့ နေရာ
မင်းလာတတ်မယ်မဟုတ်ဘူး... ဒီတော့ ဒီလိုလုပ် မင်းဖာလာ
စခန်းသိလား”

“အေး... သိတယ်”

“ဟုတ်ပြီ... နောက်သုံးလေးရက်ကြာလျှင် ငါအဲဒီမယ် မင်းကို
လာစောင့်နေမယ်”

“အေး... ကောင်းတယ်... မင်းမြန်မြန်သွားချေတော့ အရုဏ်
ရောက်လုပြီ”

“အေး... အေး... မင်းဆက်ဆက်လာဖြစ်အောင်လာခဲ့ နော်
ဟုတ်လား”

သို့နှယ်ပြောလျက် ဖိုးဆိတ်သည် သုဿာန်တွင်းမှ ခပ်သုတ်
သုတ် လျှောက်သွားလေတော့၏။

တစ္ဆေသည် မျိုးမြင့်အလောင်းကို တရွတ်တိုက်ဆွဲ၍ သုဿာန်
ပေါက်ဝနားလောက်ရှိ ခပ်လတ်လတ်မြေပုံရှိရာသို့ သွားလိုက်ချေတော့
၏။

သုဿာန်ဝနှင့်မဝေးလောက်သည့် နေရာတွင် မျိုးမြင့်၏
အလောင်းကို ဖျောက်ဖျက်မြှုပ်နှံရမည်ကို ကျေနပ်မှုမရှိလှသော်လည်း
တွင်းသစ်တူး၍ မြှုပ်နှံရမည်ထက်စာလျှင် စိတ်ချရမှု ပိုရှိနိုင်၏ဟု တွက်မိ
လိုက်၍ဖြစ်ချေတော့၏။ ကပျာကသီဆိုသလိုပင် တွင်းဟောင်းကို ပြန်
ဖော်နေလိုက်တော့၏။ တစ်နေ့က မြှုပ်နှံလိုက်သည့် ခေါင်းတလားပေါ်
လှသည်တွင် မျိုးမြင့်အလောင်းကို တွင်းတပ်စ်မချခင် မောပမ်းလာခြင်း
ကြောင့် ခဏတဖြုတ်ဆိုသလို နားနေထိုင်လိုက်တော့၏။

သို့နားနေလိုက်ခြင်းသည် သူ့အတွက် အမှားကြီးမှားသွားလေ
ခြင်းဖြစ်တော့၏။

ဘယ်တွက်မူ “ရွာ အသုဘအိမ်တွင် ဖဲရိုက်ပြီး ဖဲရှုံး ပြန်
လာသည့် ကာလသားခေါင်း “ “နှင့် အပေါင်းအသင်းတစုက သူ့
အားမျိုးမြင့်အလောင်းနှင့်ပက်ပင်းတွေ့သွားလေခြင်းကြောင့် ရွာသူကြီး
ထံသို့ ချုပ်နှောင်ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားခြင်းခံရလေတော့၏။ သူဘာ
များတတ်နိုင်တော့ပါမည်နည်း။

မီးစင်ကြည့်ကရပေတော့မည်။

သူ့အဖြစ်ကိုမြင်လိုက်သိလိုက်သည်နှင့် ဖထိသည် စိတ်မကောင်း
ကြီးစွာဖြစ်သွားပုံပင်... သူ့အား ဖထိက မျိုးမြင့်ကိုသတ်လိုက်သူရယ် လို့
သတ်မှတ်သွားပုံရ၏။

ဘာကြောင့်သတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ကိုလည်း တွက်ဆလိုက်ပြီး ဖြစ်ပုံတွေ့ရ၏။

သည်သို့ဆိုတော့ လူသတ်တရားခံအစစ်မည်သူဖြစ်မှန်း တစ္ဆေနှင့် ဖိုးဆိတ်သာလျှင် သိကြပေလိမ့်မည်။

ဒီဒူးရွာသားတွေအသိကား မျိုးမြင့်ကိုသတ်သူ တစ္ဆေရယ်လို့ သိကြ၏။ သို့ငြား တစ္ဆေသည် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားချေပြီ။

ဖထီအနေနှင့်မူ သူ့ရင်ခွင်တွင်းမှ သမီးလေးထွက်ခွာသွားရခြင်းထက်စာလျှင် သံယောဇဉ်ရှိပေငြား သွေးသားရင်းမဟုတ်သည့် တစ္ဆေထွက်သွားခြင်းသည် သူ့တွက်မပြောပလောက်သည့် သံယောဇဉ်ကြိုးဖြတ်တောက်လိုက်ရခြင်းသာ ဖြစ်တော့၏။

ကြာတော့လည်း နေသားတကျဖြစ်ကြပေတော့မည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ တနေနေတချိန်ချိန်တွင် ကြုံရလေတော့ မည်စိတ်ဆင်းရဲဖွယ်ကိစ္စကြီးသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ပျက်ပြယ်သွားရချေတော့ ပြီဖြစ်သည်။

သို့အတူ ဖိုးဆိတ်သည် သူငယ်ချင်း၏ဝေဒနာဆိုးကို ပျောက်ပြယ်အောင် ဝင်ရောက်ဆောင်ရွက်ခဲ့ရခြင်းအတွက် သူသည်လည်း စိတ်လက်ပေါ့ပါးလန်းဆန်းခဲ့ရတော့၏။

ခက်ခက်ခဲခဲ စွန့်စွန့်စားစား လုပ်ဆောင်ရလိမ့်မည်ဟု တွက်ထားခဲ့ငြား မထင်မှတ်လေဘဲ လွယ်လင့်တကူ ပြီးမြောက်သွားခဲ့၏။

အောင်အောင်မြင်မြင်လည်းဖြစ်ခဲ့ရသည်ပေ။

ကြည့်လေ..

အခင်းဖြစ်ညနေက သူသည် ဉာဏ်ပွင့်အရက်ဆိုင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိနေ၏။ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။

မျိုးမြင့်၏ အရိပ်အကဲကို စောင့်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည့် သူ၏ ဇွဲနဘဲကြီးစွာ စောင့်ဆိုင်းနေရခြင်း အကျိုးကြောင့် နှစ်ယောက်တည်း ရွာဖျားတွင် ဆုံမိကြ၏။

မျိုးမြင့်အတော်ကလေးဖူးနေပုံရ၏။

မျိုးမြင့်နှင့်အတူ တောခေါင်းကြီးမောင်မောင်စိုး ယှဉ်တွဲရှိနေခြင်းသည် ဖိုးဆိတ်အတွက် ကံကောင်းခြင်းဟုဆိုရမည်ဖြစ်ရာ မျိုးမြင့်အတွက် လွန်တရာမျှ ကံဆိုးခြင်းဖြစ်တော့၏။

ဖိုးဆိတ်၏ရည်ရွယ်ချက်မှာ မျိုးမြင့်ကို ဖမ်းဆီးတုတ်နှောင်ခေါ်သွားရန်သာဖြစ်၏။ သို့ငြားမျိုးမြင့်သည် လွန်စွာမျှ မူးယစ်နေခြင်းကြောင့်လည်း၊ ည၏အမှောင်ထုကလည်း ဖိုးဆိတ်အတွက် အခါပေးလာခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ အချိန်နှင့်ခွန်အား မစိုက်ရလေဘဲ သတ်ဖြတ်နိုင်ခဲ့တော့၏။

လူတစ်ယောက်၏အသက်ကို လွယ်လွင့်တကူ ချွေနိုင်ခဲ့ခြင်းအတွက် သူ့ကိုယ်သူပင် အံ့ဩမဆုံးဖြစ်မိတော့၏။

၁၅မိနစ်လောက်ခန့်သာလျှင် မျိုးမြင့်၏လည်ပင်းကို သူ၏ လက်အစုံဖြင့် တင်းကြပ်စွာ အားစိုက်ညစ်ထားရုံသာဖြစ်၏။

မျိုးမြင့်တစ်ယောက် သူ့ကိုယ်သူ ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်သွားမှန်းပင် သိလိုက်ရမည်မဟုတ်ချေ။

သူ့လူမဆန်သည့် လုပ်ရပ်ကြီးကို ဘယ်သူမျှသိမြင်လိုက်ကြလိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။

သို့ပေမည် ဖိုးဆိတ်၏လုပ်ရပ်ကို သိမြင်နေသူ တစ်ဦးတော့ဖြင့် ရှိချေ၏။

ထိုသူသည် မမျှော်လင့်လေဘဲ လူသတ်မှုကြီးတစ်ခုကို မြင်တော့

လိုက်ရသည်ကြောင့် အံ့သြသိတ်လန့်တကြားဖြစ်ခဲ့ရတော့၏။ သူသည် သာ တစ်ဦးတည်းသော မျက်မြင်သက်သေပင်ဖြစ်ချေတော့၏။

သတ်သူဘယ်သူမသိပေမည် သွေးအေးအေးဖြင့် အသတ်ခံရသူ တို့ဘေးဖြင့် တောင်းကောင်းသိလိုက်တော့၏။

မျိုးမြင့်သစ်ဝါးကုန်သည်မျိုးမြင့်ဖြစ်သည်။ သူနှင့်လည်း ရင်းနှီးပြီးသူဖြစ်၏။ မနေသာချေပြီ။

ရွာလူကြီးဖထိကို အလျင်မီသတင်းပေးရချေတော့မည်။ ဆိတ် တစ်ကောင်နှင့်တူသော လူသတ်သမားကို အလွတ်ပေး၍မဖြစ်ပြီ၊ သို့ကြောင့် . . အမှေ . . ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးထွက်လာခဲ့တော့သည်။

လူသတ်သမားတေးဖြင့် မသိလောက်ချေပြီ။ သို့ငြား သူ၏နောက်စေ့သို့ မာကျောသော အရာဝတ္ထုတစ်ခု နှင့် ချိတ်နှက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရတော့၏။

သူ့အသိ နောက်ဆုံးသိလိုက်ရခြင်းသာဖြစ်၏။
“ဂစ် . . ဂီးလီ”

ထိုမြင်ကွင်းဖြစ်ရပ်ကိုတော့ဖြင့် ဒီဒူးပင်များရှိနားနေသော ငှက်ဆိုးတစ်ကောင်သာလျှင် သိလိုက်ရ၏။

ထိုငှက်ဆိုးသည် သို့နယ်အော်ဟစ်ပြီး ဒီဒူးပင်ဖျားမှ ရုတ်ခြင်း ပျံသန်းသွားခြင်းသည် သူ့လမ်းသူသွားခြင်းသာဖြစ်တော့၏။

သို့ငှက်ဆိုးကောင်ထိုနေရာလေးမှ ထွက်သွားသလို ဒီဒူးပင် အောက်ခြေခပ်လှမ်းလှမ်း သစ်ရိမ်အမှောင်ထုတွင်းမှ လူတစ်ယောက် သည် လူသေအလောင်းတစ်ခုကို ထမ်းပိုးထွက်သွားလေတော့၏။ လူတစ်ယောက်ရယ်လို့သာ ပြောရသည် မြင်းတစ်ကောင်နှင့်တူနေသေး

တော့၏။

“ဟင်”

“ဟာ”

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် သို့ဖာတ်ကြောင်းပြောပြ လေသူ ဖိုးဆိတ်ကို အံ့သြခြင်း၊ ရွံ့ရှာမိခြင်းဖြစ်သွားကြ၏။

“နို့ဖြင့် . . ကိုမြင်းကလည်း လူတစ်ယောက်ကို သတ်လိုက်သေး တာပေါ့”

သို့ ကျွန်တော်ကမေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်”

ဖိုးဆိတ်ဝန်ခံခြင်းသည် ပြတ်သားလှ၏။

“ဘယ်လိုကြောင့် အဲဒီလူကို ခေါင်းဖြတ်လိုက်ရတာလဲ”
လင်းမြင့်လှိုင်က ကိုမြင်းကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်းမေးလေ၏။

“တစ္ဆေနှုတ်အမှတ်မှားအောင်လို့ပဲ”

“ဟင်း”

ကျွန်တော်သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ကာ . . .

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်က ဆန်းပြားကြသလို ထူးဆန်း တဲ့ စိတ်ထားလည်းရှိကြတာပေပဲဗျာ . . တကယ့်ကို အော့ချလောက် တဲ့ ‘ကွန်းဘရိတ်’ (သေဘော်သေဘက်) စိတ်ဓာတ်ပိုင်ရှင်တွေပဲဗျာ”

သို့ဆိုသလို သူတို့သုံးဦးသည် အတိတ်ဘဝက မည်သို့သော အကုသိုလ်တွေလုပ်ခဲ့ကြသည်မသိ။ ယခုဘဝတွင် လူသားစင်စစ်ဖြင့် လျက် တစ်ယောက်သောသူသည် ဆိတ်နှင့်တူချေ၏။ တစ်ယောက် သောသူသည် မြင်းနှင့်တူချေ၏။ တစ်ယောက်သောသူသည် တစ္ဆေ တစ်ကောင်နှင့်တူချေ၏။

စူးစူးလေး စိတ်၊ မြင်း နှင့် စာပေ

သို့ သံဏ္ဍာန်ခြင်း ကွဲပြားကြပေမည် . . . တူညီသော စိတ်ဓာတ်
များနှင့် ရေစက်ဆုံခဲ့ကြပြန်တော့၏။ သို့ဆုံစည်းခဲ့ကြသည်ဆိုရာ၌
သေဘော်သေဘက်စိတ်ဓာတ်ကိုယ်စီဖြင့် ဖြစ်ချေတော့၏။

သည်တွင် လူဆန်သောလူ လူပီသသောလူတို့ကို ရက်ရက်
စက်စက်သွေးအေးအေးသတ်ဖြတ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် သေမင်းနိုင်ငံကို တချိန်
တည်းတပြိုင်တည်းသွားကြရပေတော့မည်။

သို့ဆိုတော့ . . .

သေမင်းသည် ဆိတ်၊ မြင်းနှင့် တစ္ဆေတို့ကို ထိုက်သင့်သော
အပြစ်ဒဏ်များ ပေးပြီးသည်နှင့် လူစုခွဲလွတ်ပါမလားရယ်လို့ ကျွန်တော်
နှင့်လင်းမြင့်လှိုင် ပူပန်နေမိပါတော့သည်။

စာဖတ်ပရိတ်သတ်အား လေးစား၊ ကြိုးစားလျက်
ကိုပိုက်

၄. ၉. ၂၀၀၄

သန်းခေါင်ယံကျော် (၁၂ : ၄၈)